

ADIECTIVIS ET SUBSTANTIVIS

APUD NICANDRUM HOMERICIS.

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINI

ACADEMIAE GEORGIAE AUGUSTAE

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES CAPESSENDOS

TRADIDIT

FRIDERICUS RITTER

HANNOVERANUS.

GOTTINGAE,

TYPIS EXPRESSIT E. A. HUTH.

MDCCLXXX.

De vocabulis Homericis quae apud Nicandrum inveniuntur anno 1854 R. Volkmannus in Commentationibus epicis egit. Sed neque omnia tractavit nec potuit O. Schneideri editionem adhibere et pleraque subsidia quae necessaria sint in poetarum Alexandrinorum dictionem inquirenti posterior demum aetas attulit. Quare operae pretium visum est totam quaestionem retractare. Quid autem vocabulis formis figuris ¹⁾ Homericis in poetarum Alexandrinorum carminibus investigatis et ubi fieri potest imitatione ad grammatici alicujus doctrinam revocata non ad ipsorum modo poetarum cognitionem quos a sermone Homericō diligentissime observato profectos esse omnes satis notum est, sed etiam ad studiorum Homericorum apud Alexandrinos historiam adumbrandam proficiatur, Merkelius in Prolegomenis Apollonianis docuit ²⁾. In Nicandro igitur eam partem mihi sumpsī pertractandam quae est de adiectivis adverbis et ab adiectivis derivatis et substantivis Homericis in quo his finibus me contineo ut de eis tantum disseram quae extra Homeri carmina usque ad Nicandri aetatem rariora sint, praecipue quae apud solos Homerum et Nicandrum ceterosque poetas Alexandrinos occurrant aut ad veterum Homeri editionum lectiones spectent quibusque memor locorum Homericorum Nicander usus esse videatur, inque ea ante omnia inquirere meum erit quae aut grammaticis Alexandrinis aliquam disputandi materiam praebuerint (in quo non sunt praetermittenda ea in quibus Aristarchus Alexandrinos poetas ut ab Homeri sermone declinantes notavit ³⁾) aut novata a Nicandro significatione in Theriacis et Alexipharmacis usu veniant.

---

¹⁾ „Affectionibus iis quibus substantia vocum interpolatur quales sunt pleonasmī ellipses tropaeque variae literarum vel syllabarum, respondent quodammodo singulares constructionum formae quae fines ordinariae ac legitimae syntaxeos egrediuntur: has grammatici Latini *figuras* appellarunt, Graeci *σχήματα*“. Friedlaend. Ariston. p. 1.

²⁾ cf. Lehrs de Aristarchi stud. p. 67².

³⁾ v. Lehrs l. l.

Ἄβληχρός. Homericā forma est ἄβληχρός, *E* 336 ἄκρη οὔτασε (Diomedes) χεῖρα ἄβληχρήν (Veneris), Apoll. lexic. Hom. 2. 22 οἰμέν ἀπαλήν, οἰδέ ἀσθενῆ (cf. Herodian Lentz I. p. 204; II. p. 166.). Schol. LV *E* 337 ἄβληχρόν τὸ ἀνισχυρόν, οἱ δὲ τὴν εὐώνυμον, cf. Θ 178 τείχε' ἄβληχρὸ οὐδενόσωρα, λ 134 ἄβλ. θάνατος i. e. lenis. — ἄβληχρός¹⁾ in Nicand. ther. versu 885 ποίης (scorpiuri herbae v. schol) ἄβληχρέος ἔγγλοα ρίζαν videtur i. q. λεπτός (tener) esse: gloss. in cod. Gotting. ap. J. G. Schneider. animadv. crit. p. 168 ἀσθενούς λεπτής, cf. al. 145 ubi de eadem herba agitur: πόη γε μὲν ὕψι τέθηλεν οἴηπερ μολόθουρος, ἔνισχνα (λεπτὰ) δὲ καύλεα βάλλει. — de Apollonii Rhodii ἄβληχρόν κῶμα v. Merkel proll. in Apoll. p. CLXXVI. — ἄ in ἄβληχρός (ἄβληχρος) quum privativum esse putarent²⁾, adiectivo βληχρός, quod revera ab ἄβληχρός non diversum est (α protheticum est, cf. Curtius etymol. 326. 724 ed. V), contrariam notionem ἰσχυρός attribuerunt, cf. περιβληχρόν graviter Apoll. Rhod. IV. 621 v. Merkel. l. l. Recte Nicander βληχρόν μυδὸς νύχμα th. 446, quem locum Herodianus ad Θ 178 laudavit: ἀσθενές ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. v. O. Schneider p. 144. — Apollon. IV. 152 βληχροῖσι πελάγεσσιν: placidis v. Merkel. — de eis qui praeter Homerum, Nicandrum, Apollonium vocibus ἄβληχρός et βληχρός usi sunt v. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 218—220.

ἀγρότερος = agrestis. Apud Homerum coniunctum est Φ 486 cum ἔλαφοι, λ 611 cum σύες, ρ 295 cum αἶγες. Nicander dixit de arboribus et herbis agrestibus: πεῦκαι th. 884.

¹⁾ de terminatione ῆς pro ὄς vide infra λογός.

²⁾ unde ἄβληχρος pro ἄβληχρός scripsit Heraclides Milesius ap. Herodianum ad Θ 178 (π. καθ. προσ. Lentz I. p. 205. 2) cf. Lobeck elem. I. 31.

ἰρέβινθος th. 894 etc. Apollonius de feris II. 694, IV. 488 ut Theocr. 25. 135. ἀγροτέρου Βρομίου Kaibel epigr. ex. lap. conl. 871. 1. (Π p. Chr. saec.). — ἀγρότεροι substantivum est: ἀγροτέρων *ferarum* Theocr. VIII. 58. pastores indicantur ap. Apollonidem Anthol. Pal. IX. 244. 7. πληθὺς ἀγροτέρων ¹⁾). — Similes formae sunt θηλύτῃραι: Hom. θ. γυναῖκες Θ 520, θηλ. θῆραι θ 324. — Herbam θ. dicit. Nic. th. 514. ῥίζα θηλυτέρης ... ἀριστολοχείας ἄρσενι δὲ etc. — mulierem ut Homerus al. 65. θηλυτέρης πώλοιο, schol. πρωτοτόκοιο γυναικός. — χέρα Callim. Del. 221. — Pro substantivo ¹⁾ usurpatum est th. 859 ἔσθλις θηλυτέρης, al. 583 θηλυτέρης γυίοισι. Apoll. IV. 1346 plurali numero ut III. 209 Theocr. 17. 35 Bion. 14. al. v. Schneider. Philol. XXIII. 427; de Nonno v. Bintz de adiect. epic. ap. Nonn. (Halis 1865) p. 27. — ὀρέστερος pro ὀρεινός Hom. X 93. δράκων, κ 212 λύκοι. Nicand. th. 806 βέμβικος ὀρεστέρου ἢ ἐμελίσης. Cybele (Γᾶ) vocatur ὀρεστέρα Sophocl. Phil. 391. — Ad exemplum formarum Homericarum primus Nic. ausus est ἔαρτερος = ἔαρινός v. Lob. elem. I. 334: th. 380 πρόσθε βοῆς κόκκυγος ἔαρτερου. — Ex usu Homerico quem Aristarchus notavit ²⁾ comparativum pro positivo posuit: ἀλυκρότερος ³⁾ al. 386. (cod. ἀλ.). χαλικρότερος ⁴⁾ al. 59. 613. μελικρότερος fr. 74. 47. θαμειότερος al. 581. οὐλότερος. fr. 72. 8.

ἀδινός (ἀδ) cf. e. g. Hom. X 440 ἀδινού ἐξῆρχε γοίοιο. de etymologia dubitatur; referri solet ad ἄδην, Buttm. (I. p. 206) comparat ἀδρός ut ἀδινός sit „densus“, Doederl. ἄδος satietas. Goebel refert ad rad. *Δι moveri* „mobilis“ v. Lexic. Hom. compos. Ebeling, Capelle etc. p. 27. Veteres interpretabantur aut πυκνός aut συνεχής aut ἔλεινός (γοερός, οἰκτιρός κατὰ Αἰτωλούς schol. B X 430) aut λεπτός aut ἡδύς v. Merkel proll. p. CLXX sq., quarum notionum Apollonius plerasque expressit. Apud Nicandrum est ἔλεινός vel γοερός al. 304 ... πίτυος γοερῆς... ἡ δὲ μόρον πολὺπυστον ἔπαι-
άζουσα κατ' ἄγκη οἷη συνεχέως ἀδινὴν ἀναβάλλεται ἡχήν. Ad-

¹⁾ de adiectivis, praecipue Homericis, a poetis Alexandrinis pro substantivis usurpatis v. infr. εὐσκαρθμος.

²⁾ Friedlaender. Aristonic. p. 30 νεώτερος νέος schol. Hom. A 324. σαώτερος schol. A 32. μελάντερον ἢ τε πίσσα schol. A 277. etc.

³⁾ ἀλυκρόν Schneider. Callimachea II fr. anon. 6. = θαλυκρός tepidus. Lob. el. I. 102.

⁴⁾ quod non a χαλκράτος ductum per syncopen pro χαλικρατότερος dictum est ut Naeke de Choeril. p. 217 (cf. addend.) voluit, sed χαλικρός positivus sumendus, cf. v. 29 χαλκραιος v. Lobeck parall. p. 42. — idem est quod ἄκρατος.

verbum „*συνεχής*“ est Mosch. 4. 19 οὐδέ σφιν (infantibus Megarae ab Hercule trucidatis) *δυνάμην ἄδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι.*

+¹⁾ *ἄελπής* (Hom. Nicand.) „insperatus“ est ap. Hom. ε. 408 γαῖαν ἄελπεία ἰδέσθαι. ἄελπεία pro adverbio „sine spe convalescendi“ significat Nicand. al. 125 ὁδ' ἄελπεία δάμναται ἄταις. — (Inter. ἄελπεία et ἄελπτέα in Nicandri codicibus eodem modo fluctuatur quo ap. Hom. v. O. Schneider et lex. Hom.) —

+*ἄητος* Hom. Φ 395 Ἀθηναίη θάρσος ἄητον ἔχουσα ²⁾. ἄητος (ab. ἄω satio Doederl., a rad. adiectivi αἰνός derivat Buttm. lex., a verbi ἄημι radice, ut sit i. q. ἀέλλος, μαινόμενος, Goebel Lexil. II. 140. Ab ἄημι derivatur ab Apollon. Soph. 12. 5: τὸ μεγαλοβλαβές θέλει δηλοῦν, Eust. 1243. 35 τὸ πολὺ καὶ γοργὸν κατὰ ἄνεμον ἀπὸ ἄω τὸ πνέω καὶ προθυμοῦμαι. Aliam rationem secuti sunt Suid. Etym. magn. s. v. ἄητος p. 23. 13 al.: ἄπληστον, ἀκόρητον, quae non modo vocis ἄητος Σ 410, sed etiam vocis ἄητος Φ 395 explicatio esse videtur. Hanc etymologiam antiquam esse docet Nicand. th. 783 δὲ γὰρ τε ποηφάγος αἰὲν ἄητος γαιοφάγος etc., schol. ἄπληστος, v. Buttm. lexilog. I. p. 234. ἄητον Φ 395 in libris scriptum invenisse videtur ³⁾ Quintus Smyrn. I. 217 θάρσος ἄητον ⁴⁾ v. Buttm. l. l. et p. 233.

ἄθέσφατος ap. H. *fatalis, perniciosus* ⁵⁾: ὄμβρος, θάλασσα, σῆτος, νύξ, ap. recentiores: *infandus, ingens, infinitus*: Ap. 13. 5 πολὺν, οἶον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος. ἄ. μῶλον (proelium) Nicand. th. 201, μόγον (dolorem) th. 587. — Theocr. 24. 25 ὄλβος = Apoll. Rh. IV. 1140. — ὄμβρος II. 1116. — λίμναι IV. 636. — σέλας ἄ III. 294. — φλόξ Mosch. IV. 104.

αἰγλήεις splendidus. Apud Hom. Olympi epitheton est A 532, N 243, v 103. — Aliis adiunxerunt recentiores: h. Apoll. 40 αἰγλήεσσα Κλάρος. h. XXXII. 9 πῶλους αἰγλ. Apollon. I. 519 αἰγλ. Ἡώς. IV. 615 οὐρανός = 958. IV. 1142 χρῦσεον αἰγλήεν κῶας. Nicander ad bestiarum et herbarum colorem album significandum usurpavit: th. 656 αἰγλήεντα (al-

¹⁾ ἄπαξ εἰρημένα ap. Hom.

²⁾ Idem esse creditur ἄητος ἄ producto (var. script. αἴητος) Σ 410 πέλωρ ἄητον, Vulcanus, cuius varias interpretationes v. schol. ad h. l., ex Aeschylō (fr. 2) affert Hes. αἴητους μεγάλους.

³⁾ cf. Hesych. ΑΑΤΟΝ ἐπιβλαβές ἀπλήρωτον.

⁴⁾ retinuit etiam Köchly.

⁵⁾ Goebel. lexilog. I. p. 77 sq. ἄ-θέ-σφατος (σφα spirare). Ante Goeb. θέσφατ. explicabatur: „a deo pronunciatum“ vel „factum“ (σφα).

bum) χαμᾶιλεον ἠδὲ καὶ ὄρφνόν (nigrum). — al. 74 αἰγλήεντος ψιμυθίου.

αἰδηλος Hom.: πῦρ, Ἄρης, Ἀθήνη, μνηστήρων ὄμιλος¹⁾. Ribbeck Philol. IX. 58 „was man anzusehen sich scheut, abscheulich“, Goebel Lexil. II. 501 „in-visus“ („ungesehn“, „unsichtbar“, „nicht anzusehn = verhasst“)²⁾. Veterum interpretationes enumerat Merkel proll. Apoll. p. CLXXII. — Nic. th. 727 codd. exhibent: βρούξαντος δ' αἰδηλος ἐπέδραμεν ἀνέρι φρίκη. Recte O. Schneider αἰδηλον (adverb. ad βρούξαντος) correxit; nam in omnibus de quibus hoc loco agit serpentibus quale vulnus morsu efficiant Nic. exponit. cf. v. 719. 730. 737. βρούξαντος igitur adverbium postulat. βρ. αἰδηλον autem significat: serpente caecum (quod non cernitur) vulnus efficiente cf. 719 τοῦ δὲ καὶ ἐγγρίμμαντος ἀνουτήτω ἴκελος χρᾶς μίμνει. — Sic αἰδηλον ὅτι μὲν τὸ ἄδηλον οἶον ἀφανές... explicat Apoll. lex. 16. 28³⁾ cf. Hes. Etym. Magn. 41. 44. — Apoll. Rh. IV. 865. ἧ καὶ ἔπει' αἰδηλος ἐδύσατο βένθεα πόντου I. 102, IV. 47 v. Merkel l. l., Schneider Callim. fr. anon. 365 ἀκλειῆς αἰδηλος ὑπαὶ νεφέεσσι κεδάσθη. — αἰδηλος ἀπροσδόκητος in Nic. loco schol. interpretatus est ut Porphyg. Hom. A 155: οὐ κακᾶς δὲ καὶ Σέξτος ἀπέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεσόν⁴⁾.

αἰθαλόεις, signif. ap. Hom. „fuligine obductus, fuli-

¹⁾ ξργ' αἰδηλα in nonnullis codd. legitur Hom. E 757. 872 cum schol. A. et Apoll. Soph. p. 16. 31. — καρτερὰ ξργα Vulg. et Aristarch.

²⁾ cf. Hesiod. op. 756 μωμεύειν αἰδηλα, de quo v. Buttm. lexil. I. 248 et interpr., Sophocl. Ajac. 608 αἰδηλον Ἰδαυ (interpr. ἄδηλον aut ἀδηλοποιόν.), epigr. (incertae aetatis) ap. Kaibel epigr. graec. ex lapid. conl. n. 240. 5 αἰδαλος τύχα.

³⁾ Haec interpretatio (αἰδηλον · ἀφανές) ex locis Homericis soli libri B versui 318 apta est (Merkel proll. Apoll. p. CLXXII) τὸν μὲν ἀρῖζηνον θῆκεν θεὸς ὅσπερ ἔφηνεν v. interpret. — ubi lectionem αἰδηλον unus Etym. magn. 41. 43 testatur, sed nec fuit ea Aristarchi (id quod Duentzer Zen. p. 118 putavit) qui αἰζηνον scribebat v. Friedlaend. Ariston. p. 67, neque Apollonius Soph. αἰδηλον legebat, id quod Merkel l. l. opinatus est; nam quod ille pergīt ὅπερ καὶ αἰζηνον λέγει · τὸν μὲν αἰζηνον θῆκεν etc. luculenter declarat, eum αἰζηνον vel similem formam, certe non αἰδηλον, legisse. Apollonii igitur glossa αἰδηλον ἀφανές non ad Homerum spectare videtur nec certum est, in Homericis locis αἰδηλος ἄδηλος Alexandrinos poetas interpretatos fuisse. — Dicendum potius eos quum notione ἄδηλος vocem αἰδ. usurparent aut alios post H. poetas secutos esse aut hanc notionem quum etymologia eam admitteret ipsos vocabulo αἰδ. tribuisse.

⁴⁾ idem quod αἰδηλος (ἄδηλος) valet αἰδέλιος Hesiod. fr. 96 Goettl. 131 Kink. — apud Nicandrum contra est „valde fulgens“ th. 20 τοῦ (Ἰβριανός) τέρας περίσημον ... αἰδέλιον ἐστήρικται cf. Hesych. αἰδέλα λαμπρά, de qua significationis mutatione v. Buttm. lexil. I. 251.

ginosus“. *B* 415 κατὰ βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν schol. κατὰ πρόληψιν τὸ αἰθαλωθησόμενον, Apollon. lex. 13. 34 ἀκουστέον ὥστε αἰθαλόεν ποιῆσαι, alii: λαμπρόν (ab αἴθειν) Apoll. 13. 32, Hes. s. v. *EM* 565. 33; alii: μελανωμένον Apoll. 14. 2 ab αἴθαλος ἢ τῇ ὀροφῇ προσεγγίζουσα μελανία *EM* 565. 35, Eust. 249. 22, 1925. 48 cf. *χ* 239 αἰθαλόεντος μεγάροιο. „μέλας“ (nigricans) intellegbat Nicander: th. 716 ἐπεὶ ῥ' ὄ μὲν αἰθαλόεις ῥώξ (serpentinum species) κέκληται, πισσῆεν, schol. ad 717 ὅτι πισσῶδες ἐστὶ τῇ χροιά, schol. ad 715 μέλαν φαλάγγιον καλεῖται. — th. 174: χροιή . . . . αἰθαλόεσσα, μελαινομένην ὑπὸ βώλω Αἰθίοπων οἴην . . . εἰς ἄλλα Νεῖλος κατέχευεν ἄσιν, (limum) i. e. οἴην ἄσιν κατέχευεν cet., th. 566. ὑπὲρ Σάν αἰθαλόεσσαν, ubi αἴθ. de humo nigra dictum est; schol. ἐπεὶ μελανόγειός ἐστιν — th 420 χέλυδρος . . . αἰθαλόεις νῶτα cf. αἰθαλή κόρη th. 750 v. schol.; αἴθαλος ῥίζα th. 659 (αἴθ. adi.), Eutecn. μέλαινα. — Ad vocabulorum αἴθειν et αἰθός significatum se applicans αἰθαλόεις „candens, igneus“ est (αἰθαλόεν λαμπρόν Apoll. Soph. Hes. *EM* v. supr.) al. 50 σβέννυς αἰθαλόεντα μύθρον γενίεσσι πυράγρης, schol. πεπυρακτωμένον σίδηρον ἤτοι κεκαυμένον, quem admodum Hesiod. theog. 72. 504. 707. 854 dixit αἰθαλόεντα κεραυνόν, unde Apollon. Rh. IV. 597. locutionem deprompsit. de Nonno v. Bintz de adiectiv. epicis ap. Nonn. p. 6. — Utrum „nigricans“ an „igneus“ sit, dubium est Apoll. IV. 139. αἰθαλόεσαι καπνοῖο στροφάλγγες. — Eadem notione (ign.) αἴθ. ad febrim transtulit Nicand. th. 773 καῦσον αἰθαλόεντα febrim ardentem. — „fuligine obductus“ est Apollon. Rh. IV. 118 αἰθαλόεντα βωμοῖο θέμεθλα cf. Theocr. XIII. 13.

αἰόλος. (ap. Homer. „agilis, mobilis“ Buttm. lex. II, 73) a ποικίλος Aristarchus ita distinxit, ut splendidi notionem ap. Homerum in illo inesse statueret; ad τεύχεα igitur e. g., σάκος, alias res splendore insignes ponitur ¹⁾: Ariston. ad *K* 77. ὅτι τὸ παναίολον ἐπὶ τῶν λαμπόντων, Porphyr. ad *Z* 359 οὐκ οἶδ' ὅθεν τῶν γραμματικῶν τινες τὸ αἰόλον ἐπὶ τοῦ ποικίλου παρ' Ὀμήρω ἀκούειν ἀξιοῦσιν . . . Sic αἰόλος vocabulo ποικίλος redditur schol. *DF* 185 αἰολοπάλους ποικίλως ἱνπαζομένους — schol. *ADM* 208 αἰόλον ὄφιν ποικίλον καὶ πολύστικτον. Hes.: ποικίλος ἢ εὐκίνητος etc. Cujus differentiae poetae Alexandrinae aetatis rationem nullam habebant: Callim. Dian. 91. κίνα τ' αἰόλον i. e. ποικίλον, fr. 155 αἰόλα βεῖθεα i. e. ποικίλα

¹⁾ Buttmanno p. 75 hic quoque „agilis“ significat.

μάτια ¹⁾, Theocr. XVII. 19 Πέρσαισι . . . αἰολομίτραις *versicolori mitra redimitis*: ap. Hom. *E* 707 αἰολομίτρην est „mitram (zonam) saepe ac celeriter versantem“, quod tamen *EM* 37. 27 explicat: ποικίλην μίτρην ἔχοντα. — nec magis Theocr. αἰόλ. α ποικίλος distinxit XVI. 44 αἰοῖδός αἰόλα φωνέων. cf. Pind. ol. VI. 87 ποικίλον ὕμνον (Fritzsche), Nonn. Dion. I. 15 ποικίλον ὕμνον ἀράσσω. — Dionys. Perieg. 757. αἰόλα ἄνθεα γαίης. — αἰόλος Nicander de ὄφεσιν dixit ut Hom. *M* 208, sed differentia quam ap. Hom. inter αἰόλος et ποικίλος intercedere Aristarchus observavit num ei perspecta fuerit dubitari potest: th. 376 ῥωγαλέον περιστιβές (Π —, al.: περιστιγές) αἰόλον ἔρφος (cutis) th. 464 κερχρίνω τέρας, ὄντε λείοντα αἰόλον αὐδάξαντο περιστικτον φολίδεσσιν. — Ut ὄστρακον αἰόλον (χελύνης) h. Hom. Mercur. 33, dictum est χελύνης αἰόλον χέλειον Nic. al. 565 (ex quo Mercurius lyram fabricavit) schol. ἀπὸ τοῦ ὄστρακον ποικίλον. — Idem quod ποικίλος est αἰόλος etiam Lycophr. 4 αἰόλον στόμα (Cassandrae) schol. ποικίλον διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν χρησμάτων. — „vafer“ est Lyc. 671 in αἰόλον μέλος Sirenum cantus schol. ποικίλον καὶ ὀλέθριον cf. ποικιλομήτης Hom. *A* 482 et saep., sed eadem potestas voci αἰόλος attributa est jam Solon. fr. 11. 7 Bergk ἔπος αἰόλον ἀνδρός cf. Hes. th. 511 Προμηθεῖα ποικίλον αἰολομήτην. — fr. 32 Goettl. 25 Kink. Σίσυφος αἰολομήτης. Aeschyl. Suppl. 1037 αἰολομήτης θεός. — Verbum αἰόλλειν ap. Nicander „ποικίλον reddere“ significat. th. 150: λοιπὸς (cutis, squamae) περιμηκέα κύκλον (corpus serpentis) ποικίλον αἰόλλει, *variegat ut ποικίλος sit* cf. Hesiod. scut. 399, ubi tamen splendidi notio non exclusa est: ὕμφακες αἰόλλονται *variegantur*. — Apud Hom. αἰόλλειν „versare“ est: *v* 27 γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλειν Hesych.: ἄ. ποικίλλει στρέφει. — Vox deest apud Apollon. Rh. Arat. cet.

ἀκήριος (α κήρ, alterum „exanimis“ α κῆρ ductum est) *illaesus, incolumis* Hom. *μ* 98, *ψ* 328 ἀκήριοι ἄλυξαν. Apollon. Rh. III, 466. Callim. Apoll. 41 (sanus) Nic. ther. 190. fr. 78. — „non nocens“ est th. 777 ἀκήριος οὐδ' ἐπιλωβής ut Hes. op. 823. cf. πολυκήριος ἄτη Nic. th. 798. — In h. Hom. Mercur. 530 legebatur ῥάβδον ἀκήριον (non nocentem), ἣ σε φυλάξει, sed recte nunc ante ἀκήρ. distinguitur: ἦσε ἀκήριον φυλάξει.

ἀκιδνότερος. rad. (σ)κιδ (findere) cum α prothet. *v*. Goebel lex. I, 36. 466 qui Benf. secutus est: *fissus, tenuis*. Hom. *θ* 169 εἶδος ἀκιδνότερος ἀνήρ. *ε* 217 εἶδος ἀκιδνοτιέρη

¹⁾ *v*. Scheer, Callimachus Ὀμηρικός p. 9.

μέγεθος τ' εἰσάντα ιδέσθαι Penelopa quam Calypso. schol. MV (Aristarch) οἰμὲν γλωσσογράφοι ἀσθενεστέρα, οἱ δὲ εὐτελεστέρα, Apoll. lex. 20. 10 εὐτελεστέρα . . . ποτέ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστέρου „οὐδὲν ὀκιδνότερον ἀνθρώπου“ (σ 130 v. schol.), in quo versu schol. MV ε 217 ακιδν. εὐτελεστέρον esse voluit. Hesych. ακιδνόν, ἀσθενές, εὐτελής EM 48. 20 λεπτόν ἢ ἄφρονα ἢ ἀδύνατον, καὶ εὐτελεστέρον. Nicandro est ἀσθενέστερος vel λεπτότερος: th. 224 ακιδνότερος δὲ κατ' εὗρος νήδυος, schol. ἀπὸ τῆς κοιλίας ακιδνότερος καταστρίφει εἰς τὸ ἀσθενέστερον καὶ οὐχ ὅμοιον τοῖς ἄνω μέρεσι. — Apud ceteros poetas Alexandrinos non exstat.

ἄκμηνος jejunus ¹⁾. Hom. T' 163 ἄ. σίτοινο v. schol. 220 ἄ. πόσιος καὶ ἐδήντος — sine genitivo T' 207. 346. — Nic. th. 116. ἄ. σίτων. Lycophr. 672 ἄ. βορᾶς. Apollon. IV. 1295 ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι. Schneid. Callim. fr. an 4. ἄ. δόρποιο.

Vocabuli ἄκριτος ap. Hom. significatio est passiva θ 505 ἄκριτα πολλὰ ἄγρευον, Γ' 412 ἄχ' ἄκριτα, Ξ 205 νεῖκε' ἄκριτα. Hesych. ἄκριτα ἀτέλεστα, ἀκορῶφωτα, πολλὰ μὴ ἀριθμούμενα ἄκριτον πολὺ καὶ ἀδιαχώριστον καὶ ἀδιάστατον, ἄκριτα νεῖκεα ἀδιακρίτους φιλονεικίας cf. EM 42. 47. Adverbium occurrit σ 174, τ 120 πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ schol. ἀδιαλείπτως ἀδιαχωρίστως cf. h. Mercur. 126. Apud Nicandr. adv. significat „vehementer“ aut „assidue, continenter“ (ἀδιαλείπτως) th. 180 ἀναπίμπραται ἀνήν ἄκριτα ποιφύσσοντος (φυσῶνιος, schol. μεγάλη ἄτακτα) cf. Paul. Sil. Anth. Pal. V. 246 ἄκριτόδακρυς. Quaemadmodum Homerus ἄκριτα νεῖκεα, ita Euphorio dixit fr. 50 ἄκριτα θηρινθίντες. — Adiectivo usi sunt Arat. diosem. 199 ἄνεμοι οἳτ' ἄκριτοὶ εἰσι μάλιστα i. e. confusi ὥστε μὴ διακρίνεσθαι cf. 260 adverbium: ἄκριτα δὲ πνεύουσιν. Apollonius IV. 911. ἄκριτον ἴεσαν αὐδὴν Sirenes: cantum qui satis dignosci non potuit aut qui eventum non habuit Merkel proll. p. CLXVI. — Activa vis in ἄκριτος inest. ap. Theodoridam Anth. Palat. VII. 439. 1 Μοῖρα ἄκριτος h. e. inter iuvenes senesque discrimen non faciens, omnes aequae abripiens. Quare ap. Antipatr. Sidon. Anth. Pal. VII. 427. 13 νέος ἄκριτα φθίμενος is est quem Parca nulla tenerae aetatis ratione habita trucidat, v. Jacobs Anth. Graec. VIII. p. 90. — Anth. Plan. IV. 198. 1. (Maecius) ἄκριτε δαῖμον de Cupidine. Kaibel epigr. 204. 3. ἄκρ. δαῖμον de morte (e primo a. Chr. saec.). Anth.

¹⁾ de ἄκμηνος jejunus accentu ab ἄκμηνός florens distincto v. Lehrs, Aristarch. p. 300^a.

Pal. V. 284. 1 (Rufinus) ἄκρ. ὄμμα. Anth. Pal. IV. 123. 4 (ἀδέσπ) ἄκρ. ὕπνος.

ἄλίσστος. (λιάζομαι: quem quis flectere non potest) in Piade πίλεμος, μάχη, γόος, ὄμαδος, πόνος dicitur. Veterum etymologias et interpretationes (ἀνέκκλιτος a λιάζω · ἐκκλίνω; πολὺς ab ἀλίω congero) v. Merkel proll. p. CLXXII. Ex quibus quae Nicandro accepta fuerit, non apparet ex ther. versu 784 βουβῶσι τυτὴν ἀλίσστον ἰάπτει, ubi voce ἀλ. nihil significare voluisse videtur nisi „ingentem“.

Formam ἀλίγκιός rarissimam pro usitatiore ἐναλίγκιος Nicand. al. 293 habet ex Hom. Z 401, θ 175, indidem Apollon. IV. 966. Frequentior est apud Dion. Perieg. 621. 628. 1131. — Ipse composuit Nicauder προσαλίγκιος th. 516. 736. cf. προσεικής th. 292 (Herodot. προσείκελος), προσέοικε th. 638, (Aristoph. Eurip. Plat.) προσειδής fr. 74. 3, προσόμοιος Eurip. Plat. Dem.

ἀμείλικτος irati hominis vox nominatur Hom. A 137, Φ 98. Apollon. lex. 25. 11 πικρὰν καὶ οὐ προσηνῆ. h. Cer. 260 Στυγὸς ὕδωρ ἄ., Hes. th. 659 ἄ. δεσμῶν, Apollon. III. 337 ἀμείλικτοιο Διὸς μῆνις. — Bion. 8. 3. ἄμ. Αἶδαο, ut Damaget. Anth. Pal. VII. 9. ἄμ. Κλυμένοιο (Orci), Mosch. IV. 26. ἄμ. πέλωρον i. e. Hercules. — Virus ἀμειλ. appellat Nic. th. 185 ut Anyte Anth. append. 4.

ἀμέτρητος immensus. Homerus de rebus abstractis dixit: πόνος ψ 249, πένθος τ 512. Kaiibel epigr. 840. 1. ἀμετρήτων μόχθων. de concretis Nicand. th. 341 ἄ. δέχεται ποτόν. fr. 26 λίμνη. Antiphil. Anth. Pal. IX, 34 ἄ. θαλάσσης = Dion. Per. 1171. Crinagoras VII. 376 αἰγιαλοῖν. Deest ap. Apollon. et cet.

ἀμπελόεις v. λειριόεις.

ἀμφίβροτος ap. Hom. scuti epitheton est: „quod hominem circumdat“ B 389, M 402 etc. ἀσπίδος ἀμφιβρότης Apollon. 28. 7 περὶ ὄλον τὸν ἄνδρα ἀσπίς. Aristonicus B 389 ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. Ad plane diversam significationem detorsit vocem Nic., quum caput hominis ἀμφίβροτον nominaret al. 216 φῶς ἀμφιβρότην κἀδειαν ¹⁾ ἀπό ξιφάεσσιν ἀμηθείς, ubi vocabuli ἀμφίβροτος non aliam interpretationem invenio nisi: „ab omni parte mortalis ²⁾“. τὸ τὴν ψυχὴν περικείμενον σῶμα vocavit ἀμφιβρότην χθόνα Empe-

¹⁾ v. infr. κἀδεια.

²⁾ schol. τὴν ὄλον τὸν ἄνδρα συνέχουσαν κεφαλὴν · ἢ γὰρ κεφαλὴ συνέχει πᾶν τὸ σῶμα v. O. Schneider p. 211. Volkm. comment epic. p. 46.

docles Plutarch. quaestt. sympos. 5. 8. 2¹⁾ ap. J. G. Schneider p. 145.

+ἀμφικαρῆς σκολόπενδρα Nic. th. 812 *biceps*. schol.: δικέφαλος . . . . παρῖχει δόξαν τοῦ δικέφαλος εἶναι cf. th. 373 ἀμφίσβαιναν δῖεις ἀμφικάρηνον schol. τὴν ἀμοτέρωθεν κεφαλὰς ἔχουσαν. — ἀμφικαρῆ legisse traditur²⁾ — sed dubitandum num primus — Ptolemaeus Ascalonita, Aristarchi discipulus (La Roche homer. Textkritik p. 72), Hom. ρ 231 πολλὰ οἱ ἀμφικαρῆ (pro ἀμφὶ κάρη) σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρίψουσι schol. BHQ ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης ἀμφικαρῆ σφέλα τὰ μικρὰ ὑποπόδια διὰ τὰς βάσεις i. e. scabella quae ex utraque parte βάσεις, fulcra, habent cf. Apollon. lex. 26. 25 ἀμοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα, Hesych. Eust. 1818. 47.

ἀνθεμόεις v. λειριόεις.

ἀνούτητος Hom. Δ 580 ἄβλητος καὶ ἀνοϊτάτος ubi ἀνοῦτ. de vulneribus gladio (cominus) illatis dictum est Lehrs Arist. p. 51³⁾ sqq. Apollon. Rh. II. 75 ἀνοῦτάτος ἀΐσσοντ' ἀλειεῖνον. Formam Homericam, adverbium ἀνούτητι (Hom. X 371) respiciens, variavit Nic. th. 719 χρώς ἀνουτήτω (serpentium morsu) ἵκελος.

ἀολλής. ἀολλέες ap. Hom. est „conferti“ (homines imprimis — φῶκαι δ 448 — neutr. ἀολλέα ξ 432) velut Π 601. στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες EM 116. 42 συνηθροισμένοι. Apollon. Rh. II. 132. ἀ. μέλισσαι. IV. 1455 etc. Theocr. XII. 30. — Sic etiam Nicander al. 544 σάρκα δ' ἐπιτροχόωσαι ἀολλέες ἄκρα πελιδναὶ σμώδιγγες (tubercula, ulcera), cf. Hom. Ψ 716 πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς δὲ καὶ ὤμους ἀνέδραμον. Nic. th. 365 θοαὶ δ' ἐπὶ γυῖα χέονται προηδόνες ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ κλονέουσαι. — „omnes simul“ sign. e. g. Hom. κ 132 αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο νῆες. Hesych.: ὁμοῦ πάντες. Apollon. III. 1012 ἀολλέα πάντ' ἀγορεύσαι. Nic. th. 573 κίτει ἐναολλέα κόψας. al. 236 σφυρῆσιν ἄλις ἐναολλέα κόψας schol. ὁμοῦ κόψας. — de duobus ἀολλήθην dictum est Mosch. 2. 49 δοιοὶ ἔστασαν . . . ἐπ' ὄφρ' οὖς αἰγιαλῶιο φῶτες ἀολλήθην i. e. proxime (dicht bei einander)³⁾.

ἀπηλεγέως (ἀπό — ἀλέγω plerique; v. lex. Hom., aliter Goebel lexil. I, 318). Homer. I. 309, α 373 μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Herodianus scripsit ἀνηλεγέως schol. Apoll.

¹⁾ Sturz Empedocle. Agrigent. p. 33.

²⁾ quam lectionem probat Duentzer Kuhn. Z. XIII. 14.

³⁾ non dici nisi de plus duobus Aristarchus observavit vocabulum ἀθρόος Aristonic. Hom. Ξ 38. ὅτι ἀθρόοι ἐπὶ τριῶν · ἀρχὴ γὰρ ἐστι πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τὰτρεῖς.

Rh. II, 17. (Lentz I. p. 79. 23 not.). La Roche. hom. Textkrit. p. 198. — Veteribus ἀπηλ. significabat ἀφροντίστως (ab. ἀλέγω) EM 121. 15. — ἀπολελεγμένως (ἀλέγω) ἀπαγορευτικῶς, ἀποτόμως Apoll. lex. 38. 22 *aperte ac proprolam, missis ambagibus* (unverhohlen, geradeheraus). ἀληθῶς, ἀπλῶς ¹⁾, ἐτι δὲ καὶ σαφῶς schol. Apoll. Rh. III. 19. v. Merkel proll. p. CLXXV. — Omnes notiones expressit Apollonius Rh. v. Merkel. ἀληθῶς vel σαφῶς est ap. Nic. th. 495 *θρόνα πάντα καὶ ἀλθεστήρια νούσων... διείσομαι — πάντα διαμπερέως* ²⁾ καὶ ἀπηλεγές cf. Apollon. Rh. III. 501, IV. 864. 1469. — forma ἀπηλεγές Nicandrea est. — ἀνηλεγῶς notione „sine misericordia“ quod ap. Homerum Herodianus legebat, frequentat Quintus Smyrnaeus v. Köchly ad II. 414. cf. Merkel proll. p. LXXXII.

ἀποφώλιος. Goebel lexil. I. 253 a rad. φα: verweht, vanus, windig“. Hesych. ἀνεμώλιος. Hom. ξ 212 οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος, ε 182 οὐκ ἀποφώλια εἰδῶς, λ 249 ἀθανάτων οὐκ ἀποφώλιοι εὐναί. Derivarunt 1) a φωλεός *scholarum aedes*; Apoll. lex. 30. 7 ἀποφώλια ἀπαιδευτα (ad ε 182 pertinet.) τὰ γὰρ διδασκαλεῖα φωλεοὺς λέγουσιν· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φωλεῦν καὶ διατρίβειν EM 130. 48, schol. PVB ε 182. — vel a φωλεός *bestiarum cubile* ἐκ μεταφορᾶς ὡς ἀπερ ἀπορροῖπτουῦνται τῶν φωλεῶν ὡς οὖρα Eustath. p. 1682. 32. 2) ab ἀπὸ et ὄφελος: *inutilis*. 3) παρὰ τὸ φῆλος ὃ σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα (*hominem ad fallendum instructum*) EM l. l. Hesych. 4) ἀπὸ τοῦ φῶς· ἀνάξιος τοῦ ἐν μέσῳ καθῆσθαι schol. E θ 177 etc. 5) Hesych. ἀποφώλια· ἀποφίλια. Quid sit ap. Nicandr. al. 524 ζύμμα (fungus), εὐθ' ὑπὸ φωλεύοντα τραφῆ βαθὺν ὄλκον (*corpus*) ἐχίδνης ἰὸν (*virum echidnae*) ἀνικμαῖνον (*effundens*) στομίῳν τ' ἀποφώλιον ἄσθμα, *dubium* est. scholiasta reddit χαλεπὸν, quod sine dubio ipse excogitavit, J. G. Schneider p. 247 *rusticum* (ἀπαιδευτον Apoll. lex. EM etc.). Sed vocabulo quod antecedit „φωλεύοντα“ Nicandrum indicare voluisse puto se ἀποφ. a φωλεός (non „διδασκαλεῖον“, sed „serpentis cubile“) ducere, ut sit στομίῳν ἀποφώλιον ἄσθμα *oris afflatus qui ἀπὸ τοῦ φωλεοῦ prodit, qui latebrae situm redolet, vel ἄσθμα ἐχίδνης in φωλεῷ habitantis*. — „Ἀπαιδευτος“ videtur interpretatus esse Philetas fr. 9 Bach.: ἀποφώλιος ἀγροιώτης v. Jacobs Anthol. Graec. VI. p. 389. ἀποφώλιον τρίφος nominavit Minotaurum Euripid. fr. 383 N. (cf. supr. Hesych. 5).

¹⁾ EM l. l.: ἀπλῶς ἀπληγῶς καὶ καθ' ὑπερθεσιν ἀπηλεγῶς.

²⁾ v. διαμπερέως.

ἀργεννός apud Homerum quinque locis cum *οἴεσσι* conjungitur, cf. Eurip. Jphig. Aul. 574 *ἀργ. μόσχοις* Nonn. Dion. 15. 211 *ἀργ. στήθα ταύρων*; semel de vestimentis usurpatum est Hom. Γ 141. *ἀργεννήσι καλυψαμένη ὀθόνησιν*, cf. Paul. Silent. Anth. Pal. V. 260. 5 *ἀργενναῖς ὀθόνησι*, Nonn. 20. 14. *ἀ. χιτῶνι*. Longe ab Homeri usu deflectitur Rhian. ap. Pausan. IV. 17. 6 Mein. anal. alex. p. 193 *οὔρεος ἀργεινοῖο περὶ πύχας ἐστρατόωντο*. Similiter de montis colore dixit Nicander th. 67 *ἀβροτόνοιο, τό τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει | ἀργεννήν ὑπὸ πέζαν* ¹⁾ (O. Schneider cum codd. GM *πέζαν* — codd. BK schol.: *βῆσαν*). — Ab Antipat. Thessal. Anth. Pal. IX. 46. 6 solis splendor *ἀργ.* vocatur: *ἀργεννοῦν φωσφόρος σελάων* Diana mulieri cuidam oculorum lumen restituens.

ἀργῆς candens, ap. Homer. imprimis fulminis epitheton est. — *ἐανῶ* (vestimento) *ἀργῆτι* Γ' 419, *δημῶ ἀ. Φ* 127. Nicander vinum resque pingui nitentes *ἀργ.* appellat. *ἐλαίω* th. 105. schol. *λευκῶ ἢ λαμπρῶ ἢ καθαρῶ* cf. *ἀργέσταο λίπεις (ἐλαίου)* th. 592 — *οἴνυ ἀ.* th. 551 — *flores* th. 631. *ἀργῆτι ἄνθη*. — Formam *ἀργήεις* Nic. primus habet: *ἀργήεντος ἐλαίου* al. 98. 204. — *κάλυκες ἀργήεσσαι πετάλοις*. fr. 74. 26. *ρίζα ὑπαργήεσσα* th. 663.

ἀργινόεσσαι (albae) ap. Hom. Camirus et Lycastus urbes in terra cretosa vel calcaria sitae nominantur B 647. 650 cf. h. Pan. 12 *οὔρεα ἀ.* Dion. Perieg. 1176 *ἠπειρος λευκή τε καὶ ἀργινόεσσα*. — Ad *ἐρηλιω* (lentiginem Sommersprossen) transtulit Nicand. th. 333 *λεῦκαι τ' ἀργινόεσσαν ἐπισσεύουσιν ἐρηλιω*. — Apollon. Rh. II. 738 *πάχη* — IV. 1667 *χαλινὰ equi spumas in ore agentis*.

ἀσκελής a *σκελλω*: exsiccatus, debilis; Goebel lexil. I. p. 561 a rad. *σκαλ.* „düster, finster“ cf. p. 558 et 345; *ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι* Hom. κ 463. — adverb. *ἀσκελές, ἀσκελέως*. a 68 *ἀσκελές αἰὲν κεχόλωται* schol. V *ἀδιαλείπτως καὶ ἄγαν σφοδρῶς* cf. δ 543. — Γ 68: *ἀσκελέως αἰὲν μενταίνεν* v. schol. et

¹⁾ *πέζα* montium radices intellegendae sunt cf. Dion. Perieg. 61 *θάλασσα ... ἢ ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξύνουσα πολήων* „montium vel oram civitatum radens“ Bernh. (cum *πολήων πέζαν* cf. *Ἐλευσίνος παρὰ πέζαν* Hermesianax ap. Athen. XIII. 597 D. Bach p. 124.). — Plerumque significat extremam alicujus rei partem velut oram *χιτῶνος* Apoll. IV. 46; — reconditam quandam rationem secuti Anthologiae poetae ad pedem rettulerunt, Bernhardt Dion. Per. p. 541. — *ὑπὸ* c. Accus. ap. Nicandr. non modo „sub“, sed etiam „juxta“ significat th. 890 *ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο Χοάσπεω*; sed „οὔρεσι... ὑπὸ πέζαν“ dictum est ut th. 214 *ὑπὸ Σκείρωνας ὄρη Παμβωνία τ' αἰπη* — al. 104 *ἄκρον ὑπὸ πρηῶνα Μελανθίδος*. — Nicandri versui simillime sonat Schneid. Callimachea fr. anon. 88 (Callimachi) *ἐσχατὴν ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος*.

Apoll. lex. 45. 15 σκληρῶς · δυσμεταστρέπτως — σκληρῶς an ἀδιαλείπτως sit, dubitatur ap. Nic. th. 278 διπλῶ δ' ἐν βουβῶσι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελὲς αὐτως μύχθος ἐνίτρεφεται v. schol. 1). — — A σκέλος (librae) derivare Nicandro placuit 2) th. 42 ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι (in lance librae) νίον κέρως ἀσκελὲς ἴστας ita ut lances aequae, pondera aequa sint.

ἀστερόεις ap. Hom. et Hesiod. coeli epitheton est: stellis ornatus 3). — Apollon. Rh. III. 1003 ἀστερόεις στέφανος Ἀριάδνης (sidus). Nicander de animalis dorso maculis sparso dixit th. 749 ἀστερόεντι περιστιγῆς εὐρεῖ νάτω.

ἀτέλεστος ap. Hom. infinitus est: qui bonum effectum non habet Hom. Δ 26 ἄλιον θεῖναι πόνον ἢ δ' ἀτέλεστον. — β 273 ἀ. ὁδός. Adi. pro adv. legitur π 111 σῖτον ἔδοντες μάψ αὐτως ἀτέλεστον. — Nic. th. 456 ἰπτάμενον δὲ πέριξ (aquilam) ἀτέλεστα διώκει (draco) frustra; imitatus est Aratum 678 ἀτέλεστα διωκομένοιο λαγωῦ. — Adiect. usurparunt Alexand. Aetol. Meineke p. 221 v. 14 et Callim Del. 87, Cer. 129.

αὐδήεις in Homeri carminibus proprium hominum epitheton solet explicari: „oratione praeditus“ 4). Significatum paullum mutavit Nic. al. 561 χελύνη ἦν τ' ἀκάκητα (Mercurius) αὐδήεσαν ἔθηκεν ἀναύθητόν περ ἰούσαν voce praeditam i. e. sonantem cf. Hom. Τ 407 αὐδήεντι δ' ἔθηκε (Achillis equum) voce humana praeditum 5). Ad diversissima transtulit Nonnus: Dion. 2. 698 Δελφίδος αὐδήεντα μετέρχο τέμπεα Πυθούσ i. e. Apollinis vaticiniis resonantia, 19. 154 αὐδήεσσα σιωπή. Homericis locis apponi potest 13. 213 εἰς βροτὸν αὐδήεντα δέμας μορφώσατο μύρμηξ et al.

ἀφαιρός infirmus, debilis Goebel lexil. I. p. 285 sq. ἀ-σφαιρος verhauchend, debilis. Hesych.: ἀφαιροῦ· ἀσθενοῦς Apoll. lex. 48. 16 EM 175. 42 etc. Hom.: παῖς Η 235. βέλος M 458. Saepius comparativus et superlativus ap. H. usu veniunt. — Nic. th. 198 ἀφαιρὰ τέκνα. 275 ἀφαιρότερον πόνον. 696 σίλφιον (herba), schol. παρόσον χαῦνον καὶ οὐ στρυφνόν. —

1) ἀσκελὲς (= σκληρῶς) ἠπέλησεν Mein. Callim. Del. 125 conjecit, sed. v. O. Schn.

2) ut ἄ copulativum sit (de quo Clemm Curtius Studien VIII. p. 90) cf. ἀτάλαντος = ἰσοτάλαντος, ἀγάλακτες = ὁμογάλακτες Callim. Apoll. 52 cum Schn. exc. — Contra ὁμόδελφος pro ἀδελφός (ὁμογαστριος) Callim. formavit fr. 168.

3) „splendidi“ notio ne II 134 quidem ἀ. θώρηξ et Σ 370 ἀ. δόμος certa est.

4) de θεός αὐδήεσσα grammatici certabant, quorum sententias plurimas expressit Apollonius Rh. v. Merkel p. CI.

5) quem versum Aristarchus obelo notavit v. schol.

Apollon. Rh. III. 144 χάρις Theocr. XXI. 49 σιδάροις. „Inops“ est ap. Apollon. II 453 τοῖς ὁ γέρων (Phineus) πάντεσσιν ὅτις καὶ ἀφραδὲς ἵκοιτο ἔχραεν ἐνδυκίως qui propter inopiam cibum offerre non poterat. — Adverbio usus est Arat. 227 ἀφραδὲρον τροχάει.

ἀφραδέως stulte Nic. al. 158 ἦν . . . οὐλόμενον ποτὸν . . . ἀφραδέως πάσῃται. 502. Hom. Γ 436 etc. Apoll. II. 327, 481, IV. 1442 cet.

+ ἀφυσγετός *limus* Goebel lexil. I. 150 pro ἀ-σφυγ-ετός „Ausspeisel“. Hom. Α 495 πολλὸν ἀφυσγετὸν εἰς ἄλλα βάλλει Apoll. lex. 48. 33 συρφετός· τάχα δ' ἀφυσγετός ἄγαν φευκτός· τὸ γὰρ ἄ ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔχει, τὸ δὲ λοιπὸν πυραγωγὸν παρὰ τὸ φεύγειν· τὸ γὰρ ἄγαν ἐκφεῦγον ὑπ' ἀνέμων ἐκβάλλεσθαι ἄν ῥηθῆιη. Eustath. p. 858. 59. — aliter EM 179. 50 τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Huic etymologiae aptum esse puto vocabuli ἀφυσγετός usum ap. Nic. al. 342 ὕδρωψ τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετός ὀμφαλὸν ἴζει ¹⁾: „multus“, „qui hauriri potest“ aut „coacervatus“ ²⁾ schol. ad al. 584. ἀντὶ τοῦ πολῦ, θαμνίλης, ἀφύσιμον καὶ ἀρύσιμον v. Lobeck Proll. p. 375. — Idem utrum a φεύγω an ab αφύσσω Nic. derivavit ³⁾ discerni non potest al. 584 ὅτι νέκταρ ἀφυσγετὸν ἐν δεπιάεσσιν . . . χεύαις —; nam in eo vocabulo pro quo Nic. aperte h. l. ἀφυσγετός posuit, ἀφύξιμος, eadem dubitatio est: th. 603 πῖνε μιξαμένος κυάθῳ τρεῖς ἀφύξιμον οἶνον — schol. τρίτον τῷ κυάθῳ ἀντλούμενον, παρὰ τὸ ἀφύσσειν, οἶον τρεῖς κυάθους. — sed a φεύγω ortum et contrarium ei vino esse quod Cicero „fugiens“ nominat Toup. emend. in Suid. III. p. 229 voluit ⁴⁾.

βλοσυρός: Curtius Etym. 549⁵ Studien I. 2. 295 „turgidus“. Hom. Η 212 μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι Ajax. Ο 608 ὅσσε λαμπέσθην βλοσυῆρσιν ὑπ' ὄφρουσιν, Α 36 Γοργῶ βλοσυρῶπις. EM 201. 6: καταπληκτικός (Apoll. lex. 51. 27 Hesych) φοβερός, δεινός παρὰ τὸ σοβαρῶς καὶ ἐπηρμένως λένσσειν ἢ βλέπειν, οἱ δὲ λαμπρός ἢ χαλεπός, ἄλλοι σεμνός (ut Eust. 677. 4). — „καταπληκτικός“, „φοβερός“ (truculentus)

¹⁾ adiectivum esse scholiast. fugit.

²⁾ „aufgeschüttet“, quemadmodum ἀφύσσειν „acervare“ significat Hom. η 286 ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφυσάμην et Α 171 πλοῦτον ἀφύξειν Goebel l. l. et p. 133.

³⁾ de studio poetarum Alexandrinorum varias grammaticorum sententias in vocabulis obscuris proferendi v. πάχενος.

⁴⁾ J. G. Schneider. ἀφύξιμος interpret. „vetustus“ (non fugiens) ther. p. 150, — ab αφύσσω derivat Goebel lex. I. 132; rem dubiam relinquit etiam Lobeck proll. p. 164.

est Nicand. th. 336 βλοσυρὸν δάκος, schol. τὸ καταπληκτικὸν θηρίον, 370 θάλλων ἡλίω βλοσυρὸν δέμας, ut Hes. scut. 147. 175. 191. 250, sed quid Nic. th. 706 sit βλοσυρὸν αἶμα (schol. μέλαν, κακόν) et βλοσυροῖο Κιδωνος φυτόν al. 234 i. e. βλοσυρὸν malum *Cydonium*, ignoro, nisi forte in utroque loco primaria vocabuli vis („schwellend“) servata est ¹⁾: al. 234 βλ. schol. ad vim quae malis Cydoniis inest os astringendi refert: τοῦ στιυπτικοῦ Κυδωνίου, J. G. Schneider vertit: *austera Cydonia*. — Ambiguum est Apollon. Rh. II. 740 σιγὴ δ' οὔποτε τήγγε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρη, schol. ap. Wellauer.: ἐνταῦθα τὴν λαμπρὰν ἴσως σημαίνει, quae notio voci inest Callim. fr. 206 τόφρα δ' ἀνίσχουσα βλοσυρὸν λόφον ἔγχετο Τιτῶ ex Touprii emend., v. Naeke de Hecal. p. 255, qui Nonniana et Manethoniana collegit. — Callim. Cer. 53 βλοσυρὸν ὄμμα *turgidus, truculentus, minax ocul.* est, ad quam notionem vocabuli usus plerumque revocandus est, v. Naeke p. 256, cf. Theocr. 24. 16 βλοσυρῶ προσώπῳ, Apoll. Rh. IV. 1437 ὅσσε δὲ οἱ βλοσυρῶ ὑπέλαμπε μετώπῳ.

βλωθρός. Curtius l. l.: a rad. βλαθ., in qua crescendi notio inest. Hom. N 390, Π 483 ἀχρωῖς ἢ πίτυς βλωθρή, ω 234 ὄγγην βλωθρήν. Didym. ad N 290 τινὲς ἀπαλὴν κατὰ Ἀρκάδας, οἱ δὲ ὑψηλὴν κατὰ Βοιωτοὺς, ἢ φλοιοβαρῆ κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν κατὰ Δρύοπας ἢ ἠϋξημένην κ. Τυρσηνοὺς ἢ σκληρὰν κ. Καρυστίους, cf. schol. V ω 234 μεγάλην Apoll. 51. 33, EM 201. 22 Hes. etc. — Apud Apollon. IV. 1476 ἀχρωῖδα βλ. (Merkel p. CLIII) „*celsus, procerus*“ est ut Arat. 1089 χιῶν εἶη πολλή... μὴ βλωθρῆ ἐπὶ ποιῆ: *nix tegat segetem nondum grandem*. Idem significare videtur Nic. th. 683 βλωθροῖο πυρίτιδος ἔγγλοα φύλλα, schol. Aldin. (Keil. not.) βλωθρὸς ἤγουν ἀπαλὴ, γλωρὰ ἢ μεγάλη μακρὰ, gloss. cod. G (J. G. Schneid. p. 155) εὐανξοῦς.

βριαρός, *gravis*, (wuchtig) a rad. βρι, de qua βρίθω etc. Curt. Etym. 475^b. ap. Hom. galeae epitheton est: κόρου βρ. Π 413 etc., τρουφάλεια T' 381, Hes.: βριαρὸν κραταιὸν, ισχυρὸν (EM 213. 21), μέγα, βαρύν, ἄγριον. — Nic. th. 659 ῥίξα δὲ οἱ βριαρὴ τε καὶ αἶθαλος: *magna vel crassa*, Eutecn. μεγάλη. Apoll. Rh. III. 1248 δόρυ, 1322 πῆληκα, II. 539 νεφέλης κούφης ἢ κε φέροι μιν ἄφαρ βριαρὴν περ εἰούσαν i. e. Minervam. Alexand. Aetol. ap. Parth. XIV. v. 10 βριαροῖς Βακχιαδαῖς: *potentibus*.

+ βρότεις *humanus*; βροτήν σιάλων ὀδμήν Nic. th. 86 i.

¹⁾ cum th. 706 cf. Aeschyl. Eumen. 168 αἰμάτων βλοσυρὸν ἄγος.

e. βροτέων σιάλων ὀσμ. ¹⁾ *salivae humanae odorem*. Hom. semel τ 545 φωνῆ βροτέῃ φώνησεν (aquila), Hes. op. 416, h. Hom. Vener. 47 (Pind. Aeschyl. semel. v. lex.), Apoll. IV. 869.

βροτολοιογός ap. Hom. et Hes. Martis epitheton est, maris ap. Nicandr. th. 703 βροτολοιογῷ πόντοιου.

+ δασπλήης. Curtius Etymol. p. 278⁵: a rad. πειλ. (ferire) „graviter feriens“. Hom. ο 234 δασπλήτης Ἐρινός, schol. V δυσπροςπέλαστος (schol. BHQ) καὶ μεγάλως ἐμπελάζουσα, δυσχερῆς ᾧ ἂν προσπελασθῆ, schol. H. ἢ ἄγαν πλήττιουσα cf. Apoll. 56. 20, EM 249. 7 etc. — de Furiis ut Homer. dixit Euphorio fr. 52 δασπλήτες... Εὐμενίδες. — Theocr. II. 14 Ἐκάτη δασπλήτι ²⁾. — De quavis re gravi terrorem incutiente ³⁾ usurpabant recentiores poetae, cf. locos quos e Nonno Mein. an. alex. p. 94 attulit: μόθον (Mein. err. μῦθον) δασπλήτα Λυκοῦργου 23, 25. — μάχαιρα 22, 219. — κοιρανίη 14, 298; ante quem primus Lycophr. hanc vocem ad res inanimatas transtulit ⁴⁾. — Nic. th. 609 εἴθα δῶν δασπλήτε νομόν στείβουσι δράκοντες (Cadmus et Harmonia), schol.: φοβεροὶ καὶ χαλεποὶ τοῖς προσπελάζουσι καὶ δέους ποιητικοί, Lycophr. 1453 τί μακρὰ τλήμων εἰς ἀνηκόους πέτρας, εἰς κῦμα κωφόν, εἰς νάπας δασπλήτιδας βάζω (Bachmann.: *ingentes horrendosque saltus*) — Callim. (?) fr. 534 δασπλήτα — de forma δασπλήης (Simon. Callim. (?) Euphor. Nicand. Nonn.) v. Schneider Callim. II. p. 678.

διαμπερέως. Goebel lexil. I. 535: a διαὶ et (σ)πέρας (Rand). Apud Homerum διαμπερές sensu locali et temporali usitatum est: E 658 βάλεν αὐγένα μέσσον... αἰχμὴ δὲ διαμπερές ἦλθ' ἀλεγυινή, Apollon. Rh. II. 319, 599, III. 671 etc. — δ 209 δῶκε διαμπερές ἤματα πάντα γηράσκειν, Apoll. IV. 1203, Theocr. 25. 120, Hesiod. op. 236. — sed neque verbis dicendi apud Homerum adiungitur, ubi διηνεκέως ⁵⁾ solemne est, nec forma διαμπερέως invenitur. Nic. th. 495 τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθεσιτήρια νούσων... διείσομαι πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγές ⁶⁾. Imitatus fortasse est ut saepe

¹⁾ adiectivorum enallage frequens ap. Nicandrum figura est: al. 200 Φοῖβοιο Λελυγίδα χαλίην, 348 συκέης πόσιν ὀμφαλόδεσσαν, 483 Φωκῆσσαν πόσιν ἔλλεβόροιο, 604 σπέραδος σελίνου Ἴσθμιον, th. 649 σπέραδος Νεμεαῖον σελίνου, al. 613 χαλικροτέρη πόσις οἴνης (i. e. οἴνου).

²⁾ Simonid. ap. Stob. flor. 118, 5: δασπλήης Χάρυβδις.

³⁾ v. Ruhnken epist. crit. II. p. 155, Jacobs Anthol. Graec. VI. p. 204.

⁴⁾ Mein. „dubito num antiquiores (Nonno) fecerint“.

⁵⁾ notione „a primo ad extremum, plene, ordine“, η 241, μ 56 etc.: πάντα διηνεκέως ἀγορεύειν.

⁶⁾ v. ἀπηλεγές.

h. Hom. Cerer. 162 ἵνα πρὸς δῶματα πατρὸς ἔλθωμεν καὶ μητρὶ . . . εἴπωμεν τάδε πάντα διαμπερές. — διαμπερείως etiam Theocr. 25. 120 dixit: δ. ἐς τέλος *semper*.

δολιχός Hom. temporali (νοῦσος, νύξ) et locali significatu, recentiores plerumque locali. Nic. th. 141 δολιχοῖσι κινωπησιαῖς, 210 μορφήν δ. et saep., Callim. ep. 13 v. Schn. exc., fr. 126, Apollon. I. 21. 568. 914 etc., Euphor. ep. I Mein., Mosch. II. 126 ταύρου δολιχόν τέρας.

δολόεις. Hom.: Κίρκη, Καλυψώ, — vincula ϑ 281. Nicand. al. 413 δολόεντα (δολόεσσαν) ἀγρώστορος (piscatoris) ὄρμην, th. 258 κέραστην (serpentem), Apollon. II. 423 θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγήν, III. 89 Medea δ.

δυσχεῖμερος, *dura hieme, incommoda tempestate*, ap. Hom. Λαδώνη nominatur B 750, Π 234, ap. Nic. Σάμος (Thracia) th. 459, Apollon. I. 213 Θρήκη [occurrit etiam ap. Herodot. et Tragicos].

εἴκελος v. ἴκελος.

εἶση, *par*, ap. Hom. cum δαῖς, νηῦς, ἀσπίς, φρένες conjungitur dativo non addito, ap. Nic. additur th. 630 ὀλίγαις μηχανοῖσι ῥάμνον εἶσην, schol. τὴν ταῖς μικραῖς μηχανοῖσι ὁμοίαν ῥάμνον κατὰ τὸ μέγεθος.

ἔκπαγλος v. epica, ap. tragicos et al. rarissima: *terribilis*; ex ἔκπλαγλος (ἐκπλήσσω) Buttman lexil. I. 76., Bezenb. Beiträge IV. 343. Hom. ξ 522 ἐ. χειμῶν, Apollon. I. 950 ἐ. Γηγενέες, Kaibel epigr. 1015. 1 δέμας ἔκπαγλον (Androsphingis). — adverbium *vehementer* (= αἰνῶς): ἐκπάγλως Γ 158, Κ 547 etc. ἔκπαγλον Ν 413 ἐ. ἐπεύξατο. ἔκπαγλα Γ 415, Ε 423 ἐ. ἐφίλησα. — Nicand. ἔκπαγλον th. 448 κοτίων; — mirum in modum dixit 823: οἶδ' ὅσα πόντος ἄλός ῥόχθοισιν ἐλίσσει, σμυραίνης ἔκπαγλον: *muraenam praecipue* (genit. σμυρ. ab οἶδα pendet v. O. Schneid.). — Theocr. XXV. 133 ἐ. γανυριόωντο, Callim. Del. 247 ἐ. σεβίζομαι, Apollon. IV. 1612 φυὴν ἔκπαγλον εἶκτο. cf. Quint. Smyrn. I. 190 εἰοικεν. . . θεῆσιν ἐκπάγλως, ubi v. Köchly. — ἔκπαγλα Nic. th. 445 ἐ. χαλεφθῆναι, al. 254 φοινίξατο σάρκα ἐ., Arat. 1049 ἐ. περιβρίθειν. — ἐκπάγλως Theocr. XXV. 114 θανμάζειν, Apoll. III. 60 δείδιμεν, Mosch. IV. 2. 72. 93.

ἐλάχεια ¹⁾, rarissima feminini forma adiectivi ἐλαχύς,

¹⁾ de accentu v. Lehrs qu. epicae p. 177 sqq.; — ε in ἐλάχεια protheticum est, antiquior forma λάχεια, Curtius Etym. 192^b — νῆσος, ἀκτῆ (ἐ)λάχεια *humilis insula* etc. (niedrig, flach.) est, v. Goebel lexil. II. 201 sq. (rad. λεχ).

unde comparativus ἐλάσσων et superlativus ἐλάχιστος supersunt, Zenodoti lectio erat ι 116 νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέκ λμένος τετάνυσται, schol. HQ Ζηνόδοτος τὴν βραχεῖαν, γράφων διὰ τοῦ ε̄ ἐλάχεια. Eadem varietas obtinuit κ 509 ἀκίη τε λάχεια καὶ ἄλσεια Περσεφονείης, schol. BHQT οὐ δεῖ γράφειν ἐλάχεια etc., schol. V ἐλαχίστη, ubi iam ante Zenodotum ἐλάχεια scriptum esse docet h. Hom. Apoll. 197 Ἀφροδίτη... οὐτ' αἰσχρὴ μεταμέλεται οὐτ' ἐλάχεια ¹⁾. Hinc Nicander th. 324 ἐλάχεια φαίνεται οὐρὴ ἰσσυμένη· σκολιὴν γὰρ ὁμῶς ἐπιτείνεται ἄκρον: cauda apparet brevis. Praeter Nicandr. et h. Apollin. invenitur ap. Euphorion. fr. 8 ἐλαχείη Σιδόεντι, ap. Orpian. Cyn. III. 480, frequentissime ap. Nonnum v. Lehrs quaestt. epic. p. 175. — Masculinum quod forma ἐλαχὺς extra grammaticorum libros nusquam exstat, Callimachus finxit ἐλαχός fr. 349 ἐλαχόν δόμον ²⁾. — Vulgata in locis Homericis scriptura, in qua tuenda scholl., ut plerumque ubi lectio Zenodoti memoratur, non dubium est quin Aristarchum sequantur, erat λάχεια ¹⁾ schol. P ι 116 τὸ τῆς νήσου ὄνομα γνωσθὲν ἐκ Κίρκης Ὀδυσσεῖ (Eustath. 1619. 31) ἢ ἡ εὐγείος, ἢ ἐπιτηδεῖα εἰς λαχαινεσθαι ἢτοι σκάπτεσθαι, ὅθεν καὶ τὸ λάχανον EM 558. 6, Apoll. lex. 107. 13 etc., λάχεια γῆ βραχεῖα Suid. II. 1. 512. — Nicander λαχὺς voce ³⁾ in compositis usus est, sed quam rationem in interpretando λαχὺς praetulerit, interpretes certant: al. 269 καρύοιο λαχυφλοίοιο κάλυμμα ⁴⁾, schol. ἐλάχιστον φλοιδὸν ἔχοντος, — al. 569 φρονόιο κωφοῖο λαχειδέος, schol. τοῦ ἀφώνου καὶ δασέος ⁵⁾, ex quo hoc certe apparet fuisse qui λαχὺς δασὺς quasi α λαχ(νη) ductum esset interpretarentur. In eandem igitur sententiam (cum Nitzschio l. infr. l.) in Nicandri loco inclino, λαχ in λαχειδέος Nicandrum a stirpe λαχ quae est in λάχ-νος λάχ-νη petisse vocisque λαχειδέης notionem „asper“ intulisse. In altero autem loco al. 269 λαχύφλοιοις (= δασύ-

¹⁾ v. Duentzer de Zenod. stud. Hom. p. 55.

²⁾ ut αἰπὺς dicitur et αἰπός, πρᾶϋς et πρᾶος; simil. v. Schneider ad. h. l.

³⁾ novo exemplo videmus quam studiosus Nicander fuerit varias vocum Homericarum interpretationes proferendi v. πάχτος.

⁴⁾ Λαχύφλ. II GI, et var. lect. schol. — δασύφλ., quod nihil nisi explicatio vocis λαχύφλ. videtur, BPvshol.

⁵⁾ cf. J. G. Schneider p. 163 et 273, — cod. G. ap. J. G. Schneid. reddit ἐλαχειδέος i. e. parvi. — Tzetzes λαχανοειδέος „viridis“, quem J. G. Schn. refutat; phrynum enim colorem luridum, longe a viridi alienum habere.

φλους) (*asper, hirtus*) *nucis castaneae aptissimum epitheton esse nemo non videt* ¹⁾.

+ ἔλεοθροέπτοιο σελίνου Nic. th. 597 schol. τοῦ ἐν τοῖς ἔλεσιν ἤγουν καθύργους τόποις τρεφομένου = Hom. B 776, ubi v. schol.

ἔμμαπέως *sedulo, celeriter, statim*. Lob. pathol. elem. I. 519 α μαπίειν = μάριπειν, Goebel lexil. II. 225 pro ἐ-σμά-πέως *geschwungen, rasch*. Hom. E 836 ἐ. ἀπόρουσε, ξ 485 = h. Vener. 180 ὑπάκουσε, Hesiod. scut. 442 ὑπέδεκτο, schol. B E 836 εὐθύς, αὐτίκα ²⁾, Hesych. ἐσπουδασμένως (Apoll. lex. 67. 16), ταχέως (schol. ξ 485), προθύμως = EM 335. 5; schol. V E 836 ἢ ἐρόμένως. In Nicandri al. vers. 138 ἐς δ' ἔμετον κορέσαιο (*aegrotum satias*), τὰ δ' ἀθρόα . . . βράσσοις ἔμμαπέως . . . δόρπα (*facias ut evomat*) O. Schneider ἔμμαπέως (*statim*) e cod. II pro ἔμμαπέων vel ἔμματιών receipt ³⁾.

ἐνδυκέως. Homer.: *sedulo, accurate, cum studio, humaniter*; Unger Philol. XXV. 213 α δένκω, φροντίζω (cf. ἀδενκῆς). EM 339. 22 φιλοτίμως καὶ ἀξίως, ἐπιμελῶς (schol. η 256) etc. cf. x 450 ἐνδυκέως λουσέντε καὶ ἔχρισιν λίπ' ἐλαίῳ. Apollon. II. 454 ἔχραεν ἐνδ. (*vaticinatus est.*), I. 883, Callim. fr. 542 Προίκιον ἐνδ. εἶδαρ ἔδων (cf. Hom. ξ 109 ἐνδυκέως κρέαι' ἤσθητε πίνε τε οἶνον), Theocr. XXV. 24 ἐνδυκέως τρίφροντες, Kaibel epigr. 617. 3 (II. p. Chr.). — Apud Nicandr. ἐνδυκέως est „perpetuo“ (συνεχῆς) th. 263 ἐνθ' ἀμάθοισιν ἢ καὶ ἀματροχιῆσιν κατὰ στίβον ἐνδυκέως αὔει, schol. ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς κοιμᾶται ἢ διάγει, cf. th. 283 κατ' ἀμβαθμούς πετρώδεις αἰὲν ἰαυεῖ. — th. 163 ὑπναλέῳ δὲ αἰὲν ἐπιλλίζουσα φαίνεται ἐνδυκέως ὄσσω. sed dubitandum num in locis *Homericis* ⁴⁾ ἐνδ. sic ἐνδυκέως intellegi posse putaverit. — forma ἐνδυκέως exstat etiam ap. Apollon. Rh. I. 883.

ἐνίπλειος. ἐνι pro ἐν in compositione amant poetae

¹⁾ Eam quae Nicandri videtur adiectivi Homericī *λάχεια* — „*fructuosa dumisque densa sc. νῆσος*“ Lob. proll. p. 177 not — interpretationem Nitzschius amplexus est animadv. ad Hom. ι 116 et Lobeck proll. path. p. 177 not.

²⁾ ἄμα τῷ λόγῳ γίνεταί δὲ ἐκ τοῦ ἄμα καὶ τοῦ ἔπος καὶ κατ' ἀναστροφὴν ἔμμαπέως = EM, schol. ξ 485 (Philoxenus) al.; haec originitio redit ad locos quales sunt T 242 αὐτίκ' ἐπειθ' ἄμα μῦθος ἔην, τέλειστο δὲ ἔργον, B 281 ὡς ἄμα θ' οἱ πρότωι . . . μῦθον ἀκούσειαν καὶ ἐπεφρασάτατο βουλήν; — schol. V E 836 παρὰ τὸ μάριμα.

³⁾ Vox nihili ἔμμαπέουσα quam nonnulli libri th. 809 praebent diu in ἔμματέουσα mutata est.

⁴⁾ cf. e. g. Hom. η 256 δεινὴ θεὸς ἢ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει, ξ 62. 104, σ 490 cet.

Alexandrini v. th. 45 ἐπιπλέξαις, 111 ἐπιπέροσεν, 816 ἐπιπνήσκειν etc., sed ἐπίπλειος (att. ἐμπλεως) th. 923 αἰγός ἐπίπλειον δέρος οἴης Nic. dixit post Hom. § 113 σκύφον οἴνου ἐπίπλειον ρ 300, τ 580, φ 78, Antimach. fr. 19 St. — Apollon. Rh. III. 119 ἐπίπλειον = Orph. lith. 190. — ἐμπλεον exstat al. 162, ἐμπλεα ¹⁾ (acc.) κύμβην al. 164.

ἐπασσύτερος *propior*. Curtius etym. 191⁵ cum Herodian π. μον. λέξ. 21. 26 (Lentz II. 928) et Eustath. 631. 41 cet.: aeol. pro ἐπασσότερος, aliter J. Schmidt Gesch. d. indogerm. Vocalismus p. 335 not. — ἐπασσύτεροι est *densi* (sic ut alius alii succedat) Hom. A 383 λαοὶ θνησκον ἐπασσύτεροι, A 427 ἐπασσύτεροι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες cf. Hesiod. th. 716. — Singul.: A 423 κῆμα θαλάσσης ὄρνυται ἐπασσύτερον. — Nic. th. 717 ἐπασσύτεροις ποσὶν ἔρπον, 754 ἐπασσύτερα δίενται φαλάγγια, 246 λυγμοὶ ἐπασσύτεροι κλονέουσιν, Apoll. I. 994 ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ = Hom. Θ 277. — Sing. Apoll. I. 519 ναὴν αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος (ventus secundus) i. e. *vehementior*, II. 472 ἐπασσύτερη βιότοιο χρημοσύνη τρύχεσεν. — Adverbio usus est Callim. fr. 494 ἐπασσοτέρω ²⁾ καθίσασα πυρί.

+de ἐπήβολος quod ap. Hom. ³⁾ et Atticos scriptores „particeps“, ap. poetas Alexandrinos „conveniens in aliquam rem“ est v. Volkmann comm. epic. p. 50. Nicand. al. 232 κάρφη κλήροισιν ἐπήβολα (schol. κήποισιν) *roma hortensia*.

ἐπηετανός. Curtius Etym. 385⁵ de etymologia ἐπ-ηε-(αἰεί)-τανος nunc dubitat. Hom. δ 89 ἐπηετανὸν γάλα — adv. η 128 πρᾶσαι ἐπηετανὸν γανόωσαι, η 99 ἐ. ἔχεσκον (affatim); derivabatur ab ἔτος EM 356. 39 παρὰ τὸ ἔτος, Eust. 1593. 20 τὸ δι' ὄλου ἔτους ἐξαροῦν, Hesych. συνεχής, ἀδιάλειπτον, παρατεταγμένον διὰ παντός τοῦ χρόνου, δαψιλές ⁴⁾. de originatione παρὰ τὸ ἔτος non cogitavit Nic. th. 221 οὖρην ἀργαλείαις φρίσσουσιν ἐπηετανὸν φολίδεσσιν (affatim, multum φρίσσ. φολ. i. e. *multis squamis*). — Apoll. Rh. II. 1176 ἵππους δαίτρενον ἐπηετανὸν κομέουσαι (Ἀμαζόνες), schol. ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι.

¹⁾ pro ἐμπλεον dictum est ut ἐγγλοα φλοιδόν th. 676, τὸν φλόα al. 302 cf. Eurip. Iph. Taur. 400 δονακόχλοα Lob. elem. I. 266 parall. p. 174.

²⁾ pro ἐπασσύτερω v. O. Schneider. cf. ἄσσοτέρω Hom. ρ 572, τ 506.

³⁾ β 310 νηὸς ἐπήβολος.

⁴⁾ rarius occurrit etymon ταναός. Cram. (anecd. Oxoniens.) epimerism. I. 145 οὐγὰρ παρὰ τὸ ταναός, I. 180 ἐπηετανός παρὰ τὸ ἔτος ὡς δέ τινες παρὰ τὸ ταναός v. Lobeck elem. I. 435. Iis igitur ἐπηετ. non „perennis“, sed „continuus“ erat cf. Theocr. XXV. 20 κείνη ὄρε πλανίιστοι ἐπηετανὰ πεφύκασι.

ἐπημοιβός. Hom. *M* 456 δῖοι δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ (portas), Apoll. lex. 71. 27 ἕτερος ἑτέρῳ ἐναλλάσων, Ariston. ἐπαλλασσόμενοι κατὰ μέσον: *vectes alter super alterum moti*, cf. ε 480 οὐτ' ὄμβρος πεφάσκει διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς (sc. rami οὓς ὑπ' Ὀδυσσεὺς δύσσετο), schol. ἐπιπεπλεγμένοις ἐναλλάξ¹⁾. De pustulis²⁾ in cute densis usurpavit Nicand. th. 365 θοαὶ δ' ἐπὶ γυῖα χέονται πρηδόνες ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ κλονέουσαι, Eutecn. συχναὶ (frequentes) ζέσεις καὶ φλύκταιναι ἐπὶ παντὶ φύονται. Similiter Aratus 190 de stellis in unum locum collectis οὐ γάρμιν πολλοὶ καὶ ἐπημοιβοὶ (ἀστέρες) γανώσιν (illustrant).

ἐπηρεφής ap. Hom. est imminens, praeceps (active: *tegens*). *M* 54 κρηνοὶ ἐπ., κ 131 πέτραι ἐπ. = μ 59. Eustath. 1649. 54 ἐπικεκλιμένοι δίκην ὀρόφου, 1743. 54 αὐτόροφος. — Nicand. fr. 74. 24 ὄφρα κόρυμβοι μέσφα συνωρίζωσι ὑπερφιάλοιο μετώπου, χλωροῖς ἀμφοτέρωθεν ἐπηρεφές πετάλοισι cf. Theocr. VII. 9 αἴγειροι κλιθροὶ τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφές κομόωσαι (quasi tectum efficientes foliis), Theocr. XXV. 208 ἐπηρεφείος κοτίνιοιο, Dion. Perieg. 1010 φοίνικες ἐπηρεφές. — „Desuper tectus“ (passive) est Apollon. I. 1121 βρέτας φηγοῖσιν ἐπηρεφές, II. 736 σπέος Ἄϊδαο ὕλη· καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές, IV. 144. 177 cf. Hesiod. theog. 598. — Eadem notione ap. Hom. legebatur ν 349 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶν ἐπηρεφές (pro κατηρεφές cf. ι 183 σπέος δάφνησι κατηρεφές), ad quam lectionem pertinet Apoll. lex. 71. 30 ἐπηρεφές· ἐπεστεγασμένον et Eustath. 1743. 54 qui χθαμαλὸν explicat.

ἐπίδρομος, in quem curri potest, facilis accessu. Hom. *Z* 434 τείχος, Callim. Del. 12 Delos ἐπίδρομος ἵπποις, Mosch. 2. 137 θάλασσα ἔ. νηυσίν. — Activum significatum habet ap. Nic. th. 242 σηπεδόνες δὲ οἱ ἀμφὶς ἐπίδρομοι: *incurrunt*.

ἐτεραλκῆς. Λύσιν θ' ἐτεραλκῆα κήδευσ Nic. th. 2 dictum est ad exemplum Homericum ἐτ. νίκη: ν. in alteram partem se inclinans, haud dubia³⁾, v. schol. Nic. th. 2. — de saltantibus vel claudicantibus pedes alternatim moventibus usurpavit Nonnus 18. 119 σκαίροντα ποδῶν ἐτεραλκῆϊ παλμῶ (Silenum), 19. 265 σκάζοντα ποδῶν ἐτ. ταρσῶ (Vulcanum).

εὐγλαγῆς v. γλάγος.

εὐεργῆς. Hom. *N* 399 εὐεργ. δίφρος, θ 567 ε. νηῦς

¹⁾ χιτώνες ἐπημοιβοὶ ξ 513 sunt χ. qui alternis induuntur (Wechselkleider).

²⁾ v. J. G. Schneider p. 233.

³⁾ grammaticorum pericula v. Apoll. lex. 78. 13, schol. A H 26, schol. Vict. N 303, schol. B O 738 cet.

sim., Apollon. Rh. IV. 428 *ξινήϊον*, Mosch. IV. 44 *μακέλην ε.*, Nic. th. 109 *τύκτην εὐεργῆ λάκτιν* ¹⁾ *benefactam truatm*. Totam locutionem desumpsisse videtur ex Callimacho fr. 178 *εὐεργεία λάκτιν* cum quo etiam in significatione vocis *λάκτις* Nicandro convenit ²⁾.

εὐήρης. Hom. *εὐήρες ἐρετμόν* λ 121 etc., *εὐήρῃ ἐρετμά* ψ 272: *bene constructa* aut *quae facile manu tractantur*. Hesych.: *εὐ πεποιημένον πρὸς τὸ ἐρέσσειν*, EM 390. 40 *εὐάγωνον*. — Ad *γυῖα* transtulit Nic. th. 81 *λιπάσις εὐήρεια γυῖα*, gloss. cod. Gott. (J. G. Schneid. adn. crit. p. 131) *εὐάρμοστα*. Ex Nic. profecit Maxim. π. *καταρχῶν* 211. 234. 266. 317 (v. J. G. Schneid.).

εὐήκης *αἰχμή* Hom. X 319 *bene acuta*, Apollon. II. 11 *φάσγανα* (= Phanocl. Stob. Florileg. LXIV. 14, fr. 1 Bach), IV. 1055 *ἐγγείας*. Nic. al. 411 *εὐήκει νέοθεν ξυρῶ*, cf. *νεηκής* Hom. N 391 ³⁾.

εὐκαμπής *bene inflexus*, Hom. *δρέπανον σ* 368, *κληῖδα φ* 6. — Nicand. al. 424 *κεραίας εὐκαμπεῖς*. — Callim. Dian. 10 *εὐκαμπές ἄμμα* (= *τόξον*), Theocr. XIII. 56 *τόξα* (ut h. Hom. 27. 12), Mosch. II. 81 *εὐκ. ἄροτρον*, Leonid. Tarent. anth. Pal. VI. 4. 1. ε. *ἄγκιστρον* (de dactylo *εὐκάμπές*; v. Clemm Mus. Rhen. XXXII. 470.).

εὐκτίμενος *bene conditus*. Hom.: *πτολίεθρον, νῆσος, ἀλώη, οἶκος*, Nic. fr. 111 *Μαραθαῖνα*, Apollon. I. 1355 *Τρηχῖνος*.

εὐσκαρθμος (α σκαίρω) *bene saliens*. Hom. N 31 ε. *ἵπποι*. Nic. al. 325 ε. *λαγωῦ* ⁴⁾. th. 350 *πολίσκαρθμος* „asinus“ ⁵⁾

¹⁾ i. e. *τορύνην*, v. schol.; de significatione v. Naeke de Hecal. p. 141.

²⁾ Naeke l. l. — Fortasse Callimacho et Nicandro truae nomen ap. Atticos obversabatur cf. EM 762 34 *τορύνη τὴν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λεγομένην εὐεργεῖν* (vel *εὐέργην*) σημαίνει v. Gaisf., Polluc. VI. 88 et X. 97, Curtius Etymol. p. 580⁶ (*εὐέργη*). — ex *εὐεργεῖ μάτρη* (vulg.). th. 708 O. Schneider corr. *λαεργεῖ μ.*

³⁾ de poetis qui adiectivis in *ηκης* usi sint v. Lobeck ad Ajac. 286. p. 173³.

⁴⁾ Panem *εὐσκαρθμον* dicit Agathias Anth. Pal. VI. 32.

⁵⁾ Sic substantiva facta sunt fr. 74. 30 *βρωμητής*, th. 357 *βρωμήτωρ*, al. 409. 486 *βρωμήεις*, ther. 349 *λέπαργος* (asinus); *μηκάδες* Theocr. I. 87, V. 100 (*αἴγες*), *μυκητιά* Callim. Del. 310 (bos) v. Schneider Callim. I. p. 328, Lobeck parall. p. 305 sq. — Imprimis poetae Alexandrini epitheta ornantia quae *Homerus* alique vetustiores non usurpaverant nisi adiecto substantivo, omisso substantivo per se ponebant eadem vi ac significatione v. Schneider Philol. XXIII. p. 427. Sic *Homerus* dicit *ποιμένες ἄγρυνλοι* Σ 162, Nicand. *ἄγρυνλοι* pro *ποιμένες* th. 473; *Homerus* *θηλύτεροι γυναῖκες*, Nicander *θηλύτερη* pro *γυνή* (v. *θηλύτερος*); Hom. *ἀγρότεροι ἔλαιοι, σὺς, αἴγες*, Theocr. *ἀγρ.* pro „ferae“ VIII. 58 (v.

est. π. Amazones dicuntur ap. H. B 814 πολυσκάρθμοιο Μυρίνης, de navibus usurpavit Quint. Sm. V. 657 πολυσκάρθμους ἐπὶ νῆας (ut subst. σκαρθμός Lycophr. 101). — Substantivo σκαρθμός¹⁾ (saltus) Nicand. usus est th. 139 σκαρθμούς ἐλάων v. schol., Hesych.: εὔσκαρθμοι· εὐκίνητοι· σκαρθμός γὰρ ἢ κίνησις. Secundum alios „pes“ σκ. erat schol. A N 31 σκαρθμός κατὰ διάλεκτον ὁ ποῦς = EM 398. 26, ut Arat. 281 λαίη δὲ πτέρυγι σκαρθμός παρακέκλιται Ἴππου (salientis) v. schol., Apollon. III. 1260 ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο σκαρθμῶ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον. — navium σκαρθμός Lycophr. 101.

ἔχεπευκῆς *cuspidem habens, acutus*: Curtius Etymol. p. 164⁵. Hom. A 51, A 129 βέλος, schol. A A 51 ἔχον πικρίαν, ἀπὸ τῆς πεύκης ἢ μεταφυσία, cf. Theocr. XXV. 213 ἰὸς ἐγέστονος. — πεύκην πικρίαν interpretatus est etiam Nic. th. 600 σμύρνης ἔχεπευκέος v. schol. Ipse finxit ἔμπευκῆς: al. 202 ὄπῃ ἔμπευκέι, 866 σκύοιο ἔμπευκέα ῥίζαν²⁾ cf. Hom. A 845 περιπευκῆς βέλος.

ζάφελος. Hom. I. 525 ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι, Apoll. lex. 73. 8 ὀλίαν ηὔξημίενος· ἐγκείται γὰρ τὸ ὀφέλλειν, EM 408. 16. Nic. al. 556 πυρὸς ζαφέλοιο³⁾. Ex Nicandri loco cognoscitur ap. Hom. etiam nonnullos scripsisse ἐπὶ ζάφελος⁴⁾, cf. ἐπὶ σμυγερώς (ἐπισμυγερώς) γ 195⁵⁾. — Adverbium ap. Homer. est ἐπιζαφέλωσ, de cuius accentu v. Lehrs Aristarch. 259², La Roche hom. Textkr. p. 263. ζ 330 ἐπιζ. μενταίνειν, I. 516 ἔ. χαλεπιύνειν. quod imitatus est Nic. th. 181 ἐπὶ ζαμενῆς⁶⁾ κοιτεύουσαι (Apoll. Rh. IV. 1672 ἐπιζάφελον κοιτεύουσα). Videtur igitur Nicander *adverbium* etiam ap. Hom. ἐπὶ ζαφέλωσ legisse. ζαχρειῆς⁷⁾, *vehementer ingruens*, quod alii a χράω

ἀγρότερος). Hesiod. ἔλλοπις ἰχθύς scut. 212, Lycophr. 598 et Nicand. al. 481 ἔλλοπις pro „piscis“ [sed piscium species etiam ita vocabatur, Nauck Aristoph. Byz. p. 287]; Soph. Antig. 788 ἀμέριοι ἄνθρωποι, Nic. th. 346 ἡμέριοι pro ἄνθρωποι v. Schneid. l. 1.

¹⁾ cf. φήν. (Hom. πολύρρητες.)

²⁾ sic O. Schneid. e cod. II pro ἔχεπευκέα. — de syllaba ἐν v. O. Schn. not.

³⁾ ζαφέλοιο. O. Schn. cum codd. GP, — ζαφέλοιο reliqui v. Lobeck proll. p. 107 not. 6, — ζαφέλοιο schol.

⁴⁾ ζάφελος lemma est in EM, ap. Hesych., in scholl.

⁵⁾ v. infra σμυγερός.

⁶⁾ de ζαμενῆς v. h. Hom. Mercur. 307 ζαμενῆστατε Ἐκάεργε, Apoll. Rh. I. 1029 κδοιμός δεινός τε ζαμενῆς τε. de ira, ut Nicand., Opp. hal. 1. 561, 3. 448 ζαμενῆς χόλος.

⁷⁾ et ζαχρηῆς v. Spitzner ad E 525, La Roche hom. Untersuch. p. 156, Lobeck elem. II. 53.

χραίω schol. A N 684 al., alii a χρεία (Suid. al. ὁ ἄγαν χρεϊ-
οΐδης), alii a χεῖρ (EM 408. 29 ζαχεροῖς · τὸ βιαίως ταῖς χερσὶ
πραϊτύμενον) derivarunt. ζαχο. bellatores appellantur Hom.
N 684 etc., venti E 525 ut Apollon. I. 1095. 1159. — Ad-
verbium ap. Nic. „vehementer, valde“ significat th. 290 οὐρῆ
ζαχερεῖς θλιφθεῖσα cauda valde attenuata.

ἡερόεις aeris vel nebulae speciem habens, caliginosus.
ap. Hom. hoc vocabulo praecipue infera indicantur: Τάρταρος
Θ 13 etc. Nicander praebet al. 257 χροῖῆ ἡερόεσσα (nigri-
cans) ut Dion. Per. 124 ἡερόεσσαν ἴασπιν, Oppian. cyn. 3. 73
ῥινὸς ἡερ. — Apoll. I. 1114 γαίνεται δ' ἡερόεν στόμα Βοσπό-
ρου. — de stellis non clare fulgentibus Aratus 276. 317. 385.
— Apud Nonn. ἡερ. aërius est XVI. 74 ἡερόεντας ἀήτας
cf. I. 144 ἡερίω ἀήτη v. Bintz de adi. epic. ap. Nonn. p. 19.

ἡλίβατος. Schenkl Ztschr. f. oe. Gymn. 1859. p. 510
(ap. Ebeling in lex. Hom.) lēvis, a rad. λιπ cf. λίπα, ἀλείψω,
Bezenb. Beitr. IV. 344 „lubricus“ (λείβειν fundere), alii aliter.
Hom.: ἡ. πέτρα. — de origine sententiae grammaticorum di-
versae erant cf. EM 427. 39, Hesych. 1) ἡλιόβατος ἡλίβα-
τος ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει 1) 2) ἡς ἔστιν βαίνοια ἀλι-
τεῖν · ἀλιτόβατος 3) ἡ ἐν ἀλὶ βεβηκυῖα 2) v. Merkel prolegg.
p. CLXXIX sq. Tertia fortasse Nicandri etymologia fuit in
fr. 26 ἡλιβάτου προθέλυμα (saxa) Καναστρωῖης πάρος ἀκτιῆς
v. O. Schneider p. 36 (Canastraeum promontorium Pallenes
peninsulae). de Apollonio v. Merkel., qui ad alteram aut ad
tertiam originationem refert II. 729 ἄκρη Ἀχερουσίς ... ἡ
μῆνοι κρημοῖσιν ἀνίσχεται ἡλιβάτοισιν εἰς ἄλα δερκομένη
Βιθυνίδα · τῆδ' ἵπο πέτραι λίσσαδες ἐρῶζονται ἀλίβροχοι.
Ex ceteris poetis Alexandrinis vocabulum usurpavit Theocr.
XXVI. 10 Πενθεῖς ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθιάρει. Ad
alias res altitudine insignes, muros, turres, portas, quin etiam
ad animantes rettulerunt Nonnus eiusque sectatores 3). —
Speluncae ἡλίβατ. dicuntur ap. Hesiod. theog. 483 ἀνιρῶ ἐν
ἡλιβάτῳ, Eurip. Hipp. 723 ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσιν v. Butt-
mann lexil. II. p. 181. alia v. Goebel lexil. II. 325 sqq.

1) cf. Apollon. Rh. Γ 161 ap. Merkel p. CLXXX. — arbores apri-
cas ἡλίβατα δένδρα conatus est dicere Agatharchidas (qui Ptolem.
Philomet. rege floruit v. fragm. hist. Graec. III. p. 190 sqq.) de rubro
mari ap. Bernh. Dion. Per. p. 672.

2) ad hanc vocis ἡλίβ. interpretationem adduci veteres poterant lo-
cis quales sunt Π 35 γλαυκὴ δέ σε τίττε θύλασσει πέτραι τ' ἡλίβατοι,
O 619 ἡύτε πέτρα ἡλίβατος μεγάλη, πολυῆς ἄλως ἐγγυὺς ἐοῦσα.

3) cf. Kretz, de differentia orationis Homericæ et posteriorum
epicorum, Nonni maxime, in usu et significatione epithetorum. Regi-
mont. 1865. p. 14.

ἡμιδαῆς *semiustus* (a δαίω *uro*) Hom. II 294 νηῦς, Apollon. IV. 598 Φιέθων. A δαίω *dividere* etiam derivari posse vidit Nicand. al. 55 ἡμιδαῆς χειρὸς βάρους (*dimidiatum*) cf. Posidipp. Anth. Pal. V. 183. 4: cod. ἡμιδαῆς, sed ex Suid. ἡμιδαῆς (*semiplenum*) correctum est.

ἡνεκῆς. Nic. al. 592 ἡνεκέεσσι τρίβοις *longis vel assiduis ambulationibus*, schol. περιπάτοις μακροῖς. — alex. 517 ἡνεκῆς ἐν φλογὶ θάλασας: *diu*, schol. ἐπὶ πολὺ. Nicandri locum respicit Hesych. v. ἡνεκῆς μακρὸν, δι' ὄλον. — Cum διὰ praep. compositum est ap. Hom. διηνεκῆς, *continuus*, quod dubitabant num ab ἐν an ab ἐνέκω (ἡνεγκον) an ab διήκω πλεονασμῷ τῆς *νε* συλλαβῆς ortum esset EM 274. 19: Hom. v 195 ἀτροπιτοὶ τε διηνεκέες, schol. μακροί, M 134 ῥίξῃσιν μεγάλησιν διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι etc. — δι syllabam Nic. omisit ut ἐν in ἔπουσι th. 508, 627 etc. pro ἐνέπουσι, ἐπὶ in σκυνίοισι th. 177, 443 pro ἐπισκυνίοισι, ἀνά in τέλλειν fr. 74. 32 pro ἀνατέλλειν v. O. Schneider ad ther. 482, cf. Apollon. I. 688 τελλομένου ἔτεος pro περι., II. 596. 645 Πληγάδες pro Συμπληγάδες, Euphor. fr. 55 πλομένῳ ἐνὶ ὄρω pro περιπλ., Lycophr. 360, 400 etc. τάρροθος pro ἐπι., v. Meineke anal alex. p. 97, Lobeck elem. I. 146. — Adverbium ἡνεκῆς pro διηνεκῆς ante Nicandr. usurparunt — sed solus Nicand. de tempore — Empedocles v. 381 Sturz δι' αἰθέρος ἡνεκέως τέταται, Arat. 445, Callim. fr. 138, v. Naeke de Choeril. p. 180.

ἡνεμόεις, *ventosus*, ap. Hom. imprimis locorum in alto sitorum epitheton Γ 305 Ἴλιον ἡνεμόεσσαν simil. cf. X 145 ἔρινεὸν ἡνεμόεντα, τ 432 πτόγας (valles). Callim. Del. 11 Delos insula (Nic. th. 95 ἀνεμώδει χώρῳ). — apud Nicandr. th. 616 legitur καυλοῦς ἡνεμόεντας i. e. *vento motos*, cf. Nonn. 22. 84 ἡνεμόεντος κορίμβου. — sed „*velox*“ est th. 452 ἡνεμόεντα λαγωῶν cf. Soph. Antigon. 353 ἀνεμόεν φρόνημα cum Schneidew et Nauck. not., Opp. cyn. I. 432 τίγριδες ἡνεμόεσαι, Ovid. Fast. IV. 392 *ventosis palma petatur equis*. Similiter ἡνεμόεις velocis notionem ap. Nonnum accepit 4. 407 ἡνεμόεντι τάρσῳ, 23. 200 ῥέος ἡνεμόεις, 27. 143 ἡνεμόεντας οἴστους etc., cf. 37. 646 ποδῶν ἀνεμοῖδει παλμῷ et saep.

θάλλεια a θάλλειν (v. θαλερός) derivant: *florida, copiosa* v. lex. Hom.; Hom.: δαυτὶ θαλείη i. e. *copiosae, lautae*, EM 442. 1 θαλλούση τοῖς ἀγαθοῖς ¹⁾. A θάλλειν derivavit, sed ab Homeri, hymn., Hesiodi, qui θαλ. non conjungunt nisi cum δαῖς, usu recessit Nicander ²⁾ th. 640 ἡ δ' ἑτέρη (herba) πε-

¹⁾ cf. Hom. λ 415 εἰλαπίνη τεθαλυῆ.

²⁾ Lehrs quaestt. epic. p. 168 not.

τάλοισι καὶ ἐν κυλοῖσι θάλλια, ἔψηλή cet. i. e. *laeta* schol. *θασεῖα*.

Θαλερός a verbi *θάλλω* radice: „*hervorquellend, schwellend*“ cf. Classen Jahrb. f. Philol. 79 (1859) p. 308 (lex. Hom.). — ap. Homer. *μηρώ, χαιτή, ἀλοιφή, φωνή* (Apollon. IV. 1072 θ. *μῦθον* cf. Hom. τ 472) — *δάκρυ, γόος* (Theocr. 14. 32 *θαλερώτερον ἔκλαεν*, Mosch. 4. 56 θ. *δάκρυα*) — praecipue homines *θαλεροὶ* dicuntur: *αἰζηοί, παράκοιτις* — *plantae* ap. Euphor. fr. 79 *θαλεροῖσι δικτάμοισι* et ap. Nicandr. th. 499 *θαλερὴν ἀν' ὕλην*. Nicandri proprium est (sed propriam vocis *θαλερός* vim (schwellend) non plane obtudit) *θαλερῶ*¹⁾ *κυνόδοντι serpentis dente valido* th. 136. — Cum Apollonii *θαλερῆ ἐν ἄλωῃ* III. 114 conf. Hom. ζ 293 *τεθαλυῖα ἄλωῃ*.

Θαμέες *frequentes* de tempore et de loco (*θαμέες, θαμέσι, θαμέας, cetera* ap. Hom. non sunt usitata) Hom.: *ἄκοντες P 661, ὀδόντες K 264* etc. Nicand. th. 434 *λυγμοῖσι* (singultibus) *βαρυνόμενοι θαμείσιν*. Femininum putabant *θαμείαι* Pamphilus schol. A A 52, Dionysius Thrax schol. A M 158, ubi de *ταρφείας* sermo est, *θαμείαι* Aristarchus (quasi masculin. *θαμείος* esset), v. Lehrs de Arist. p. 259², La Roche hom. Textkr. p. 279. Hanc scripturam Nicandro probatam fuisse ostendit forma *θαμειότεροι* al. 581 *λυγμοὶ ἀνέρα θαμειότεροι κλονέουσι*. derivavit igitur *θαμείαι* non a *θαμέες* (*θαμύς*) ut c. g. Apoll. lex. 86. 13 (*θαμέες καὶ θηλυκῶς θαμείαι*), sed a *θαμείος*, quam formam agnoscunt EM 75. 15, Eust. 43. 33. — *θαμείαι* (sic Merk.) legitur ap. Apollon. Rh. IV. 524 *νῆσοι, 1723 βοοκτασίαι*.

Θηλύττερα v. *ἀγρόττερα*.

ἰοδόκος „*sagittas recipiens*“ est ap. Homer. *γαρότερη q 12* etc., „*viri plenus*“ ap. Nicandr. th. 184 *ἀσπίδος ὀδόντες ἰοδόκοι*. — Similiter

ἰοχέαιρα ap. Hom. *Diana sagittas effundens*²⁾, ap. Nic. *serpens virus evomens nominatur* fr. 33 ubi v. O. Schneid.³⁾. — *pharetram sagittas effundentem ἰοχ.* dixit Mnasalcas Anth. Pal. VI. 9 *κάμπυλα τόξα καὶ ἰοχέαιρα γαρότερα*.

ἰόεις, violae colorem habens, ap. Hom. Ψ 850 *σιδήρου* epitheton est; ab usu Homericō deflectitur Nicand. al. 171 *ἰόετα (ἰόεσαν) θάλασσαν*. — *ἰοειδής*, quod ap. Hom. de mari

1) O. Schneider e cod. II pro *θαλερῶ*.

2) EM 473. 5 ἢ περὶ τοὺς καὶ τόξα χαιρούσα ἢ παρὰ τὸ χεῖρ τ οὺς τοὺς, Hesych. al.

3) cf. πολυδευκῆς not. 3.

dicitur, a Nicandro ab ἰὸς *venenum* derivatur th. 243 πληγὴν ἰοιδεία, 886 θηρός ἰοιδεῖ κέντρον.

ἰχθυόεις v. λειοίεις.

+καρχαλέος. Hom. *Φ* 541 δίψη καρχαλέου (v. l. καρφαλέου). Trojani *fessi siti que asperi* = Apollon. IV. 1443 ¹). κατάξηρος vel ξηρός interpretabantur veteres, Apoll. lex. 95. 14, Suid. Hes. Eustath. 1250. 58 κατάξηρον τὴν τε γλωσσαν καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος. — Cum πῦρ coniunxit Nicand. th. 691 πυρὸς καρχαλείου ²), schol. καταξήρον κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν. — Idem quod κάρχαρος ³) est Apollon. III. 1058 καρχαλέου κύνας (*EM* 493. 1 ap. Merkel *καρχαροί*, sed Apollonii nomen in *EM* non additum est), Triphiod. 615 καρχαλείοισι λύκοισι v. Wernicke p. 459.

κατεναντίον vel κατ' ἐναντίον *contra, obviam*. Homerus semel habet *Φ* 567 εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω, Hesiod. scut. 73 κατεναντίον ὄραηθῆναι. In versu the-riac. 159 qui tamen in cod. *II* deest et ab O. Schneid. spurius iudicatur cum ἔρπει coniungitur: τῇ (ἀσπίδι serpenti) μὲν γὰρ τε κέλευθος ὁμοῖς κατ' ἐναντίον ἔρπει. — Genetivum assumit ap. Theocr. I. 21 τῷ Πιρήπῳ κατεναντίον: *e regione Pr.*, Apollon. Rh. II. 360 κ. ἄρκτου, Dion. Per. 1089 κ. θαλάσσης. — Adverb. κατεναντία primus Apollon. Rh. habet II. 1116 κ. νήσου, Dion. Per. 114. 313. 957. — Adiectivum est ap. Aratum 102 ἀνθρώπων κατεναντή (*in conspectu*; v. l. κατεναντίον).

+καυστειρός, *ardens, flagrans*. Hom. translato sensu: μάχης καυστειρώς (sola haec genitivi forma usu venit) *Α* 342, *M* 316. — Proprie Nic. th. 924 καυστειρῆς καίμου (α καυστήρ) ⁴). — Apud Homer. veteres in libris suis καυστειρῆς scriptum invenerunt; nam masculinum καυστειρός statuerunt quam formam Boeoticam pro καυστηρός esse dicit *EM* 493. 45, 660. 51, Herodian. π. καθ. πρ. I. p. 199. 1 Lentz etc. cf. Lobeck proll. p. 262. — Formam καυστηρός primus habet Op-

¹) Nonn. Dion. 14. 426, 29. 299 δίψη καρχαλή κεκαφηότας, 42. 91 χέλλεισι καρχαλείοισι. Vergil. Georg. III. 434 asperque siti atque extorritus aestu. — καρφαλέου δίψει Bianor. Anth. P. IX. 272 v. Doederl. gloss. II. 229.

²) O. Schneider e cod. *II* pro καρφαλέου.

³) Hom. *K* 360 καρχαρόδοντε κύνε δέντες ασπερος, acutos habentes. Lycophr. 34 Τρίτωνος κάρχαρος κύων, schol. *K* 360 κάρχαρον τὸ τραχύ. — de λ et ρ alternantibus in καρχαλέος et καρχαρός v. Lobeck proll. p. 112 et 135.

⁴) Sic codd.; O. Schneid. καυστειρῆς a καυστειρός, sed imitatus est Nicander Callimachum fr. 476 ὀπτήτειρα καίμινος. — De substantivis in ἥτειρα a poet. Alex. pro adi. usurpatis v. Naeke opusc. II. p. 170.

pian. hal. 2. 509 κ. κύων: *Canicula* (Sirius) cf. Horat. carm. III. 13. 9 *flagrantis Caniculae*.

κεραός, vox epica, *cornutus*. ap. Hom. ἔλαφος Γ' 24 et ἄρνες δ' 85 κερ. dicuntur cf. Hesiod. op. 529; ap. Nicandr. al. 31 Διώνυσος (ταυρόκερος), th. 213 serpens cui in capite tubera cornibus similia crescunt, ap. Theocr. I. 11 τράγος, XXV. 123 βόες, Apollon. II. 279. 691 αἶγες; Luna ap. Moschum II. 88 κεραῆς Σελήνης. — „*Corneus*“ est ap. Callim. Apoll. 63 κ. τοίχους; Antipatr. Sidon. Anth. Pal. VI. 118 βιός.

+κοτυλήρυτος Hom. Ψ 34 αἶμα κοι., quod κοτύλη hauriri potest, *plurimum*: Aristonic. ἡ διπλῆ ὅτι φιλωῶς προσενεκτέον κοτυλήρυτον (non κοτυλήρῳτον) · οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς φύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι · κοιτύλη δὲ εἶδος ποτηρίου κοίλοιο. Ἀριστάρχος · πολὺ ὥστε κοτύλη ἀρύσασθαι v. Lehrs Aristarch. p. 307²; aliter schol. D ap. Bekk. κοιτύλην πᾶν τὸ κοῖλον ἔλεγον ὥστε καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλην λέγεσθαι cf. schol. B et EM 533. 6. Apud Nicandr. in voce κοτυλήρυτος κοτύλη mensurae species est ¹): th. 549 κοτυλήρυτον ὄξος ἀφύσσων ἢ οἴνης sc. κοτύλην *cotylam aceti vel vini hauriens* schol. μίξας τὰ προειρημένα κοτύλη οἴνου ἢ ὄξους.

+κρήγυος; etymologia latet: Thiersch a κέρω et γατ-γαίω „quod animam laetum reddidit“ ducit, Benfey a rad. skr. çlagh *laudare*, v. Seil. lex. Hom. ed. 7. — Hom. A 106 μάντι κακῶν οὐ πά ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, EM 537. 23 τὸ ἀληθές καὶ ἀγαθόν, Aristonic.: ὅτι ἄπαξ εἴρηται τὸ κρήγυον καὶ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλ' ἀγαθόν, schol. ABL τὸ τῷ κέρωρι ἠδὲ καὶ προσηνές ὃ ταῦτόν ἐστι τῷ θυμῷρες cf. EM l. l., Hesychn. ἀγαθόν, ὠφέλιμον, ὑγιές. Eam quam Aristarchus rejecit significationem, ἀληθής, in voce κρήγυος ap. Hom. inesse putavit Theocr.(?) XX. 19 (cf. Buttm. lexil. I. p. 25) ποιμένες εἶπατέ μοι τὸ κρήγυον · οὐ καλὸς ἐμμί; Archias Anth. Pal. V. 58 Νήπι' Ἐρως, πορθεῖς με τὸ κρήγυον ²). — „ἀγαθός“ est ap. Nicandr. th. 935 τὸ τοι μέγα κρήγυον ἔσται *utile* (schol. ἠδύ), Theocr. epigr. 21 εἰ δ' ἔσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν, Damaget. Anth. Pal. VII. 355. Utramque significationem *veri* et *grati* κράγυος et κραγυότης ap. Ps.-Pythagor. habent v. Cobet comment. philol. I. p. 9.

κτίλος *mansuetus*, a rad. ski, a qua skr. kši *tranquillus* et κτι-ζω Fick Kuhn. Z. f. v. Sprf. XX. p. 180. Substantivum „*aries*“ est ap. Hom. Γ' 196 κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται σείχας ἄν-

¹) cf. κοτύλη al. 45. 507 etc.

²) alia v. Meineke Bucolic. p. 332³.

δρῶν (Ὀδυσσεύς), *N* 496 μετὰ κίλον ἔσπειτο μῆλα. Veteres κίλος proprie mansuefactus esse ¹⁾, arietem ²⁾ autem ap. Hom. κί. dictum esse putabant quia συνήθης τῷ ποιμένι esset. *EM* 324. 51, schol. *B* *I*' 196 ὡς πρῶος καὶ χειροθήθης κριός. Hanc notionem quam propriam existimabant vocabulum apud Nicandrum ³⁾ habet th. 471 κίλα μῆλα, schol. τὰ ἡμεῖρα καὶ τὰ ἐπόμενα τῷ κίλῳ τοιτέστι τῷ προηγουμένῳ κριῶ cf. schol. 452. — th. 452 ὀρνίθων τε τόκον κίλα τ' ὄεα βρύκων, *EM* 822. 49 τὰ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων ὡὰ κίλα καλεῖ. In usu adiectivi Nicander secutus est Hesiodum fr. 205 Göttl. (239 Kink.) χυρὴ δέ σε πατρὶ — κίλον ἔμμεναι ⁴⁾ et Empedoclem schol. Nic. th. 452 (v. 229 Sturz) θῆρες τ' οἰωνοί τε — κίλα καὶ ἀνθρώποισι προσηνη. — cf. Parthen. narrat. 10 κύνες κτ. ⁵⁾.

λαχνήεις ⁶⁾ lanuginosus. Nic. th. 730 λαχνῆεν φαλάγγιον (serpentium species), Eutecn. πεφύκασι τρίχες ἐξ αὐτοῦ. — „hirsutus“, „villosus“ est ap. Hom. γῆρες i. e. Centauri *B* 743, στήθεα *Σ* 415, δέσμα σὺς *I*. 548. Apoll. Rh. *I*. 1312 κάρη καὶ στήθεα λ. Glauci.

λαχειδής v. ἐλάχεια.

λαχύφλοιος v. ἐλάχεια.

+λαοφόρος *populum ferens, publicus*. Nic. al. 218 λαοφόροισι κελεύθοις. Hom. *O* 682 λαοφόρον καθ' ὁδόν. Theocr. XXV. 155 λ. κελεύθου ⁷⁾.

λειριόεις *liliaceus* i. e. *tener, suavis* Hom. *N* 830 λ. χροά, *Γ* 152 ὅπα λειριόεσσαν cicadae (v. interpret.). — Apud Nicandrum qui terminationem οἰς pro genetivo possessivo usurpat ⁸⁾ λειριέν κάρη al. 406 est τοῦ λειριίου κ. — cf. ἀμπελόεις Hom. *Γ* 184 quod vitibus abundat — sed καύλεα ἀμπελόεντα al. 142 pro καύλεα ἀμπέλου dictum est, ἀμπελόεις (ἀμπελοέσσας)

¹⁾ cf. verba κιλῶ (Herodot.) et κιλεύω (Pind. fragm.) mansuefacio.

²⁾ Apollon. lex. 104. 40 ὁ ἡγούμενος τῆς πολυμνης κριός, *EM* 542. 33 Hesych. sed schol. *V* *Γ* 196 ap. Bekk. τινές δὲ τὸν ποιμένα.

³⁾ *EM* 542. 42 οἱ δὲ νεώτεροι τάσσοσι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ εἰθισμένου καὶ γερονότος ἡμέρον ζῶον (cicuris).

⁴⁾ ad quem locum Hesychii glossa κίλον συνήθη spectare videtur.

⁵⁾ ex poeta ignoto Alexandrino.

⁶⁾ λάχνη vox poet.; λ. Homerus lanuginem tunicae novae dicit *K* 134, adolescentium nondum barbatorum λ 319, Thersitae capitis *B* 219. — pro θριξ usurpabant poetae Alexandrini: Nicand. al. 410 λ. hominis ut Apollon. Rh. *IV*. 1531, ichneumonis th. 204, βλεγάρων th. 730. — λ. tauri Apollon. Rh. *I*. 325. — de plantarum foliis dixit Oppian. hal. *IV*. 167. 380 (eundem significatum nonnumquam κόμη et χαιτη habent.).

⁷⁾ Apud Herodotum λεωφόρος cum ὁδός coniungitur aut pro substantivo est.

⁸⁾ v. Lingenberg, quaestiones Nicaudreae p. 24.

ἔλικας al. 266 pro ἔλ. ἀμπέλου. — ἰχθυόεις, *piscium plenus*, ap. Hom. πόντιος dicitur; γευθμός ἰχθυόεις Nic. al. 468 est *gustus piscarius* i. e. *g. qualis piscium est*; sed ἀνθεμόεις et ap. Hom. et ap. Nicandr. th. 610, al. 451 „*floribus obsitus*“ significat.

λεπταλέος vox appellatur ap. Hom. Σ 571 λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν λεπταλή φωνῇ, Apollon. Rh. III. 709 ὦτο δ' ἰωὶ, λεπταλή διὰ δώματα. — Adverbium de tibiatarum sono usurpavit Callim. Dion. 243 ὑπήεισαν δὲ λίγμαι λεπταλέον σύριγγες. — Vestimenta λεπταλέα dicit Apollon. Rh.: χιτῶνας III. 875, γᾶρος II. 31, ἑανόν IV. 169. — filum Antipater Sidon. Anth. Pal. VI. 174 τεῦξαι λεπταλέον στάμον ἐπιστάμεναι. — *rorem* Nicand.: th. 847 λεπταλή νοτίς. — ad *aërem* transfertur a Pallad. Anth. Pal. X. 75, ad δόνακας a Paul. Silentiar. VI. 66. 8. — Vulcani πόδες λεπταλέοι nominantur Nonn. Dion. IX. 230.

λευγαλέος *tristis* a st. λυγ., a qua λυγρός, Curtius Etym. p. 183⁵. Hom. θάνατος Φ 281, πτωχός π 273 etc. EM 561. 31 schol. A I 119 παρὰ τὸ λοιγὸν λογαλέον καὶ μεταθέσει τῶν στοιχείων λευγαλέον. — alias etymol. v. Eustath. 1437. 35. „*Perniciosus*“ est ap. Nicand. th. 836 ἔφθιτο λευγαλείοιο τυπείς ἄλιου ὑπὸ κέντρου (Ὀδυσσεύς) ut Hom. I. 119 λ. φρένες, Y 109 ἔπεα λ.; de Apollonio Rh. v. Merkel p. CXLIX. — Arat. 108 λ. νεῖκος. — χιτῶνα Philetas fr. 6 λευγαλέον i. e. *sordidum* vel *laceratum* dixit, Hesych. λευγαλέω· εὐτελεῖ. — *Humidi* significationem ¹⁾ apud poetas Alexandrinos non habet.

λοιγός, quod ap. Hom. substantivum est, Nicander pro λοιγίος posuit th. 61 λ. ἰδόντα, 243 πληγῆν, 733 ἔμετον (subst. est v. 815), eadem insolentia qua κύανος ²⁾ th. 438 pro κυάνεος (th. 299. 729 etc.), αἴθαλος th. 659 pro αἰθαλέος (th. 750) vel αἰθαλόεις (th. 420), ὄρφνος ³⁾ th. 656 fr. 74. 61 pro ὄρφμιος vel ὄρφνιος vel ὄρφναῖος cf. πλώριος al. 381 (Hom. et saep. Hesiod.) pro πελώριος, φοινός th. 146. 675 (Homer.

¹⁾ schol. A I. 119. ἡ διπλῆ ὅτι οἱ νεώτεροι (velut Sophocle. Etym. magn. 561. 27 μύρω — μόρω Lehrs — λευγαλέω) δίνυρον v. Lehrs, Aristarch. p. 106². — ita interpretabantur Hom. Φ 281 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτω εἴμαρτο ἄλωναί ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, EM 561. 28: τῷ δίνυρῳ θανάτῳ τουτέστι τῷ δι' ὕδατος ..... παρὰ τὸ χεῖω, χευαλέον. cf. Merkel proll. p. CXLV.

²⁾ unde κυανώτερος Lucian. Philopseud. § 21, Philostr. imagg. I. 6. 772. (Lobeck proll. p. 317). — positivus κυανός exstat etiam ap. Dion. Perieg. 183. 1105.

³⁾ in hoc vocabulo Nicandro fortasse obversabatur Hom. Ω 316 [αἰετόν] μόρφνον, quod nonnulli pro adiectivo (νίγηρ) sumpserunt et ab ὄρφνη πλεονασμῷ τοῦ μ̄ derivarunt v. schol. — Aristarcho μόρφνος — εἶδος ἀετοῦ erat.

Π 159) pro φοίνιος (al. 492) ¹⁾. — λοιγός, ut ap. Nicandr., adiectivum est ap. Erycium Anth. Pal. VII. 368 λοιγός Άρης et ap. Gregor. Nazianz. λοιγός ὄλεθρος v. Jacobs Anth. Pal. III. 305. — λοιγής Nicander ausus est al. 256 λοιγεῖ σαρμῶ, th. 921 λοιγεῖ τύψει, ut multa alia adi. in adiectivorum in ἤs normam traduxit quae forma in ὄs usitatiores sunt: ἀγραυλῆς th. 78. 473, ἀεργῆς fr. 72, ἀβληχρῆς th. 885, ἀειναῆς fr. 78, ἀργῆς th. 856, ἐπαρωγῆς al. 110, σκληρῆς al. 491, παλιντροπῆς 402, cf. Lobeck elem. path. I. 423, Lobeck Ajac. 604 p. 244³; de Callimacho v. Schneider I. p. 313.

μακεδνός *procerus*. Hom. η 100 αἴγειρος μ., Nic. th. 472 ἐλάτῃσι μακεδναῖς, Lycophr. 1273 μ. νάπαι. — grammaticorum inventum ad explanandam formam μακεδνός est μηκεδανός: Eustath. 1571. 47 παρὰ τὸ μᾶκος (μῆκος) μακεδανὴ καὶ μακεδνὴ, Hesych. μακεδνὴ μηκεδανὴ = Apollon. lex. 109. 34²⁾). Poetae adiectivo μηκεδανός non usi sunt ante Nonn. Dionys. 35. 329 ὄμμασι μηκεδανοῖσι, 40. 95 μηκεδανοῖς μελέεσσι. alia v. Lobeck ad Soph. Ajac. 931 p. 335³ not. 1.

+μάσων comparat. epic. pro μακρότερος (Buttm. gr. ampl. I. p. 270). Hom. θ 203 τάχα δ' ὕστερον ἄλλον ἦσειν (discum) ἢ τοσσοῦτον ὄτομαι ἢ ἔτι μᾶσσον. μᾶσσον ut τοσσοῦτον adverbium „longius“ est, sed μάσων num idem quod μακρότερος esset, veteres dubii erant. EM 157. 40 ἐγγύτερος, ἐγγίων, ἔσων καὶ ἄσων ὡς μέγας, μεγαλύτερος, μεγίων, μέσων καὶ μάσων, EM 574. 173 μάσων . . . ὡς τινες παρὰ τὸ μέγας, Apoll. lex. 110. 6 τὸ πλεῖον ἦτοι μεῖζον, Suid. II. 1, p. 721 μᾶσσον μεῖζον. — contra EM 574. 172 ἔστιν οὖν μακρότερος μακρίων μακίων καὶ μάσων, Eustath. 1592. 1 μακρότερον. — „μακρότερος“ est ap. Nicand. th. 223 μῆκος μάσων (longior), 386 πάχετον (παχύτερον) καὶ μάσσωνα. — μᾶσσον adv., longius, Schneider Callim. fr. anon. 46 ³⁾. — Notionem „μεῖζων“ habet ap. Callim. Dian. 102,

¹⁾ de terminationibus *ος* et *εος*, *ος* et *ιος* in adiect. fluctuantibus v. Lobeck proll. 101, elem. I. 416. — de substantivis et adiectivis forma non diversis, sed plerumque accentu distinctis v. Lobeck parall. p. 341 sqq. — epsilon inseruit Nicander adiectivis materialibus (poetarum more Lobeck proll. p. 246) — primus — ἰρίνεος pro ἱρίνος al. 156. 203 (subst. τὸ ἰρίνεον = τὸ ἱρίνον al. 241), κεδρίνεος pro κέδρινος al. 488, cum Homero Euripid. Theocrit. Nonno λαινεος pro λαινος th. 952.

²⁾ sed non omnibus haec explicatio accepta erat: schol. B η 106 μακεδνὴ γίνεται ἀπὸ τοῦ μῆκος καὶ τοῦ δίνη· καὶ μακεδνὴ ἢ ἐκ τοῦ μήκους δινουμένη.

³⁾ ἐπὶ μᾶσσον Choerilus ap. Suid. fr. 8 Kink. cf. Naeke opusc. I. p. 150. — Theocr. XXII. 113 μάσσωνα γυῖα, Ahrens ex optim. libr. πάσσωνα γ.

quem Cobet. Mnemos. X. p. 424 vituperavit: ἔλαφοι μάσσονες ἢ ταῦροι ¹⁾.! — „diutius“ est ἐπὶ μάσσον Callim. Cer. 93 v. O. Schneider p. 386 (cf. p. 33, not. 3).

μενοεικῆς animo aptus i. e. gratus. Hesych. μενοεικία· πολλήν, προσηγή, δαψιλῆ, Aristonic. Ψ 139 ὅτι τινές τὸ μενοεικές πολὺ ἀπέδωσαν, ἔστι δὲ τὸ τῷ μένει εἰκός οἶον τὸ ἀρεστόν, Apollon. lex. 111. 7, schol. BVQ ξ 232, π 429 cet., EM 580. 8. — schol. B ε 166 ἢ ἐντιθέντα μένος ἢ πρόποντα τῷ μένει ἢ ἀρετόν. — μενοεικής non est „πολύς“ ap. Nicandr. th. 507 κοτύλη μενοεικῆς οἴνης (i. e. οἴνου). — Ambiguum est Apoll. Rh. I. 667 δῶρα μ.; „gratus“ II. 492, III. 984, III. 1353.

μέρμερος a st. μερ quae est in μέριμνα et me-mor, Curtius Etym. p. 330⁵. Hom. μέρμερα ἔργα et μέρμερα. recte schol. A K 48 μερίμνης καὶ φροντίδος ἄξια καταστρέφει δὲ εἰς τὰ κακά, EM 580. 23 Hesych. χαλεπά, δεινά, φροντίδος ἄξια. — in mali notionem inclinat Lycophr. 949 μερμέραν βλάβην, Nicand. th. 248 ἀδρανὴ μέρμερος, cf. Hesiod. theog. 603 μέρμερα ἔργα γυναικῶν. — in malam partem non est accipiendum Dion. Perieg. 350 μέρμερον ἔθνον Λατίνων praepotentem v. Bernh. p. 608.

μεταμώνιος vanus, irritus. explicant μετανεμώνιος, aliter Düntzer K. Z. f. vgl. Sprf. XII. 5. Hom. μεταμώνια βάζειν, τιθέναι (v. l. μεταμώνια). Apoll. lex. 112. 3 ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων ἵεναι, οἶον ἀνεμοφόρητα· οἱ δὲ τὰ μεταμελείας ἄξια (i. e. μεταμώνια) cf. schol. Apollon. Rh. I. 491. — Apoll. III. 1096 μ. ἀγορεύειν, 1121. 1484 μ. μοχθήσαντες, IV. 386 δέρος οἴχοιτο μεταμώνιον cf. I. 491. — Theocr. XXII. 181 μεταμώνια θῆσειν. — Nicand. th. 737 τύμμα μ. innoxium, 152 δάγμα μ.

μολοβρός. Curtius p. 370 μολ-οβρός „Schmutzferkel“ (cf. μέλας et ὄβριον). Hom. ρ 219, σ 26 homo vorax. Apollon. lex. 113. 25 τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴν βορὰν (schol. QV ρ 219) οἶονεὶ γαστρίμαργον ἢ ἐπαίτην ἢ ἀλήτην ἢ καὶ πτωχὸν ἢ τὸν μόλις προβαίνοντα ἢ ἀρπακτικόν cf. Eustath. 1817. 19, EM 590. 5, Hesych. ²⁾. — Apud Lycophr. 775 μ. Ulysses est ut ap. Hom. — Adiectivum est Nicand. th. 662 μέσση δ' ἐν κεφαλῇ δύεται πεδόεσσα ³⁾ (humilis), μολοβρῆ (cha-

¹⁾ ubi num loci Homericus falsa interpretatione ductus an quemadmodum μακρός pro μέγας dicitur (v. Schneider Callim. I. p. 223 et Lobbeck ad Aiac. 130 a Schneid. laudatum) μάσσων pro μέλζων usurpaverit, haud facilis est existimatio.

²⁾ v. Nauck de Aristoph. Byz. p. 117 sqq.

³⁾ schol. ap. J. G. Schneid. καυλὸν οὐκ ἔχει, ἀλλ' ἐν μέσοις τοῖς φύλλοις ἔστιν ἡ κεφαλὴ κειμένη.

maeleonis herbae), schol. πεδόεσσα μολοβρῆ ἦτοι χαμαιπετής, χαμηλή, διὸ καὶ μολοβρῆν εἶπεν· μολοβρῆ δὲ οἰονεὶ μολιβοειδῆς ¹⁾ ἢ μόλις αὐξανομένη ἢ ταπεινὴ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τὴν βορᾶν μολοῦντων. Voluit ut videtur voce μολοβρῆ idem quod voce πεδόεσσα significare, sed quam etymologiam expresserit latet; Curtius l. l. vocem ap. Nic. explicat „niger, sordidus“.

μορόεις: Goebel lexil. II. 250 „mori colorem habens“. Hom. Ξ 183, σ 298 ἔρματα (inaures) τρίγληνα μορόεντα. Interpretabantur 1) μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας γενόμενα schol. ABL Ξ 183, schol. σ 298, Hesych. EM 591. 10. 2) Apollon. lex. 113. 30 οἷον ἀθάνατα μόρου μὴ μετέχοντα ²⁾. — Apud Nicandrum quid denotet dubium est: de notione λιπαρός cogitavit O. Schneid. p. 208 al. 455 ποτὸν μορόεντος (μορούεσης) ἐλαίης, ubi ἐλαίη et olea et i. q. ἐλαιον, oleum ³⁾, esse potest cf. ἀργῆεν ἐλαιον al. 98. 204, th. 592. Scholiorum Homeric., Etymologi, Hesychii etymologiam Nicandrum probasse, inde aliquis coniiciat quod al. 426 ἐλαιον dicitur ἀτμένιον ⁴⁾ cf. al. 178 ἀτμένιον λίπος, schol. τὸ μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενον διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου σκευασίαν. In aliam coniecturam eo quod EM 590. 43 traditur inducor: μορίαν· οἰμὲν πᾶσαν ἐλαίαν οὕτω καλοῦσιν, οἱ δὲ τὰς ἱεράς τῷ θεῷ. Ζήνων δὲ ὁ Μύνδιος, ὅτι τὸ βρῦον τῶν ἐλαιῶν ἐκάλουν μόρον· ἔνθεν αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι μορίαί ἐλέγοντο. Cum vocibus igitur μορία vel μόρος τὸ βρῦον τῶν ἐλαιῶν vocabulo μορόεις ratio aliqua intercedere ap. Nic. potest. — Num λιπαρός an „multo cum labore factus“ an aliud quid significet, incertum est etiam al. 130 κυκεῶνα, νηστείρης Δηοῦς μορόεν ποτόν (schol. τὸ ἐν κακοπαθεία ποθέν) et al. 136 χηνὸς μορόεν ποτόν, schol. τὸ μετὰ πόνου γενόμενον καὶ ἐψόμενον [ἢ μορίδιον ἀντὶ τοῦ αἵσιμον ἢ τὸ ἀρμόζον τῷ πάθει], schol. ap. J. G. Schneid. πολυέψητον, cf. al. 229 χηνὸς νέον ὄρταλιγῆα πυρὸς μεμορημένον αὐγαῖς, schol. ἐψηθέντα τῷ πυρὶ. — Aut μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενα aut splendida sunt τεύχεα μορόεντα Quint. Smyrn. I. 152 (cf. 150 τοίη μαρμαίρεσκεν), Hom. Σ 617 τεύχεα μαρμαίροντα v. Doederl. gloss. III. 353. — Α μόρος, fatum, mors,

¹⁾ cf. Hesych. μολοβρόν· τὸ μολιβοειδές.

²⁾ legebat igitur τρίγλην' ἀμορόεντα, contra Aristarchus ἀπὸ τοῦ μ ποιεῖται τὴν διαστολήν schol. A Ξ 183.

³⁾ cf. al. 494. — οἶνης pro οἴνου th. 507.

⁴⁾ ἀτμένες· δοῦλοι v. Schneider Callim. II. p. 680 et Nauck Aristoph. Byz. p. 194 not.

ducendum videtur μορόεις (*fatalis, perniciosus*) ¹⁾ al. 569 φρούνοιο ὃς ποτὶ θάμνοις εἶαρι προσφύεται μορόεις λιχμώμενος ἔρσην, schol. ὁ κακοποιὸς ἤγουν ὁ μόνον ἄγων.

νηλειῆς *non miserans*. Homericæ et apud posteriores usitatio forma est νηλειῆς, νηλειῆς Hesiodi theog. 770 et hymni in Vener. 245 (Apollon. Rh. I. 610, IV. 476. 1503 etc.). νηλ. dicuntur ap. Hom. *homines, θυμὸς, ἦτορ, ἦμαρ* (mortis), præcipue χαλκός, i. e. *gladius, culter, hasta* simil. Ad iridis folia *gladii speciem referentia* transtulit Nicander in fr. 74 ab Athenæo servato v., 36 ubi Schweighæus. codicum scripturam φυλλάδα νηλειῆν in φυλλάδα νηλειῆν ²⁾ correxit et *saeva folia* i. e. *folia ensiformia*, quo Homericæ locutioni νηλεῖ χαλκῶ Nicander allusisset, interpretatus est.

νηπίαχος ap. Hom. infantium epitheton est B 338, Z 408, II 263, idem ap. Apollon. Rhod. IV. 137, Kaibel epigr. 346. 2, 431. 6, 698. 2, 1046. 16, Add. 241 a 10. — „*infans*“ (adiect.) est Apoll. Rh. I. 1212, II. 510, Bion. 5. 2 (*Ἔρως*). Phædimus Anthol. Palat. VI. 271 νηπίαχον καὶ εἰσέτι παῖδα. Parmenius Anth. Pal. IX. 114 νηπίαχοις = παισίν ³⁾. — Ab hoc usu declinavit Nicander th. 800 ἀνδράσι ... νηπιᾶχοις (*stultis*).

νήχυτος. νη intentivam vim habere nonnulli in adiectivis Homericis νήδυμος, νηλιτής, νηποιος sim. putabant, e. g. schol. B τ 498 (= Apoll. lex. 116. 22) νηλιτίδες Ἀρίσταρχος τοὺς πολυαμαρτήτους, τοῦ νη ἐπιτατικοῦ ὄντος· ἄμεινον δὲ τοὺς ἀναμαρτήτους, Eustath. 163. 28 νήδυμος .... ἢ ἄγανδύνων παρὰ τὸ νη ἐπιτατικὸν καὶ τὸ δύω .... — νη igitur quum ἐπιτατικὸν putarent verisimile est Alexandrinos poetas formasse νήχυτος, quod *late fusus* significat: schol. Apoll. Rh. III. 530 πολύχυτος. — Qui νήχυτος usurpaverit neminem scimus ante Philetam EM 602. 40 ⁴⁾ (Bach fr. 24 p. 59) νήχυτον ὕδωρ = Apoll. Rh. III. 530, cf. Nicand. al. 174 ἀχύνετον ὕδωρ ⁵⁾, Dionys. Perieg. 126 νήχυτος κόλπος, Cal-

¹⁾ v. πάχετος. — Quint. Smyrn. IV. 402 μορόεντος κακοῦ.

²⁾ de accusat. νηλειῆν Aeolum more a nominativo νηλειῆς formata v. O. Schneider p. 103.

³⁾ cf. Mosch. 4. 22 ἔτι νηπιᾶχοντας.. avium pullos.

⁴⁾ νη στερητικὸν ἐστὶν ἐπιρῶμα, ὁρᾶται δὲ καὶ ἐπιτατικὸν ὡς ἐν τῷ νηλής, νήμενος· νήχυτον ὕδωρ, Φιλητᾶς (ὡς ἐν τῷ νηλής, νήμεμος ante ὁρᾶται transponendum.).

⁵⁾ de qua voce v. Lobeck elem. I. 34. Praeter Nicandrum eā usus est Dionysius Bassaricorum scriptor schol. Apollon. Rh. III. 530 νήχυτον .... καὶ „ἀχύνετον ὕδωρ“ [τὸ πολύχυτον· καὶ ἀχύνετον explev.

lim. fr. 313 πέδιλα τὰ μὴ πύσει νήχυτος εὐρώϊς *Aegei calcei a Theseo e rupe prolati quos mucor non putrefecerat, ubi νήχυτος humidus est* v. Naeke de Hecal. p. 87. — Apollon. Rh. IV. 1367 σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἄλμην, quem locum fortasse ante oculos habuit Nicander al. 587 χεῖαι δ' ἀπὸ νήχυτον ἰδρωῶ, schol. τὸν πολύχυτον, τὸν πολὺν ἰδρωῶτα. de recentioribus poetis v. Naeke l. 1. — A communi usu recedit Nicander ther. 33 ὅτε φωλεὸν εἶαμι φεύγων (serpens) ὄμμασιν ἀμβλώσσει, μαράθου δὲ ἐ νήχυτος ὄρηξ (caulis) βοσκηθεῖς ὡκύν τε καὶ αὐγγέντα τίθησι. ubi νήχ. et pro πολύχυτος (*reichlich sich ergiessend* i. e. *longus* aut *vigens*) accipi potest ut dicitur πολυχέυμονα φύλλα ¹⁾ (Lobeck elem. I. 201), et pro νεήχυτος (Lobeck l. 1.) cf. ὁρμίνιοι νεήν χύσιν al. 605, et pro simplici χυτός (*fluidus, herabwallend*). Similimus loco de quo agitur est ther. vers. 390, ubi ejusdem μαράθου χυτὸν ἔρνος περιβιβόσκεισθαι serpentes *vere* dicuntur ²⁾; itemque χυτός vocabulo utitur Nicandrum imitans Andromachus th. 28 (Lobeck l. 1.) χυτὸν βόσκονται ἀν' ἄλσος διζόμενοι γλωρὸν σπέρμα λαβεῖν μαράθου ³⁾.

νιφόεις, *nivis plenus*, ap. Homer. montium epitheton est, Nicand. th. 145 νιφόεσσα Ὀθρυς cf. 440, 502, al. 152. „*albus*“ est nivis ratione nulla habita th. 958 Κλάρου νιφόεσσα πολίγη cf. Hom. B 647 ἀργυρόεντα Λύκαστον, 656 Κάμειρος ἀργ. v. O. Schneid. p. 152. — th. 881 νιφόεν σκίλλης κάρη, 291 νιφόεντα κεράτα serpentis, al. 252 ὁπῶ νιφόεντι, cf. Nonn. XI. 488 v. προσώπω, Bintz de adi. epic. p. 27.

ὄκριόεις ⁴⁾ *multa acumina habens*. Hom. de lapidibus *rudibus* quales hostibus immittuntur: λίθος, πέτρος, μάρμαρος, χερμάδιον; Nicand. de montibus th. 470 ὄκρ. οὔρεα, Apollon. Rh. I. 103 Δινδύμου ὄκριόεντος. „*acutus*“ est ap. Theocr. 25.

Keil] το πολὺ κατὰ Ἰωνας καὶ Σικελιώτας Διονύσιος· πλαζομέναις ἔνα λύσσα ἀχύνετον (*insanabilem* aut *πολύχυτον*, Lobeck) ἦκα βαλοῦσα v. Keil.

¹⁾ χυτός vocabulo Nicander de arborum herbarumque foliis, ramis, fructibus e trunco vel ramo quodammodo effusis saepissime utitur th. 503 amaraci χυτὴ χαίτη, th. 530 σπέρμα χυτὸν ἄγρου; substantivum χυτὸν „*germen*“ est fr. 74. 20, cf. th. 569 ἀπεχευατο ποίη, fr. 74. 34 φυλλάδα ἐκχεύετον v. J. G. Schneider theriac. p. 273, O. Schneider p. 99.

²⁾ scilic. ut ὡκείς et αὐγγέντες (ὄξυδερχεῖς) fiant: nam (schol. ad v. 390) μαράθου ἀποτρύγοντα τὰ ἐρπετὰ ὄξυδερχέστερα γίνεται.

³⁾ Qui locus a Lobeck comparatur Lucret. II. 596 *fluidae frondes* nunc legitur *fluviis, frondes*.

⁴⁾ saepe in libris mss. cum ὄκρυόεις *frigidus* permutatur v. Köchly ad Quint. Sm. I. 259.

231 ὁ βέλος, Quint. Smyrn. I. 259 ἔγχει ὀκρίονενι. de Nonno Bintz p. 28: Nonn. 14. 393 ὁ ἀκωκῆν.

ὀλίζων. ὑπολίζονες legitur Hom. Σ 519 Λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν ¹⁾, ubi dubitabant num de multitudine an de corporis magnitudine vel viribus dictum esset, schol. Β ἦττους τῶ μεγέθει τοῦ σώματος, ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος τῇ δυνάμει φησὶ δὲ Ὅμηρον τὸ ὀλίγον οὐδέποτε ἐπ' ἀριθμοῦ τάσσειν, ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους; Eust. 1160. 14 ἐπὶ πλήθους, schol. Α σημαίνει ὀλίγοι. — De magnitudine vel de viribus usurparunt Nicander ²⁾ th. 212 ἀν' Εὐρώπην ὀλίζονα ἐρπετά *serpentes Europa corpore minores fert*, 372 ἀμφίσβαιναν ὀλίζωνα (v. O. Schneid. ad th. 123), 123 Πηλιάδες αἴθ' ὑπὸ Ταύρου ἀλκαίην (*caudam*) ὀλίζωνες φορέονται, Callim. Jon. 72 μακάρεσσιν ὀλίζοσιν *inferioribus*, Dion. P. 239 ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς. — Positivi forma videtur ὀλίζον Lycophr. 627 μετοχλίσας ὀλίζον [schol. ὀλίγον *paulum*.], quam Ionum recentiorum formam ³⁾ pro ὀλίγον esse Heraclides Pont. ap. Eustath. 1643. 1 dicit: τὸ ὀλίγον ὀλίζον καθ' Ἡρακλείδην Ἰωνές φασιν οἱ νεώτεροι τῶ ζῆτα ἀντὶ τοῦ γ χρώμενοι. A positivo igitur ὀλίζος formatum esse potest comparat. ὀλιζότερος Nicand. al. 479, Oppian. cyn. I. 407 ⁴⁾.

ὀλοφυδνός *lamentabilis*: ὀλοφυδ-νός: ὀλυφύζω = ἀλαπαδ-νός: ἀλαπάζω, Curtius Etym. p. 653. Hom. activ. significatu: ἔπος ὀλοφυδνὸν εἶπε etc., — sensu passivo Nicand. th. 682 ὀλοφυδνὰ χίμετρα (*perniones Frostbeulen*). — ὀλοφυδνά

¹⁾ ὑπ' ὀλιζονες scripturam videtur Hesych. v. ὀλιζονες respicere cf. Apoll. lex. p. 120. 7. — forma ὀλειζων in tribus titulis (ante Euclid. aet. scr.) obvia est ap. Kirchoff. C. J. Attic. I. p. 1, 9, 37, cf. Nauck Mél. gréco-rom. IV. 36).

²⁾ quem ad modum dixit th. 204 ὀλίγον δέμας, 812 ὀλίγη σκολόπενδρα, th. 119 ἔχισ πλειοτέρη, Apollon. Rh. I. 760 βούπαις πολλός pro μέγας, Theocr. XXII. 156 Σπάρτη πολλή cf. v. 113, I. 47 ὀλίγος κούρος v. Meineke p. 184^s. — de qua significationis permutatione v. Lobeck ad Soph. Aiac. 130, p. 105^s.

³⁾ de formis neo-ionicis ap. poet. Alexandrin., quae tamen ut reliquarum dialectorum formae non eis amplius dialecticae sed poeticae erant (Meineke diatrib. in Call. h. Cerer. 136 p. 243), cf. Naeke de Hecal. p. 82.

⁴⁾ cf. ἔχισ πλειοτέρη th. 119 = Hom. ι 359, Arat. 1080, Callim. fr. 331 πλειοτέρη φάρυγι, Strato Anth. Pal. XII. 17 πλειότερον θάλαπος, quod a πλείος (Hom. μ 92, ι 71) derivatum esse voluit EM 675. 19. — Verum sunt etiam comparativi in τερος qui aperte a comparativis in ὠν propagati sint: χειρότερος (Homer.), χειριότερος (Hesiod.), μειονώτερος (Aeschyl.), καχιότερος (Strato Anthol.), μειότερος (Maximus) cet., de quibus v. Schneider, Callim. II. p. 543.

adverb. (activ.) est ap. Anytam Anth. Pal. VII. 486 ὀλοφουδνὰ ἰβόασε.

ὀλοφώϊος *perniciosus* ¹⁾. Neutrum plural. exstat. ap. Homerum ὀλοφώϊα εἰδώς δ 460 (Proteus), ὀλοφώϊα δὴνεα Κίρκης δ 410. — ut Hom. Apollon. Rh. I. 476 φροντίεις ὀλοφώϊα, sed IV. 476 ὀλοφώϊον ἔργον. — Nicand. th. 1 σίνη ὀλοφώϊα θηρῶν, th. 327 ὀλοφώϊος ἰός. — *feras* ὀλ. dicit Theocr. XXV. 185 λύκων ὀλοφώϊον ἔρονος.

ὄμβριμος quid ap. Hom. ²⁾ sit, notum. — ab ὄμβρος derivare placuit Nicandro th. 388 ὄμβριμος αἶα terra imbri humida facta.

ὄμφαλόεις, *umbilico vel umbilicis ornatus*, ap. Homer. scuti epitheton est [ζυγόν Ω 269] cf. Nonn. 5. 44 etc., Bintz de adi. ep. p. 28. — Nicand. al. 348 συκῆς πόσιν ὄμφαλόεσσαν i. e. συκῆς ὄμφαλοέσεως πόσιν ³⁾, schol. ἐκ συκῶν τῶν ὄμφαλοῦς ἐχόντων· τὰ γὰρ σῦκα κάτω τρίπας ἔχουσι δίκην ὄμφαλοῦ ⁴⁾, aut *ficus* significatur una cum ὄμφαλῶ i. e. *pediculo lecta* cf. Anthol. Pal. VI. 22 σῦκον ἐπομφάλιον (J. G. Schneider p. 188); eadem dubitatio est in σῦκα ὄμφάλεια Phot. lex. p. 335. 15 v. Passow lex. v. ὄμφάλειος. — al. 7 ἄρκιον ὑπ' ὄμφαλόεσσαν i. e. quae in ὄμφαλῶ coeli, medio coelo est (de hac interpretatione et aliis v. schol., Hesychium, J. G. Schneider p. 79, O. Schneider p. 152).

ὄπταλέος *assatus*. Hom. sola κρέα ὄπταλέα dicit I 345 etc. = Eratosthen. fr. 35 Hiller. — Ad ἀκοσταί (κρηθαί) posuit Nicander, ut sit „*frictus*“, al. 106 ἐν ὄπταλέσιν ἀκοσταῖς (Mein. anal. alex. p. 45 ἀυσταλέσιν, sed. v. O. Schneid.).

ὄρέστερος v. ἀγρότερος.

+ ὄσσάτιος = ὄσος Homer. E 758 ὄσσ. λαός, Nic. th. 570 τόσσον — ὄσσάτιόν περ = Apollon. Rh. I. 372 et 486. — Primus (? ⁵⁾) finxit Nicand. ἐσχάτιος th. 746 = Oppian. cyneg. I. 124, Callim. μεσσάτιος Dian. 78 = Nic. th. 104 (Hom. μέσσατος), Apollon. Rh. τοσσάτιον = Dion. Per. 363 ⁶⁾, cf. ἰστατίος Hom. O 634 etc., Callim. Apoll. 79

¹⁾ ab ὀλῶ φώς EM 622. 36. — ὀλοφώϊα ἄνδρας ὀλλύντα schol. Nicand. ther. 1. — ex ὀλοιός (ὀλώϊος) oriundum dicit Lobeck proll. p. 148, cf. elem. I. 456, quem alii secuti sunt.

²⁾ praeferitur nunc scriptura ὄβριμος (st. βρι.; o protheticum est, Curtius Etym. p. 533.).

³⁾ de enallage v. βρότεος.

⁴⁾ alias interpret. v. ibidem.

⁵⁾ Schneider Callim. fr. anon. 88 ἐσχατήν ὑπὸ πέζαν (Callim?).

⁶⁾ errat igitur Bernhardt ad Dion. Per. p. 611 „nisi ad Nonnum et scriptores quosdam Anthologiae (v. Jacobs Anth. Pal. III. p. 141) non videtur pertinuisse“.

(πανουσιάτιος lavacr. Pall. 54), Apollon. Rh. I. 139, Euphorion. fr. 19, Dion. Per. 297. 567; δευτάτιος Paul Silent ecphr. S. Soph. v. 419, Maxim. π. καταρχῶν 350 (δέιτατος Crinagoras Anth. Pal. V. 108) v. Jacobs Anth. Palat. III. 74.

de οὔλος v. Scheer Callim. Ὀμηρικ. p. 14. Veteribus erat 1) ὄλος, 2a) *crispus*, b) ὄξυς 3) *perniciosus*. — Apud Nicand. est 1) ὄλος th. 233 οὔλω στομίῳ ἐμφύεται, schol. ὄλω ἢ ὀλεθρίῳ v. J. G. Schneider p. 226. — Idem veri simile est significari in composito οὔλοβόρος quod O. Schn. e cod. II et Athen. VII. p. 312 D pro ἰοβόρος recepit th. 826 σὺν οὔλοβόροις ἐχέουσιν i. e. ὅλα τὰ θηρία βιβρώσκουσιν, quamquam Eustath. 1057. 2 οὔλ. in οὔλοβόρ. ὀλέθριος interpretatur: οὔλος ὀλέθριος, οὐ σύνθετον οὔλοβόρος ἐχίς v. O. Schneider p. 149. — 2a) *crispus* 1) fr. 85. 5 οὔλη κράμβη, fr. 72. 8 οὔλοτέροις καυλοῖς, al. 260 οὔλάδα 2) χαιτην. b) ὄξυς th. 671 κυνηθμόν κυνὸς οὔλον (schol. ὄλον), cf. Hom. P 756 οὔλον κεκληγῶτες et 759. — οὔλοός ad analogiam formarum οὔλομενος οὔλος sim. pro ὀλοός finxerunt Eratosthenes et Apollonius: Erat. fr. 23 Hill. οὔλοόν ἔλκος, Apollon. II. 85, IV. 367 etc. 3), Nicand. th. 352. 565. 759.

οὔλομενος *perniciosus* Nic. th. 100 οὔλομένησιν ἄταις, 357 οὔλομένη θῆρ etc. Usu venit apud omnes poet. epicos, rarissime ap. tragicos v. lexic.

οὔτιδανός ap. Hom. „*homo nihili*“, Mosch. IV. 5 ἀνδρὸς οὔτιδανοῖο. — Res et bestias οὔτ. dixit notionemque *parvus* vel *infirmus* ei tribuit Nicander th. 385 οὔτιδανὴν ἐπὶ σειρὴν (*caudam*), 484 οὔτιδανοῦ ἀσκαλάβου (*parvi*); Kai-bel epigr. 1060. 4 χειρὸς ἀπ' οὔτιδανῆς (IV saec p. Chr.) (epigr. 618, ep. 18 οὔτιδανοῖς νέκυσι). — οὔτ. *parvus* vel *infirmus* interpretabantur e. g. Hom. ι 515 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὔτιδανὸς καὶ ἄκιυς ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν (Ulixes Cyclopem), EM 643. 4 . . . . ἐλάχιστος, Hesych. . . . ἀσθενής . . . , sed schol. T θ 209 recte οὐκ ἀσθενής, ἀλλὰ ὅμοιος τῷ οὔδενί.

πάχετος Hom. ψ 191 θάμνος — πάχετος δ' ἦν ἡύτε κίων, θ 187 λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, schol. E κατὰ συγκοπὴν τοῦ παχύτερον καὶ μετὰθεσιν τοῦ τ̄ καὶ ρ̄ = EM 656, 53, Hesych. πάχετον παχύτερον. ἡύτε igitur ψ 191 pro ἦ positum putabant quod

¹⁾ οὔλος *crispus* cohaeret cum lat. vellus, Curtius Etym. p. 344, a verbi εἰλέω stirpe alii derivant. *crispi* notio in *turbulenti* notionem transit Hom. P 756 οὔλον κεκληγ.

²⁾ de terminatione *as* v. Lingenberg quaest. Nicandr. p. 20.

³⁾ Homericam formam ὀλοός plerumque retinuit I. 244. 263, II. 38 ut Nicand. th. 194. 326 etc.

fieri Aristarchus negabat, Aristonic. Δ 277 μελάντερον ἢ τε πίσσα — ἢ διπλῆ ὅτι . . . κέρηται τῷ συγκριτικῷ ἀντὶ ἀπλοῦ ¹⁾ *iusto nigrior ut pax.* — non comparativum sed positivum π. existimat schol. V Ξ 287 ap. Bekker. μῆκος μήκειος ἐπεκτάσει ὡς πάχος πάχετος cf. Lobeck proll. p. 373. — Nicandrum πάχετος ap. Hom. πάχος (subst.) intellexisse ²⁾ apparet ex th. 465 τοῦ πάχετος μῆκος τε πολύστροφον, 387 σκυτάλης πάχετος τέτυκται, ὅσσον σμινύοιο στελειόν, — sed ut in obscuris vocabulis diversas grammaticorum opiniones poetae Alexandrini haud raro reddunt ³⁾, π. pro comparativo usurpavit 385 ἀτὰρ πάχετόν τε καὶ οὐτιδανὴν ἐπὶ σειρήν μᾶσσονα v. J. G. Schneid. cur. poster. p. 236.

πολυδευκῆς, ἐνδευκῆς. πολυδευκῆς legebatur ap. Hom. τ 521 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, Aelian. de natur. animal. Y 38 ἤδη μέντοι τινὲς καὶ πολυδευκία φωνήν γράφουσιν, τὴν ποικίλως μεμιμημένην. — ex eadem radice nunc apud Hom. superest ἀδευκῆς: δ 489 ἀ. ὀλέθρω, ζ 273 φῆμιν, κ 245 πότμον. Ἀ δεύκω φρονιτίζω repetit Unger Phil. 25. 202 „cura egens“, alii aliter. Interpretationis duplicis exstant ap. veteres grammaticos vestigia: ἀδευκῆς 1) πικρὸς · δεῦκος γὰρ τὸ γλυκὺ κατὰ Αἰτωίλους schol. Apoll. Rh. I. 1037, EM 16. 32, schol. Z 213 etc. 2) ἀπροςδόκητος Orion., EM l. l.; ἀ δείκω δείκνυμι ⁴⁾, Apoll. lex. 9. 15 οἶον ἀδεχεῖ, schol. Z 273 ἀπὸ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω, Hesych. οἶον ἀδοκεῖ etc. v. Merkel proll. Apollon. p. CLIX sq. — δεῦκος τὸ γλυκὺ inest in adiectivo Nicandro ἐνδευκῆς al. 328 ποιῶ ἐνδευκῆι Βάκχου v. O. Schn. Contrarium est ἐμπευκῆς al. 202, th. 866 ⁵⁾. Apud Homerum τ 521 Nicander πολυδευκία φωνήν legebat v. ther. 625 ἐλιγρῦσοιο πολυδευκέος ⁶⁾ ἄνθην, ubi ἀ δεῦκος τὸ γλυκὺ derivatum est v. schol. In Homeri igitur loco intelligebat „ἠδεῖαν φωνήν“; — sed in th. 209 ἐχιδνήεσαν (ἐχιδνῶν)

¹⁾ cf. Friedlaend. Ariston. p. 30.

²⁾ ut Oppian. hal. IV. 535. — etiam nunc sunt qui ap. Hom. ψ 191 „τὸ πάχος (acc.) columnae similem“ et φ 187 (μείζονα καὶ πάχετος στιβαρώτερον) „quod attingit ad πάχος, στιβαρώτερον“ interpretentur, Nitzsch III. p. 192, Doederl. gloss. n. 45, Lobeck elem. I. 373.

³⁾ cf. Merkel proll. Apollon. p. CLVI et CLXIX sqq. — v. ἐλάχεια, μορόεις, πολυδευκῆς, φοινῆεις, ἐνωπή, ὠπή, κώδεια.

⁴⁾ ad hanc explicationem vocis ἀδευκῆς spectare etiam videtur EM 260. 47 δεικῆς λαμπρόν, περιφανές, ὁμοιον· γράφεται καὶ δευκῆς.

⁵⁾ Cum Homericis ἀδευκῆς cf. Nic. al. 471 ἀγλεύκη θάλασσαν.

⁶⁾ simul ad Pollucis nomen apud Graecos allusio fit; de eiusmodi dictionibus quas grammatici δριμεῖς λέξεις appellabant v. Mein. anal. alex. p. 126 et locos e Lobeckii libris indicatos ab O. Schneid. Nicandr. p. 40.

πολυδευκία μορφήν ¹⁾ — πολυδ. ποικίλον est v. O. Schneider p. 208; latuit igitur Nicandrum loci Homerici τ 521 ne altera quidem interpretatio ²⁾ „τὴν ποικίλως μεμιμημένην (α δεικῶ δεικνυμι vel δεύκω βλέπω) ³⁾. — ἀδευκῆς ap. Apollon. Rh. utrumque ἀπροςδόκητος et πικρὸς est v. Merkel l. l. — Cur Dionys. Perieg. v. 611 dixerit Ἰκαρον (insulam) ὅθι Ταυροπόλοιο θεοῖο ἀδευκία καπνὸν ἔχουσι non liquet v. Bernh. p. 693. Cogitari potest de notione „οὐ λαμπρὸν (EM 260. 47 δεικίς λαμπρὸν, περιφανής) vel „quo tenebrae coelo offunduntur“: gloss in cod. B πολύν, in cod. A vocabulo ἀδευκία superscriptum est ἀδερχία; „dulcis“ enim significatio (v. Bernh.) abesse mihi videtur.

περίφρων, prudens, ap. Homerum mulierum, imprimis Penelopae, epitheton. — imitatus est Homerum Nic. th. 487 Μετάνειρα περίφρων, fr. 104 Λυσιδίκης περίφρονος, Theocr. I. 44 περίφρ. Ἀλφειβοίας.

περιώσιος, modum excedens, ingens. Adv. est ap. Hom. Δ 359 οὔτε σε νεκίω περιώσιον, π 203 θαυμάζειν π. Apud recentiores poetas etiam adiect. est: Nicand. th. 518 ὄφελος περιώσιον, Apollon. Rh. περιώσιον λαῖφος, 1307 θάμβος etc.

+περκνός Curtius Etym. 274: maculis distinctus („gesprenkelt“). Hom. Ω 316 αἰετὸν ἦκε ... μόρφον θηρητήρ, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν, in quo aliis π. adiectivum (Hesych. γλαυκός, μέλας καὶ τὰ ὅμοια, Apoll. lex., Suid., EM 591. 31, schol. Ven.), aliis substantivum erat (Aristarcho: schol. Ω 316 αἰετοῦ εἶδος πέρκνος). Adiectivum est ap. Nic. th. 129 περκνὸς ἔχης ⁴⁾. — Theocr. I. 46 περκναῖσι σταφυλαῖσι (uvīs purpureis maturescentibus) Mein. scribit pro πυρναῖαις, cf. schol. BM Ω 315 περκνὸν τὸν μελάνα· ἐξ οὐ καὶ βότρους περκάζων, οἶονεὶ περκνάζων καὶ μελαινώμενος. — π. aquilae epitheton est ap. Lycophr. 260.

πετρήεις, lapidum vel saxorum plenus, ap. Hom. Ἄλλης dicitur B 496, Πυθῶ I 405, νῆσος Ἀστερίς δ 844, — ap. Nicandrum θάλασσα al. 390.

πλειότερος v. ὀλίγων.

πολύσκαρθμος v. εὐσκαρθμος.

πολύφλοισβος, multum strepens, ap. Homer., Hesiod., in hymnis maris epitheton. Choaspem fluvium π. nominat.

¹⁾ O. Schneid. cum schol. pro πολυδερχία.

²⁾ v. πάχτος.

³⁾ schol. th. 209 πικράν, unde ne concludatur fuisse qui in δευκῆς iam πικροῦ notionem inesse statuerent.

⁴⁾ v. ψολόεις.

Nicand. th. 890 *Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο Χοάσπεω*, Oppian. hal. III. 454 *ἠϊόνας*. Diversissima adiectivo *πολύφλοισβος* ornat Nonnus XXIII. 196 π. *κυδοιμοῦ* ¹⁾, XXIII. 263 π. *μερίμνη*, VII. 64 *βιότοιο* ²⁾.

+*πολυωπίς* *multis oculis* i. e. *foraminibus*, *multiforus*. π. *apium favos appellat* Nic. al. 450 *μέλισσαι* ... *πολυωπέας ἤνυσαν ὄμπας* ³⁾, al. 323 *ὀθόνης πολυωπέε κόλπω lineo sacco*, quo leporis coagulum percolare praecipit. Vocabulum sumpsit ex Hom. γ 386 *δικτύω πολυωπῶ* ⁴⁾ = Oppian. hal. III. 579. — Ut Hom. *δίκτυον*, sic *λίον ἰχθυβίλον* dixit *πολυωπές* Theaet. scholast. Anth. Pal. VI. 27, conopeum Paul. Silent. Anth. Pal. IX. 765 *μίτω πολίωπι* ⁵⁾, Paul. Silent. A. P. VI. 9 *κίστην πολύωπα* ⁵⁾ *μελανδόκον vasculum perforatum* quod praeter atramentum etiam ad calamos aliaque instrumenta tenenda serviebat v. Jacobs Anth. Graec. XI. p. 163.

προθέλυμνος, *funditus*, a *θέλυμνον fundamentum*, Curtius Etym. p. 257. Homer. *δένδρεα χαμαὶ βάλε προθ.* I. 541, *χαίτας ἔλκετο ἐκ κεφαλῆς προ.* K 15, *σακος φράξαντες σάκει προθέλυμνη* N 130. Veterum interpretationes sunt (EM 688. 45, Suid., Hesych., schol.) 1) *πυκνός*, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ Aristarch., schol. Aristophan. pac. 1208 (Lehrs de Aristarch. p. 152²⁾), Apoll. lex. 134. 20. 2) *πρόρριζος funditus*, ex imo *exstirpatus* EM etc. — „*πρόρριζος*“ est *προθ.* apud recentiores, Aristoph. equ. 528, pac. 1210 *προθέλυμνόν μ' ἀπώλεσας*, Callim. Del. 134 *Παγγαίου προθέλυμνα (avulsa) κάρηα ἐμβάλειν δίνησιν*, similiter Nicand. fr. 25 *δύο ῥίπιεσκε βέλεμνα (montes, saxa)* ... *προθέλυμνα Καναστραίης πάρος ἀκτῆς (Athos gigas)*, Triphiod. 396 *οἴχεται ἔργον ἀθανάτων προθέλυμνα* (adiect.: „*funditus exstirpata*“) *θεμελίαι Λαιομέδοντος* v. Wernicke p. 341.

πρωθήβης *primum pubescens*. Hom. Θ 518 *παῖδες π.*, θ 263 *κοῖροι*; inde Nicander ther. 905 *πρωθήβην Ὑάκινθον*. Alexand. Aetol. Parthen. narr. 14. 7 (Meineke p. 219)., Apollon. Rh. I. 132 *Ὑλας πρωθ.*, Damaget. Anth. Pal. VII. 438, Kaibel epigr. 340. 1, 478. 6, 569. 1.

+*ῥίγιστος* compar. a. substant. *ῥίγος frigus*. Nic. th. 64 ὁ δὴ *ῥίγιστον (gravissime)* ὄδωθεν. — Forma semel invenitur ap. Homer. E 873 *αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετλήότες εἰμέν*,

¹⁾ substant. *φλοίσβος* ap. Hom. semper „*belli tumultus*“ est.

²⁾ v. Bintz de adiectivis epicis ap. Nonnum p. 32.

³⁾ de voce *ὄμπη* vel *ὄμπνη* v. Schneider Callim. fr. 123 p. 392 sq.

⁴⁾ de term. *ἤς terminationis* ὄς vice fungente v. *λοιγός*.

⁵⁾ de term. *ὠψ* pro *ὠπος* v. Lobeck ad Soph. Aiac. v. 955, p. 339²⁾.

ubi propria vocabuli significatio aequae evanuit atque in comparativo ῥίγιον *A* 325 etc.; Hesych. ῥίγιστα· φοβερώτατα ἀνυχίστατα. — Lycophr. 263 κλάζων σιόματι ῥίγιστην βοήν, Apoll. II. 215 Ζεὺς ῥίγιστος ἀλιτροῖς ἀνδράσιν, II. 292 λοιβήν Στυγὸς ὤμοσεν, ἦτε θεοῖσιν ῥιγίστη πάντεσσιν, v. Merkel proll. p. CLXI.

ῥωγαλέος Hom. χιτάν, πήρη *lacerata*. Nicand. th. 376 ῥωγαλέον, περιστιβὲς αἰόλον ἔρπος *serpentis cutis laceratae similis* i. e. *versicolor*.

σμερδαλέος *horrificus*. a rad. *smard.*, quae cernitur in lat. *mord-ere* et germ. *smersan*, Curtius Etym. 692, Hesych. φοβερόν, καταπληκτικόν. — ap. Homer. et Hesiod. σμ. dicitur ἄσπις, σάκος, χαλκός, δράκων, ἔρις. — Nicand. ther. 161 σμερδαλέον ἔχει δέμας *serpens quidam*, 263 κάρηνον cf. 144. 207. 765; Apollon. II. 1207 σμ. ἐνοπή, III. 433 ἔπη, IV. 714 Ερίννας σμ. [= Quint. Sm. I 29] etc. — Apud Aratum, Lycophron., Theocrit., Callim. ceter. non invenitur. Idem significat

† σμερδνός quod ex poetis Alexandrinis solus Nicander habet th. 815 σμερδνή μυγαλή. Γοργεῖη κεφαλὴ quae erat in scuto Minervae vocatur σμερδνή Hom. *E* 742. Apollon. lex. 143. 6 σμερδνόν· δεινόν καταπληκτικόν ad neutr. pertinet quod pro adverbio cum βοᾶν coniungitur *O* 687. 732.

σμυγερός i. q. μογερός (a μογερός discernunt Curtius Etym. 715⁵ et Duentzer K. Z. f. vgl. Sprf. XIII. p. 14: „miser“). Nicand. al. 419 ἀνεὺ σμυγεροῖο ¹⁾ τιθήνης *molestae* (activ.). — Adverbium legebatur Hom. γ 195 ἐπὶ σμυγερῶς ἀπέτισεν, ubi nunc legitur ἐπισμυγερῶς ²⁾ ut δ 672 ἐπίσμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός; schol. V γ 195 σμυγερῶς ἐπιπόνως v. Buttman; formam σμυγερῶς solam explicant etiam Apoll. lex. 14. 3. 17, Eust. 1463. 44. Idem legebatur Apollon. Rh. cf. Argonaut. II. 244 σμυγερώτερον οὔτινα ἀνθρώπων ³⁾ = 374 σμυγερώτατοι ἀνδρῶν i. e. *vexatissimi* (passiv.); σμυγερῶς IV. 380. — ex altero loco Hom. δ 672 sumpsit ἐπισμυγερῆ IV. 1065, ἐπισμυγερῶς I. 616 etc. v. Merkel proll. p. CLIV. — σμυγερῆ ex Hesiodo(?) affert *EM* 721. 18.

¹⁾ O. Schneid. e cod. *II* pro μογεροῖο.

²⁾ Cramer (anecd. Oxon.) epimer. I. 172 οὐδὲν ἔστιν εἰς ὡς ἐπίρρημα σύνθετον, μάλιστα δὲ παρὰ πρόθεσιν, ὥστε τὸ ἐπισμυγερῶς δύο δεῖ ποιεῖν μέρη, παρελκούσης τῆς ἐπὶ (ut ἐπὶ γ 195 pro ἔπειτα sit aut iungatur ἐπαπέτισεν, sed in altero exemplo δ 672 praepositio disiungi nequit v. Buttman ad schol. γ 195); sed Herodian. ad I. 456 (Lentz II. 66, 25 cf. 48, 36; 137, 4) ἐπισμ. non minus admittit quam ad I. 516 ἐπίσφαλαῶς cf. Lobeck elem. path. I 629.

³⁾ cf. Rubnken. ep. crit. II. p. 206 (Lugd.).

στιβαρός *spissus, firmus* (α στείβω *trete fest* v. lex. Hom.).
Homerus imprimis membra corporis αὐχένα, βραχίονας, χεῖρας, ἄμους, deinde arma: ἔγχος, σάκος, δίσκος sim. στιβ. dicit; simili modo Nicand. th. 17 pedem: στιβαροῖο κατὰ σφυρὸν ἴγνευς (Orionis), Theocr. XXII. 123, XXV. 266 χεῖρας, — XXV. 144 μέτωπον tauri, — Callim. Dion. 75 στ. γόνατα, Apollon Rh. I. 945 ὄμους, 1313 χεῖρα, III. 1355 σάκη, 1372 σόλον, — Arat. 639 κορύνην Orionis. — verum etiam ad alia rettulerunt: Theocr. XXV. 49 ὀχῆες στ., Callim. Del. 24 Ἀήλος Ἀπόλλωνι, τί γὰρ στιβαρώτερον ἔρκος, Apoll. Rh. I. 1285 ἀδάμαντος στ., I. 389 στ. τρόπιδι (*carinae*), I. 64 στ. ἐλάτησιν, 1117 στ. στόπος ἀμπέλου etc., Philipp. Anth. Pal. VI. 103 στ. πέλεκυν.

σφεδανός, *vehemens*, a rad. σφασ. (*zücke*), a qua σφοδρός, Curtius Etym. p. 247. Adverbium est ap. Homerum Α 165, Π 373 ἔπειτο σφεδανόν. — Veterum originationes et interpretationes haec sunt: ἐπιεικτικόν οἶον σφενδονηδόν Aristarchus schol. Α 165, EM 738. 25, — σπευστικῶς (σπεύδω σπεδανός) EM, schol. BL Α 165, — σύντονον ἀφ' οὗ καὶ σφῆν ὁ συντείνων καὶ σφίγγων ¹⁾ EM, schol. V Π 372, Orion. 142. 1, — σκληρόν Apoll. lex. 147. 33, — καταπληκτικόν schol. D Α 165; Hesych. σφασδανόν· καταπληκτικῶς. — Adiectivum σφεδανός videtur καταπληκτικός esse apud Nicandr. th. 642 βλάστη (*fructus* ²⁾) δ' ὡς ἔχιος, σφεδανόν δ' ἐφύπερθε — κάρηαο (ἔχιος σφεδανόν κάρηαο), schol. τὸ τρηχὺ καὶ σκληρόν καὶ σφιγκτόν ³⁾, in quo scholiastam alios secutum esse ex eis quae supra attuli cognoscitur. — Antipater Anth. Pal. VI. 219. 12 βρυχᾶτο σφεδανῶν ἐκ γενύων (leo): στερόων, ἰσχυρῶν Suid.

συνεχές ⁴⁾ *continenter, assidue*. Hom. M 26, ι 74, Nic. al. 571, Callim. Apoll. 60, Apollon. Rh. II. 738, Theocr. XX. 12, Arat. 20 συνεχές αἰεὶ ut Hom. ι 74. — συνεχέως Nic. al. 304, Hesiod. th. 836, Apollon. Rh. I. 1271, II. 189 (συνεχῶς fr. 107, ut Attici v. lex.).

¹⁾ ut σφεδανόν verbo σφίγγω cognatum sit v. Orion.: ἀφ' οὗ σφῆν καὶ σφίγγω.

²⁾ echii herbae.

³⁾ huic interpretationi favere videtur, quod e. g. th. 289 serpentis alicuius caput sic describitur: δειρὴν δ' ἐσφήκωται ἄλις; sed accuratior herbae descriptio apud Theophrastum, Dioscoridem, Plinium desideratur (Dioscor. e. g. nihil dicit nisi: ὁ καρπὸς ἔχιος κεφαλῆ ὁμοῖος v. J. G. Schneid. p. 152.).

⁴⁾ de liquida geminata (vulg.) aut non geminata (Aristophan., Aristarch. schol. M 26) v. Merkel proll. p. CIV, La Roche p. 354, Schneider Callim. I. p. 178. — O. Schn. scr. ap. Nic. συνεχές).

†σχεδίην adverbium sensu locali¹ usurpavit Hom. *E* 830 τύπον δὲ σχεδίην μῆδ' ἄξειο θοῦρον Ἄρηα „cominus“, quem admodum „αὐτοσχεδίην πλήσσειν, βάλλειν. οὐτάξειν“ dicitur *M* 192, *P* 294, λ 536; — schol. A ἐκ τοῦ ἐγγύθεν, cf. *EM* 739. 49¹), Hesych. Ad tempus transtulit notioneque „statim“ adhibuit Nicand. al. 87 τῷ (aegroto)... εἶαρ (succum) ἐλαίης .. σχεδίην δεπέσσειν ὀρέξαις, gloss. cod. Gott. et Eutecn. ap. J. G. Schneid. p. 107 παραχοῆμα. — Similiter παρασχεδὸν et „prope“ est ther. 800 παρασχεδὸν ἤγαγεν αἶσαν et „statim“ al. 207 παρασχεδὸν ἄχθος ἀμύνοις, schol. ἀντὶ τοῦ παραχοῆμα, quod vocabulum Nicander sumpsit ex Apollon. Rh., apud quem *II*. 10 etc. „prope“, *I*. 354 etc. „statim“ significat.

τανύφυλλος, longa folia habens, ap. Homerum oleae epitheton est. ν 102 etc. τανύφυλλος ἐλαίη, Apoll. lex. τεταμένα φύλλα ἔχουσα οἶον μακρόφυλλος. — ericam sic nominavit Nicander th. 610 ἀνθεμόεσσαν τανύφυλλον ἐρείκην v. schol. Audacius locutus est Theocr. XXV. 221 ὄρος τανύφυλλον.

τυτθός „parvus“ est, sed ap. Hom. de infantibus tantummodo dicitur: *X* 480 ἔτρεφε τυτθὸν ἴοντα, α 435 ἔτρεφε τυτθὸν εἰούσαν; Callim. Dion. 64 αἱ μάλα τυτθαί²) μακάρων θύγατρεις; Apollon. Rh. IV. 545 τυτθὸς εἰών. — de bestiarum pullis usurpaverunt Lycophr. 750 κηρύλου τυτθὸν σπόρον, Nicand. th. 132 τυτθοὶ γενόμενοι ἐχιῆες. — „parvus, exiguus“ in universum est ap. Theocr. XIX. 5 τυτθὸν θηρίον ἐστὶ μέλισσα, VII. 108 κρέα τυτθά, XIX. 8 τυτθὸς μὲν ἔφυς, Apoll. Rh. IV. 832 τυτθῆ παραίβασις ὀλέθρου, III. 93 τυτθῆ αἰδώς etc., Nicand. th. 755 τυτθά φαλάγγια, Bion. 10. 3, Mosch. I. 19. — Adverbium post Homerum usurpavit Nicand. th. 47 τυτθὸν οὔ' ὁδμήσαιτο, 639, 750, Callim. Dion. 30, Apoll. I. 937 etc., Bion. I. 45. Cum αὐήνας ἐπὶ τυτθὸν Nicand. fr. 70. 11 cf. Apollon. Rh. I. 1359 οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἄητο.

de ὑπερφιάλος (pro ὑπερφύαλος a rad. φυ, Curtius Etym. p. 717 post Buttman.), quod apud Homer. „elatus animo, superbus“, apud Nicandrum fr. 74. 23 ὑπερφιάλοιο μετώπου omnino „altus“ significat v. Volkmann. comment. epic. p. 51. Quam notionem vocabulo ὑπερφιάλος inferre non potuisset nisi observatum ei fuisset, ὑπ. ap. Homerum non ubique in malam partem accipiendum esse; eadem Aristarchi erat observatio, v. Lehrs de Aristarcho p. 146²; ad eandemque observationem spectat grammaticorum veterum

¹) Eustath. 612. 1 ἑλλειπτικῶς τύπον σχεδίην ἢ πληγῆν.

²) feminini formam Homerus non habet.

originatio ὑπερφιάλος ex ὑπερφυής ¹⁾ dilatatum esse dicentium, schol. H 126 Κυκλώπων ὑπερφιάλων τῶν μεγαλοφυῶν τῷ σώματι, Eustath. 1829. 22 ὑπερφιάλως ἤγουν ὑπερφυῶς, Hesych.: ὑπερφιάλος ... ὑβριστής, παράνομος, ὑπερφυής ²⁾.

+φοινός, +φοινῆεις, +φοίνιος. Hom. Π 159 πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν, schol. BL πεφοινιγμένον ὑπὸ τοῦ αἵματος, sed Apollon. lex. 167. 16 ἡ τὸ φόνιον καὶ δεινόν cf. EM 797. 33, qui Nicandri locum (th. 146) affert, sed Apollonii nomine apposito. — Hoc (φόνιος, φονευτικός) est ap. Nicandr. th. 146 φοινὰ δάκη schol. φονευτικά, th. 675 φοινόν ὄλεθρον. Substantivum est (= φόνος), ut contra λοιγός (v. supr.), αἶθαλος, quae substantiva sunt, pro adiectivis (pro λοιγίος etc.) posuit, al. 187 v. J. G. Schneider animadv., Lobbeck paralipom. p. 341 ³⁾. — Utrum ἐρυθρός esset an φονευτικός dubitabatur etiam in voce φοινῆεις Hom. M 202. 220 φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι (αἰετός), schol. BL ἡ μαγμένον, Hesych. λεπιδωτὸν ὁ Ἄπιων φησί· οἱ δὲ φόνιον ἢ ἐρυθρόν τῷ χρώματι ἢ καταπληκτικὸν ἢ φονευτικόν. Postremam rationem Nicander secutus est th. 158 ἀσπίδα φοινῆεσσαν, ἀμυδράϊατον δάκος ἄλλων, schol. φονευτικὴν v. J. G. Schneider p. 220, sed „ruber“ ⁴⁾ est al. 69 μορέης φοινῆεσσης ⁵⁾. — φοίνιος quod apud tragicos plerumque φονευτικός significat (v. lexica), „ruber“ est ap. Nicandr. al. 492 κάρφη (καρποί) φοίνια (σίδης), cf. κάρπον φοινώδεα σίδης al. 489, quam notionem φοίνιος in αἶμα φοίνιον Hom. σ 97 (Theocr. XXII. 98) habere nonnulli putabant: Hesych. δεινόν, ἐρυθρόν. „φονευτικός“ est ap. Lycophr. 507 (δόρυ). 1001. 1081, Apoll. Rh. IV. 1522 ἔλκος φ. Aliis locis apud poetas Alexandrinos φοινός, φοινῆεις, φοίνιος nunc non inveniuntur.

+φύξηλις fugax. Nicand. th. 472 σηπιάδος φυξήλιδος. Vocabulum profectum est ex Hom. P 143 φύξηλιν ἔοντα. etymologias (φεύγειν et ἀλέασθαι vel φεύγειν τὰς ἴλας) v. schol. et EM 802. 44. Genitivum φυξήλιος formavit schol. B; φύξηλις φυξήλιδος declinatum est etiam ap. Hesych. φυξήλιδας, δειλοῦς; φύξηλιν Lycophr. 942, cf. Naeke opusc. I. 245.

¹⁾ cf. Nitzsch ad Odysseam δ 663, I. p. 297.

²⁾ saepius in scholiis et apud lexicograph. occurrit ea etymologia quae a Porphyrio ad B 169 ad Aristotelem refertur ὑπερφιάλος ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρῶι τὸ μέτρον τῆς φιάλης cf. schol. α 134, EM 780. 10, Eustath. 1400. 42, schol. Apollon. Rh. II. 54 etc. alias v. EM I. c.

³⁾ κέينو ποτὸν δὴ γάρ τε καρήατι φοινόν λάπτει, νύκτα φέρον σκοτόεσσαν. O. Schneid. interpunctionem post λάπτει tollit, ut φοινόν cum ποτὸν, νύκτα cum λάπτει iungatur.

⁴⁾ v. πάχετος.

⁵⁾ O. Schneid. e cod. Π pro φοινικοέσσης.

χαμαιευνάς. Hom. σύες χαμαιευνάδες. Herbae humi repentes χαμ. nominantur ap. Nicandr. th. 532 θύμβρης χαμαιευνάδος, cf. th. 70 χαμαιζήλοιο κονύξης, 944 χαμηλήν ἵππειον λειχῆνα. Lycophr. 848 ἐπόψεται (Menelaus) χαμειυνάδας εὐνάς (φωκῶν), schol. τὰς χαμαὶ κοιμωμένας φώκας; 319 χαμειυνάδος μύροι Laodicae in terra dormientis i. e. terrae hiatus absorptae. — Substantivum χαμειυνάς ap. Nicand. th. 25 idem quod χαμειυνή est: cubile humi stratum ¹⁾. — Masculinum χαμαιεῦναι ap. Hom. Sellorum epitheton est, in Euphorionis fr. 128 χαμαιεῦναι sunt οἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενοι.

† χλωρηῖς ἀηδῶν appellatur Hom. τ 518. — de significatu adiectivi χλωρηῖς sententiae diversae erant: EM 813. 5 ἀπὸ τοῦ χρώματος (viridis) ἢ διότι ἐν ἔαρι φαίνεται ὅτε πάντα χλωρὰ οἱ δὲ τὴν χλωροῖς ἴδομένην (Apoll. lex. διὰ τὸ ἐν χλωροῖς δένδροις διάγειν). Ἀληθεῖς δὲ τὸ πρῶτον τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει. Καὶ Σιμωνίδης (fr. 73 Bergk) ἀηδόνες χλωραύχενες; eadem proferunt schol. V τ 518 et Eustath. 1875. 39 cf. Apoll. lex. 168. 15, Hesych. — „Viridis“ est ap. Nicandr. th. 88 κάμην (erucam) ἐπὶ χλωρηίδα νῶτω, schol. χλωρὰν ἐπὶ τῷ νῶτω.

ψολόεις ²⁾ „rauchig“ a ψόλος Qualm cf. Curtius Etym. 699⁵. Hom. ψ 339, ω 530 ψολόεντα κεραυνόν; schol. V καυστικόν, ἀσβόλην ποιοῦντα, Apoll. lex. 169. 21 ἤτοι τὸν τεφρώδη ἢ ὡς ἔνιοι συνθέτως πεσολόεντα τὸν διὰ τοῦ πεσεῖν ὀλοὸν γινόμενον ἢ τὸν κατὰ ψαῦσιν ὀλλύντα (EM 819. 7) ἢ τὸν μελαίνοντα; schol. Nicand. th. 288 τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδές, τὸ λαμπρόν. — „μέλας“ est ψολ. Nic. th. 288 ἄλλοτε μὲν χοροῦ ψολόεις, ὅτε δ' ἔμπαλιν αἰθίς (haemorrhous serpens), ubi Eutecnius ψολόεις reddit μέλας, φλογώδης cf. Aelian. hist. anim. 15. 13 ap. J. G. Schneid. p. 220. — Idem videtur esse 129 ὅτε περκνός ἔχισ (mas) θυίησι τυπῆ ψολοέντος (ψολοέσεως) ἐχίδνης, schol. πυρώδους ἢ τεφρώδους v. περκνός. — Aetnae et λιγνύος (fumi Aetnae?) epitheton est in Euphorionis fragm. 60 a. b. ³⁾.

¹⁾ quod Theocr. VII. 133 χαμειυníδα (σχολνοιο) vocat, XIII. 33 χαμειυνήν. — de terminatione ας pro η adhibita v. Lingenberg quaestt. Nicandr, p. 18.

²⁾ a ψόλος quod utrum „fumus“ an „fuligo“ (vel cinis) esset dubitabatur: schol. V ω 539 ψόλον τὴν ἀσβόλην λέγει = Eustath. 1949. 35. — Hesych. ψόλος·καπνός, αἰθάλη, φλόξ, ἀσβόλη.

³⁾ Apollonium Rh. Merkelius proll. p. CLV ψολόεις ap. Hom. αἰθαλόεις interpretatum esse putavit: „αἰθαλόεντα κεραυνόν Apollon. IV. 597 dixisse videtur quia in Homericο ψολόεις κερ. inesse accepit“; sed αἰθαλόεντα κεραυνόν locutionem ex Hesiodo desumpsit v. αἰθαλόεις.

Substantiva.

+ *ἄζα siccitas*. Hom. χ 184 *σάκος γέρον πεπαλαγμένον ἄζη*. de „ἄζη“ controversia erat. „ξηρασία“ interpretantur Apollon. lex. 11. 19, EM 22. 34, schol. HQ, — *ξηρασία ἢ εὐρᾶτι* schol. H cf. Hesych., — distinctius schol. Q *ἠφανισμένον εὐρᾶτι ... εὐρᾶς δέ ἐστιν ἢ τοῖς μυδῶσι ἐπιγινομένη λευκότης ἀράκη προσφευγῆς ... ἢ μέλανι κηρωσμένον* ¹⁾. Nigrum colorem voce ἄζα indicare voluit Nicander th. 748 *μυρμηκίον ὃ δὴ μύρμηξιν ἔικται, δειρῆ μὲν πυρόειν ἄζη γε μὲν εἴσατο μορφῆν*, Eutecnius: *πυρρόν ἔχει μὲν τὸν τράχηλον, τὸ δ' ἄλλο αὐτοῦ σῶμα (μορφῆ) ἅπαν ζοφῶδες τυγχάνει*, schol. ad v. 747 *ἔχει τὸ σῶμα μέλαν*; Antigonus schol. ad 748 *ἢ ἐπίχροια τοῦ σώματος καὶ μελανία· καὶ παρ' Ὀμήρω δέ ἐνιοὶ ἀκούουσι „πεπαλαγμένον ἄζη“ ἀντὶ τοῦ κηρωσμένον ὑπὸ μελανίας* ²⁾. — „ardor“ est ἄζα ap. Oppian. cyneg. I. 133 ἄ. *ἠελίοιο*, cf. III. 324.

ἀγρώστωρ a verbo Homericō *ἀγρώσσω venari* formatum est ³⁾, quod de piscando dicitur ε 53 *ἰχθῦς ἀγρώσσω* (*λάρος ὄρνις*), ut Lycophr. 598, Oppian. hal. 3. 75. 543 ⁴⁾. *Piscatorem ἀγρώστορα* intellegi voluit Nicand. al. 412 *σηπιάς ἦτε μελαίνει οἶδμα χολῆ δολέεντα (δολέεσαν) μαθοῦσ' ἀγρώστορος ὄρμην*, cf. Theocr. XXI. 6 *ἰχθύος ἀγρευτῆρες*. — *ἀγρῶσται venatores* exstat ap. Apollon. Rh. IV. 175 ⁵⁾, Babr. 115. 2 *κῆυξιν ἀγρώσταις*, Simonid. Anth. Pal. Jac. app. 80 *ἀγρῶστι Λυκάς (canis)*.

ἀήτης ap. Homerum et Hesiodum „flatus“ est (Ξ 254 *ἀήτης ἀνέμων*), apud poetas Alexandrinos, omisso ἀνέμων, „ventus“, v. Volkmann. commentt. epicae p. 47. Nicand. th. 269

¹⁾ alias interpretat. v. ap. Hesychium.

²⁾ bestiolae nomen in voce ἄζη latere putavit Demetrius ab Antigono ideo vituperatus: *Δημητρίου λέγοντος ἄζην τὴν ξηρασίαν ἢ θηρίδιον* etc. schol. Nicand. ther. 748. — In ther. versu 304 *ἐπειγόμενοι χροὸς ἄζη (ξηρασία)* O. Schn. pro ἄζη e cod. II reposuit ἀτή.

³⁾ schol. Apollon. Rh. IV. 175, Lobeck parall. p. 450.

⁴⁾ „venari“ est Nicand. ther. 416, Lycophr. 499, Callim. Apoll. 60, Eratosthen. fr. 35 Hill., Euphor. fr. 75. — de Nouno v. Schneider Callim. I. p. 177.

⁵⁾ ἀγρώστης notionē „agricola“ (ἀγρώτης, ἀγρότης) ab ἀγρός denominatum est, v. Lobeck parall. p. 443. (ap. Theocrit. XXV. 48. Meinek. in altera editione ἐπ' ἀγρωστῶν γεραρώματος, in tertia cum Ziegl. ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραρώματος).

κακοσταθέοντος ἀήττω, cf. Callim. h. Dian. 230, Del. 318, epigr. 6, Theocr. II. 38, XXII. 9, Apollon. Rh. 335. 423 ceter.

αἰγυπιός Hom. II 428, P 460 cet., Herodot. III. 76, Sophocl. Aiac. 169 (Steph. Thesaur). — Homerus et αἰγυπιόν et γῦπα commemorat, quae vocabula num diversas aves an easdem significarent veteres dubii erant. Suid.: αἰγυπιόν· οὕτως οἱ παλαιοί, ἀλλ' οὐ γῦπα· αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικῶς γυπαῶν; sed schol. Hom. π 217 φῆναι ἢ αἰγυπιοί· εἶδη ταῦτα ἀετῶν cf. Hesych., — EM 29. 3 οἱ μὲν εἶδος ἀετοῦ, οἱ δὲ τὴν γῦπα = Apollon. lex. 17. 18, — mediam quandam viam sequitur Aelian de nat. anim. II. 46 αἰγυπιούς ἐν μεθορίῳ γυπαῶν ὄντας καὶ αἰετῶν. — Nicander αἰγ. α γῦπ. distinguit th. 406 αἰγυπιοὶ γῦπὲς τε.

αἰζήος¹⁾ ap. Homerum *vir robustus, juvenis*²⁾ est addito ἀνήρ aut non addito, apud poetas Alexandrinos etiam omnino *homo* ob locos Homericos quales sunt: μ 42 δικαζομένων αἰζηῶν, E 92 ἔργα κάλ' αἰζηῶν, ubi schol.: ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων. Nicand. th. 343 μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται, 613 μάντιν ἐν αἰζηοῖσι γεράσιμον, cf. al. 176. Callim. Iov. 70, fr. 200, Apollon. IV. 268, Theodorid. Anth. Pal. VII. 479, Quint. Sm. VI. 479, IX. 502, v. Jacobs Anth. Pal. III. p. 343.

αἰδρεῖη *inscitia, stultitia*. Nic. th. 409 εἰ ... αἰδρεῖη-αι³⁾ πελάσση. Homerus αἰδρεῖησι et αἰδρεῖη, Apollon. Rh. I. 1283 αἰδρεῖησι.

αἰχμητήν ap. Homerum non modo eum *qui hastâ pugnat, virum hastâ fortem*, sed etiam omnino *bellatorem* esse putabant cf. Ἄβαντες αἰχμηταί B 543, Apoll. lex. 15. 11 μαχηταί, Hesych.: μάχμος, πολεμιστής, EM 30. 40 ὁ πολεμικός, sed schol. A: ἦν δὲ παρ' αὐτοῖς αἰσχροὺν τὸ τοξεύειν. Scilicet duae notiones quae in voce αἰχμή inerant „*cuspis vel hasta*“ (Hom.) et „*bellum, pugna*“ (apud posteriores, Herodotum, tragic.) etiam in αἰχμητής inesse videbantur: Apollon. lex. l. l.: αἰχμ.· μαχηταί· καὶ αἰχμή ποτὲ μὲν ἢ μάχη etc. Ad gallos transferre ausus est Nicander al. 294, ubi αἰχμ. aperte „*bellicosus*“ est, ὀριάλις αἰχμητῆσιν ὑπευνασθεῖσα νεοσοῖς, schol. ἀλεκτριούσι δηλαδή· οὗτοι γὰρ πρὸς ἀλλήλους πολεμισταὶ γίνονται. Omnino *bellator* vocabulo αἰχμητής indicatur etiam Lyrophr. 260 αἰχμητής αἰετός i. e. *Achilles*, 1266 αἰχμη-

¹⁾ v. Volkmann comm. ep. p. 48.

²⁾ EM 31. 56 νεανίας, Hesych. ἀκμάζων, Apoll. lex. 17. 4.

³⁾ formae in φῖ exeuntes ap. recentiores poetas rarissime inveniuntur. αἰδρεῖηαι et th. 931 ἀπὸ προσημύου antiquum exemplum non habent, v. Lehrs quaestt. epic. p. 306.

καὶ κύνες i. e. *Graeci*, Theocr. XVII. 88 αἶγμ. Κελίκεσσι, 56 αἶγμ. Πτολεμαίω, XVI. 103 αἶγμ. Ἰέρων. „*bellicosus*“ est αἰγμητήριος: Lycophr. 454 λύσσαν αἰγμητηρίαν i. e. μανίαν πολεμικήν schol. Deest ap. Apollon. Rh., Callim. cet.

ἀκοστή pro κριθῆ: Nicand. al. 106 ἐν ὄπταλέσιν ἀκοσταῖς, schol. πεφυρομέναις κριθαῖς. Vocabulum Nicander usurpavit memor Homericī ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ¹⁾ Z 506, O 263, in quo ἀκοστήσας nonnulli ab ἀκοστή· κριθῆ, voce Cypriorum (Hesych.) aut Thessalorum (schol. A Z 506), duxerunt²⁾: schol. A ἀκοστήσας κριθιάσας i. e. (Suid.) ἄσθην πληρωθεῖς. — Nicandri locum memorant Eustath. ad Iliad. p. 658, 45 et schol. AZ 506: παρὰ Νικάνδρω καὶ ἄλλοις κεῖται, v. O. Schneider p. 153.

† ἀλετρις, vox haud frequens³⁾, *mulier quae molam manu movet, molitrix*, Nicand. fr. 72. 5, Callim. Del. 242, fr. 232, Antipat. Thess., Anth. Pal. IX. 418. — Apud Homerum semel legitur γυνὴ ἀλετρις v 105, cf. Jacobs Anth. Graec. VIII. p. 320.

ἄμαθος de *campi arena* dixit Nicander th. 262 ἐν δ' ἀμάθοισιν ἢ καὶ ἀματροχιῆσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει (κεράστης *sērpens*), ut Hom. e. g. E 587 τύχε γάρ ὁ ἀμάθου βαθείης, Apollon. Rh. IV. 1239, IV. 1464, Euphor. fr. 36, schol. Ven. A1 385 ἢ διπλῆ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμάθου ὅτι ἢ περιθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἢ πεδιάς ἄμμος, v. Lehrs de Aristarcho p. 123²⁾. — *Litoris arena* indicatur substantivo ψάμαθος apud Nicand. th. 313 κυβερνητῆρα Κάνωβον Θάινος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσαιο, cf. Apollon. Rh. I. 1010, IV. 1505 cet. — Utroque vocabulo ἄμαθος et ψαμάθος continentur utitur Nicander „discrimine ad intellectum nullo, sed permagno ad metri tenorem“⁴⁾, th. 155 πολέες (*serpentes quidam*) δ' ἀμάθοισι μιγέντες σπείρη λεπραίνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι *in arenis commorantur et arenis concolores sunt*, ubi Bentl. ἀλινδ. in εἰδόμενοι mutat, quoniam habitatio verbis ἀμάθοισι μιγέντες iam significata sit, cui coniecturae favere videtur Pseud.-Aristot. de mirab. ausc. CLXIV (178) ὅσοι δ' αὐτῶν ἐν ψαμάθοις διατρίβουσι, ταύταις ἐξομοιοῦνται κατὰ τὸ χροῶμα⁵⁾, sed et cod. II et schol. ἀλινδ. probant.

¹⁾ v. ῥήν.

²⁾ aliae explicationes enumerantur schol. A Z 506 ἢ διπλῆ πρὸς τὸ ἀκοστήσας ὅτι ἄλλοι ἄλλως ἀπέδωκαν· ἔστι δὲ ἤτοι ἐν ἄξει γεγόμενος διὰ τὴν στάσιν ἢ ἄκος τε καὶ βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν cet., cf. EM 51. 13, Hesych. al.

³⁾ Naeke de Hecal. p. 142.

⁴⁾ Lobeck element. pathol. I. p. 139.

⁵⁾ O. Schneider p. 139.

+ *ἀματροχιά* ¹⁾. Hom. Ψ 422 *ἀματροχιάς ἀλεείνειν, concursus curruum*. Pro *ἀρματροχιά* ²⁾ dixit Nicander th. 263 *ἐν ἀματροχηῖσι κατὰ στίβον ἐνδυκῆς αὐεῖ (ὁ κεράστης ἔχεις)*, schol. ἀντὶ τοῦ ἀρματροχιαῖς· λέγει γὰρ ταῖς χαράξεσι τοῦ τροχοῦ ταῖς γενομέναις εἰς τὴν γῆν (*orbitis*)· ἐν αὐταῖς γὰρ κοιμᾶται ὁ κεράστης ἔχεις, *EM* p. 79. 37 *ἀματροχιά*· παρ' Ὀμήρῳ ἢ τῶν τροχῶν σύγκρουσις, παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ ὁ τῶν τροχῶν ἐν γῆ τύπος, cf. Hesych. s. v. — Ab Homeri usu recessit Nicand. cum Callimacho fr. 135 *ἀλλὰ θεόντων, ὡς ἀνέμων, οὐδεὶς εἶδεν ἀματροχιάς* (ubi v. O. Schneid.), qui a Porphyrio ³⁾ quod differentiam vocum Homericarum *ἀματ.* et *ἀρματρ.* non perspexerit, valde vituperatur. Callimachi partes suscepit Meinek. Callim. Hymn. p. 153, contra quem locutus est Cobet. Mnemos. X. p. 400. Nicandrum non *ἀματρ.* et *ἀρματρ.* confundisse, sed *ἐλλειπτικῶς* ⁴⁾ *ἀμα* pro *ἀμαξα* posuisse, testari videtur th. 816 *μυγαλέην τροχηῖσιν ἐπιθνήσκουσαν ἀμάξης*, schol. Gott. th. 263 *ἀματρ.* ἀντὶ τοῦ ἀρματοτροχίη κατὰ συγκοπὴν διὰ τὸ μέτρον, schol. Aldin. *ἀματρ.* ἀντὶ τοῦ ἀμαξοτροχιαῖν κατὰ συγκοπὴν ⁵⁾.

ἀμολγοί vocem rarissimam ⁶⁾ apud Nicandr. th. 49. O. Schneid. e cod. II pro *ἀμορβοί* ⁷⁾ revocavit: *τόθι Θρηῖκες ἀμολγοί (lacte viventes) κριοφάγοι μῆλοισιν ἀεργηλοῖσιν ἔπονται*. Nota est Homericæ locutio ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ, cuius varias explicat. v. schol. A 173, δ 841, *EM* passim, Hesych., Apoll. lex. 28. 25 cet., Schmidt, Didym. p. 60. — Nicandro usitatior probatam fuisse qua *ἀμολγός* ab ἀμείλγεσθαι derivabatur ex hoc loco verisimile fit, v. O. Schneider p. 208.

+ *ἀνδρακάς*. Doederl.: per apocop. ex ἀνδρακάτα; Lobeck

¹⁾ rectius scribitur cum Lobeckio elem. I. 365 (et ap. Buttman. gr. ampl. 424) et Grashoff. homer. Fuhrwerk p. 35 (apud Capell. in Seiler. lex. Hom.) *ἀμαροχία*. — *ἀματροχιά* ut *φυταλιά* commend. schol. A Ψ 422.

²⁾ Hom. Ψ 505 οὐδέ τι πολλὴ γίγνεται ἐπισσώτρων ἀρματροχίη κατόπισθεν.

³⁾ ad Hom. Ψ 422.

⁴⁾ v. Merkel prol. Apollon. p. LXXXV.

⁵⁾ maiore etiam audacia *ἀματρ.* de cursu in universum intellexit Manetho (O. Schneid. Callim. II. p. 403): ὧδε μὲν ἀπλανέων τε πλανητάων τε κέλευθα ῥομβηθὸν περὶ κόσμον ἀματροχίη πεφόρηται.

⁶⁾ *ἀμολγοί οἱ ἀμείλοντες τὰ δημόσια* sunt ap. Hesych., *EM* 84. 57 (Vossian. b), Eustath. 838. 50 cet. v. M. Schmidt Didym. p. 60sq.

⁷⁾ de *ἀμορβοί* voce Antimachea („*comites*“ Callim. Dian. 45, — „*pastores*“ Callim. fr. 46) quam Nauckius Mél. gréc.-rom. II. 429 sqq. in Hom. N 793 pro *ἀμοιβοί* inferre voluit quaeque ante O. Schu. in Nic. loco (= „*pastores*“) legebatur, v. Volkm. comm. ep. p. 59.

parall. p. 154 not. pro ἀνδράξ (cf. μουνάξ); adverbii ἐκάς terminationem comparat L. Meyer Kuhn. Z. f. vgl. Spr. XXI. 365. Hom. γ 130 δᾶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα ἀνδρακάς; schol. V ad Hom. γ 13, EM 107. 2, Hesych., Apoll. lex. κατὰ ἀνδρα, schol. H: τινὲς γράφουσιν ἀνδρα καθ' 1); ex ἀνδράδεκας concisum putavit Phrynichus schol. H: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνδρακάδα φησὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν δεκάδα 2). Nicand. th. 643 ἀπ' ἀνδρακάδα προταμών, schol. ἀνδρακάδα δὲ τὴν μερίδα φασὶν οἱ νεώτεροί· ἀλλ' Ὅμηρος ἐπιρῶρηματικῶς φησὶ τὸ ἀνδρακάς. fecit igitur substantivum ex adverbio Homericō. — ad Homeri locum spectare non potest Hesychii altera explicatio . . . οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι, Apoll. lex. 33. 10 δίνονται δὲ καὶ . . . ἢ κατ' ἀνδρα μερίς, quae ad eorundem recentiorum pertinent abusum quorum in schol. Nic. mentio fit. Videtur igitur Nicander non grammaticorum aliquorum interpretatione, sed solo novandi studio ductus sive primus sive alios secutus ἀνδρακάς pro substantivo notione „μερίς“ usurpasse.

ἀνθερεῶν (Curtius Etymol. p. 250^b ab ἄνθος, cf. Goebel lex. II. 87) mentum virile est ap. Hom. A 501, Γ 372, E 293, N 388; Apoll. lex. 30. 30 ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον, EM 109. 27 διὰ τὸ δι' αὐτοῦ θορεῖν τὸ πνεῦμα . . . οἱ δὲ παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν. Huic originationi non repugnat Nicandri locus th. 444, ubi serpentis maxilla significatur: νέρθε δὲ πῶγων αἰὲν ὑπ' ἀνθερεῶνι χολοίβαφος. — Neque originationis παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν neque Homericus usus rationem habuit Euphorio fr. 51 μητροῦς ἀνθερεῶνας (v. Mein.) nec magis Nonnus Dion. 25. 40 et 31. 19 Γοργόνος ὠδίνοντα διέθρυσεν ἀνθερεῶνα 3).

ἀπορρώξ apud Homerum aut adiectivum 4) est aut substantivum. substantivum significat „effluvium“ B 755, κ 514 Στυγὸς ὕδατος ἀπορρώξ (cf. Apoll. Rh. IV. 637), ι 359 ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀπ. Quod de herba sumitur, ἀπορρώξ nominatur Nic. th. 518 ἔνθεν (ex aristolochia) ἀπορρώξ δραγμαίη μίσγοιτο.

1) sequitur ἡμεῖς.

2) ut ἀνδρακάς (nominat.) δᾶμεν sit „deni demus“, cf. Eust. 1731. 43 ἀντὶ τοῦ κατὰ δέκα ἀνδρας.

3) ferarum fauces intelleguntur Nonn. 2. 31, 6. 193, 11. 158, 12. 206 cet., viri os 2. 564, 3. 247 saep.

4) v. 98 ἀκταὶ ἀπορρώγες praeruptae, cf. Callim. lavacr. 41 cum aliis multis. ἀπορρώξ simpliciter „rupes“ est ap. posteriores, v. Schneid. Callim. I. 265.

ἀργεστής¹⁾ ap. Hom. austri epitheton: ἀργεστᾶο Νό-
τοιου A 306, Φ 334, cf. Apoll. Rh. IV. 1628, zephyri²⁾ Hesiod.
theog. 379. 870. — substantivum apud recentiores *cau-
rum* significat Apoll. Rh. II. 961. 993 v. lexic., apud Nicand-
rum omnino *ventum* al. 175 πῦρ μὲν αἰίζων καὶ ἀχύνετον
ἔτρεσεν ὕδωρ ἀργέστας, schol. οἶονεὶ τοὺς ἀνέμους. — de ἀργ.
austri epitheti ap. Homer. notione dubitabant veteres: schol.
A 306 δηλοῖ ἢ τὸν λευκὸν ἢ τὸν ταχύον, Apoll. lex. 42. 26
τινὲς τὸν λεγόμενον λευκόντοτον· ἔστι δὲ ταχύον, cf. EM, Hesych.
(etiam nunc inter „*albus*“ et „*celer*“ dubitatur); Nicander
quid probaverit indicat th. 592 ἀργέσται³⁾ λίπευς ἐλαίου, gloss.
in cod. Gott. ap. J. G. Schneid. p. 149 λευκοῦ ἢ ὀμφακίνου,
cf. ther. 105 ἀργῆτος ἐλαίου, al. 98 ἀργήεντος ἐλαίου =
204⁴⁾.

ἀρδηθμός. Nicand. th. 401 ἀρδηθμοῖο μεσημβρινὸν
αἰξάντες μείρονται *potius vel aquationis desiderio tenentur*⁵⁾,
EM 137. 44 ἀρδ. ὁ ποτισμός Νικάνδρ. ἐν Θηριακοῖς. Home-
rica vox est ἀρδμός *locus ubi bibunt pecora*: Σ 521 ἀρδμός
ἔην βυτοῖσιν, cf. v. 247, schol. ποτισμῶι ἐνθα ποτίζουσι τὰ ζῶα.
— Nicander vocabulum ex Lycophrone⁶⁾ sumpsit 622 γύας
τιθαιβῶσσοντες ἀρδηθμῶ Διός. — ἀρδμός derivatur a verbo
ἄρδω, ἀρδηθμός ab ἀρδέω⁷⁾, quae forma non usitata erat
EM 137. 44 ἀρδηθμός παρὰ τὸ ἀρδῶ περισπῶμενον· εἰ γὰρ
ἦν ἀπὸ βαρυτόνου ἀρδμός ἂν ἦν.

¹⁾ sic scribitur nunc ap. Hom., non ἀργέστης, v. Herodian. ad A
306, π. καθ. πρ. Lentz I. p. 79 f.; adiectivum ἀργεστής et subst. ἀργέ-
στης accentu distinguit schol. A ad A 306.

²⁾ aliis ap. Hesiod. substantivum „*eurus*“ est, v. interpret.

³⁾ de ἀργ. mascul. cum subst. neutr. generis coniuncto v. Lobeck
parall. p. 273, cf. infra σίντης.

⁴⁾ idem significat ἀργηστής Theocr. 25. 130 βόες χροῖην ἔσαν ἡῦτε
κύνου ἀργησταί et Aeschyl. Sept. 60, quod tamen iure O. Schneider.
ap. Nicandr. scribere noluit.

⁵⁾ schol. μείρονται ἀντὶ τοῦ ἱμείρονται, cf. EM 582. 50 μείρεται εἰ
μὲν σημαίνει μερίζεται γίγνεται ἀπὸ τοῦ μέρος, εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἐπιθυ-
μεῖ, ἀπὸ τοῦ ἱμερος ἱμείρεται καὶ κατ' ἀφαίρεσιν μείρεται, v. Lobeck
elem. I. p. 37.

⁶⁾ cum hoc multa Nicandro communia sunt: ante Lycophronem et
Nicandrum non inveniuntur e. g. ζόχθος *undarum strepitus* th. 821,
al. 289. 390 = Lycophr. 402 et saep., σπληθός *cinis* th. 763 = Ly-
cophr. 483, τράμπις *navis* th. 268 = Lycophr. 97. 1299, γρῶνος
cavus al. 77 = Lycophr. 20. 631 (subst. γρώνη Nic. th. 794), κνώψ
(κινώπετον) Nic. th. 499. 751 cf. Lycophr. 675 κνωπόμορφος, λαβράζω
al. 160 = Lycophr. 266, ἀροστρεύω pro ἀρώω th. 6 = Lycophr. 1072,
multa alia.

⁷⁾ v. Lobeck parall. p. 397, Phryn. p. 511 (de forma).

+ ἄσις, *limus*, semel occurrit ap. Homerum Φ 321 τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω ¹⁾, *EM* 153. 22, Apollon. lex. 45. 11 ἄσιν τὸν ἰλόν. inde Nicander ther. 176 οἶνον εἰς ἄλα Νείλος πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν, Oppian. hal. 3. 434.

αὐλῖς ap. Homerum locus est ubi ad tempus habitatur, praecipue nocturnum domicilium, cf. Γ 232 (de Troianis prope Graecorum naves pernoctantibus), χ 470 (de avibus). — *nocturnum domicilium* est ap. Nicandr. th. 58 ἄγχι δέ τοι νύξ αὐλῖν ἄγει, apud alios „*domicilium*“ in universum, v. Volkmann comment. ep. p. 48.

ἀγλῦς, *caligo*, ap. Homerum imprimis *mortis caligo* dicitur: κατὰ δ' ὀφθαλμοῦν κέχυτ' ἀγλῦς Π 344 etc. ²⁾, Apollon. lex. 49. 19 ἡ τῶν ὀφθαλμοῦν σκώτωσις, alii interpretabantur *νέφος*, v. Merkel proleg. Apollon. p. CLIV. *oculorum caligo* intellegenda est Nicand. th. 430 ἀγλῦς ὅσσοι κατακρύπτουσα κακοσταθιόντα δαμάζει (de oculis hominis cui venenum datum est caligantibus); de oculis gaudio obscuratis dictum est Apollon. Rh. III. 725 cf. 963; — ἀγλῦς νέφος est Apoll. IV. 1361, ut Arat. 432. 893, cf. Hom. η 41 etc.

ἄχνη ap. Homer. *palea* est et *spuma*, Apoll. lex. 49. 33 τὰ ἄχνη· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάσῃ ἄχνη. Nicandro al. 518 ἡ ἄλα πηκτὸν ἢ ἄλδος ἄχνην (v. schol.) observabatur Hom. Λ 426 ἀποπτύει δ' ἄλδος ἄχνην, cf. ϵ 403. — Apollon. Rh. II. 570 ἀνέπτει κύματος ἄχνην, IV. 1238 ὕδατος ἄχνη = Callim. Del. 14, Dion. Per. 300. 693. 981 (fluminis ἄ.). Sine genitivo Apollon. II. 984, ut Hom. Λ 307 etc. — „*lanugo*“ (λάχνη ³⁾) est ap. Philippum Thessal. Anth. Pal. VI. 102 μῆλον . . . λεπτῇ πεπυκωμένον ἄχνη, cf. Vergil. ecl. II. 51 *canum tenera lanugine malum*, v. Jacobs Anth. Gr. IX p. 163. — raro vox occurrit ap. tragicos neque umquam notione „*maris spuma*“, v. lex.

ἀφυσγετός v. adiect.

βέλεμνον Hom. Θ 489, χ 206 πικρὰ βέλεμνα *tela*, Apoll. lex. 51. 1 βέλη, cf. Lycophr. 550, Theocr. XXV. 253, XI. 15, Callimach. Dian. 82. Nicander β. *saxa ab Atho gigante in mare coniecta* dixit fr. 26. — Deest ap. Apollon. et cet.

+ βούβρωστις *edacitas bovum propria, magna fames*, Lob. elem. I. 203. Hom. Ω 532 καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει, schol. A κυρίως μὲν ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς

¹⁾ Scamander fluvius loquitur.

²⁾ *luctus caligo* Y 421.

³⁾ de notionum similitudine quae inter ἄχνη et λάχνη intercedit et sim. v. Lobeck elem. I. p. 111.

λιμός· νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας καὶ λύπης κεῖται ἡ λέξις· ἐνιοὶ δὲ βούβρωσιν τὸν οἶκτον (οἶστρον Doederlein gloss. Hom. n. 117) ἐξεδέξαντο. „Magna fames“ est ap. Nicandr. th. 785 τοίη οἱ βούβρωσις ἐνέσκληκεν γενέσσειν et th. 409 εἰ δ' ὀλοὴ βούβρωσις αἰδρεῖφι πελάσση (scil. cadaveri v. 407), αὐτοῦ οἱ θάνατός τε καὶ ὠκία μοῖρα τέτυκται, qui locus male intellectus est in Thesaur. Parisin. v. βουβρ. (et in al. lexicis): „pro quadam volucris a Nicandro th. 409 accipi testantur“¹⁾; sed πελάσση hoc loco transitivum est, obiectum „unum ex avibus vel feris“ quae v. 406—7 commemorantur, οἱ autem singularem in v. 410 postquam pluralis antecessit, quasi τινὰ οἰωνῶν dixisset, κατὰ σύνεσιν posuit ut al. 505 κνώδαλον, τὰς (schol. βδέλλας), 446 μελίσση αἶ', 162 οἱ λαβράζουσι, τῶ cf. O. Schneid. p. 88. — κακὴ βούβρωσις, homo multivorus, Ery-sichthon vocatur a Callim. Cer. 103, v. O. Schneid. excurs.

+ βρεχμός (Aristot. cum aliis βρέγμα) *sinciput*. Nic. th. 219 τῶν ἦτοι βρεχμοὶ μὲν ἐπὶ πλάτος, schol. τὸ μὲν βρέχμα ὃ ἐστὶ τὸ κράνιον πλατὺ ἐστίν. Vocabulum sumptum est a Nic. ex Hom. E 586.

γάστρη, *venter i. e. vasis inferior pars rotundata*, Hom. Σ 348, θ 437, cf. Orph. lith. 718, Quint. Smyrn. 5. 382. — „vas“ ipsum est ap. Nicandr. th. 106 ἐν περιγηεὶ γάστρη. — pro γαστήρ adhibet Eratosth. fr. 23 p. 89 Hill.²⁾

γλάγος epic. pro γάλα. Hom. B 471, Π 643; Nicand. al. 139. 263 cet. — A substantivo γλάγος derivata sunt adiect. γλαγόεις Nic. th. 623, εὐγλαγίς th. 617 = Mosch. III. 33, εὐγλαγος Lycophr. 307, πολυγλαγῆς Arat. 1100, περιγλαγῆς Quint. Smyrn. 13. 300 = Hom. Π 642, γλαγότροφος Lycophr. 1260.

+ γλῆνος ap. Homer. *res splendida* Ω 192, ut ap. Apoll. Rh. IV. 428, Arat. 317 (*stella*). — Nicander γλῆνος idem esse voluit quod γλήνη th. 228 ἐνωπῆς γλήνεα φοινίσσει³⁾, quemadmodum βλάβος dicit (alexipharm. 99.) et βλάβη, νάπος (th. 505) et νάπη (al. 622) sim⁴⁾. — Quod autem γλῆνος non eâ quae in voce γλῆνος ap. Hom. inest, sed notione vocabuli γλήνη posuit, eadem insolentia factum est qua e. g. γάστρη ap. Eratosth. fr. 23 Hill. non id quod ap. Hom. „*inferior pars vasis*“, sed idem quod γαστήρ valet, de quo poetarum Ale-

¹⁾ propter schol. verba: εἰ δέ τι τῶν ὀρνέων ὑπερβαλλοῦση λιμῶζει κατεχόμενον προσέλεθ' ἐν τῷ σώματι, αὐτόθεν ἀπόλλυται. de th. 785 errat Doederl. l. l. p. 82.

²⁾ cf. γλῆνος infr.

³⁾ γλήνεσσι v. 1 est th. 313 pro γλήνησιν.

⁴⁾ Lobeck Rhemat. p. 297.

xandrinorum usu v. Hiller Eratosth. p. 63, cf. Arat. 11 ἄστρα, schol. νῦν τοὺς ἀστέρας ἄστρα λέγει, Lycophr. 700 τείνει πρὸς αἰθέραν κραῖτα, schol. τὸν αἰθέρα, v. Lobeck proll. p. 60.

γυῖα, vox epica et Pindarica, ap. Homerum significat manus et pedes, unde spurium iudicavit Aristarchus versum Ω 514 καὶ οἱ ἀπὸ προπαίδων ἦλθ' ἡμερος ἡδ' ἀπὸ γυῖων, schol. Α ἀθετεῖται . . . ἀκύρωσ γὰρ τέθειται τὸ γυῖων· οὐ γὰρ οὕτω λέγει πάντα τὰ μέλη, ἀλλὰ μόνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, v. Lehrs de Arist. p. 112² — πάντα τὰ μέλη erant γυῖα poetis Alexandrinis ¹). Nicand. al. 302 Μαρσύαν ἠχί τε Φοῖβος ἀπὸ γλῶα (= γλόον) δύσατο γυῖων, fr. 74. 7 λύθρον ἔων ἐπλύνατο γυῖων ²), Lycophr. 227 γυῖα τερωῖσας πυρί, Theocr. XXII 113, I. 42 ³), Apollon. Rh. IV. 1367 σεισάμενος γυῖων ἀπο νήχυντον ἄλμην, 1526. 1585 ⁴), Callim. Dian. 159 γυῖα θεωθεῖς. pro utero est Callim. Dian. 25 φίλων ἀπεθήκατο γυῖων, ut h. Hom. Mercur. 20 μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυῖων (v. Meinek.).

δαῖς, δαίτη ⁵) non dici ap. Hom. de bestiis, sed solo de cibo hominum Aristarchi observatio fuit, schol. Α ad Α 5 ⁶), v. Lehrs de Aristarcho p. 87. Apud Nicandrum plerumque hominum cibus est, sed th. 455 bestiarum: ἀμφὶ δὲ δαιτὸς (λαγωῦ) μάργανται (αἰετὸς et δράκων), ubi tamen videndum num „aquilae et serpentis epulae“ jucundâ parodiâ ad vitae humanae similitudinem dixerit ⁷); leonis δαῖς Theocr. XIII. 63, Lycophr. 836. — Ante poetas Alexandrinos de bestiis δ. Sophocles et Euripides nonnunquam dixerunt, v. Lehrs p. 161. Ap. Apollon. Rh. δ. ubique hominum cibus est neque alia notione nunc ap. Callim. invenitur.

δαίτρος Hom. α 141, δ 57, ρ 331: qui carnes convivis in portiones secat (δαήμονε δαιτροσυνάων π 258). Apud Ni-

¹) ut Pindaro Nem. VIII. 58 ἀστοῖς καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμι, Empedocl. v. 3 εὐτέ τις ἀμπλακῆσει γόνω φίλα γυῖα μίγη (Lehrs p. 114).

²) singularis γυῖον (membrum th. 777) ap. Hom. non exstat.

³) „pugnus“ est γ. XXII. 121, „bracchium“ v. 81.

⁴) γ. „membra“ sunt IV. 1645 δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο χάλκεος. Ceteris locis num „corpus“ an „membra“ intellegi Apollon. Rh. voluerit discerni non potest.

⁵) δαίτην al. 380, δαίτης fr. 70, 18, δαίτην Apollon. Rh. II, 761, cf. Hom. Κ 217, η 50 cet. Lobeck elem. II. p. 161 et post eum O. Schneider Callim. I. p. 379 δαίτη poetas epicos non usurpasse statuunt nisi metro coactos neque umquam δαίτη versum terminare; cui legi obstat Nic. fr. 70. 18 ὄριον ἄλμαῖν ἀνύσαι κεχαρηόσι δαίτης, ubi non minus bene genetivo δαιτὸς locus esset; sed formam δαίτης videtur ut rario-rem praetulisse.

⁶) οἰωνοῖσ' τε πᾶσι, ubi Zenodotus legerat οἰωνοῖσ' τε δαῖτα.

⁷) cf. Lehrs de Arist. p. 161, Nauck Mél. gréco-rom. III, 10.

candrum al. 258 ὡς εἶτε κρεάων πλύμα χεύατο δαιτρός *lanius* vel *coquus* est, schol. μάγειρος. Lycophr. 35 δαιτρός ἠπάτων i. e. Hercules beluae marinae intestina dissecans.

δῆρις (vox epica ut verba δηρίομαι et δηριάομαι) *certamen*. Hom. *P* 158 περὶ πάτρης δῆριον ἔθεντο, ω 515 περὶ ἀρειῆς δῆριον ἔχουσι. — Nicand. th. 450 δῆριον ἄγει γενέσσω, Lycophr. 428, Apollon. Rh. IV. 1767, Euphor. fr. 50 ἔς πέρι δῆριον ἔθεντο e Mein. conii. (cf. Hom. *P* 158 δῆριον ἔθεντο, ubi v. l. δῆριον ἔχουσι ¹).

δόρπον Aristarchus docuit de alia coena nisi de vespertina ap. Homer. non dici, quum Zenodotus *A* 86 δόρπον pro δειπνον, *A* 730 δειπνον pro δόρπον, falsas scripturas ex posteriore usu ortas servans, dedisset v. Düntzer. Zenod. p. 107, schol. *A* 86. 730, Lehrs Arist. p. 128 sq. — „coena“ temporis ratione nulla habita vel „cibus“ (ut h. Hom. Cerer. 129) est ap. Nicandr. al. 138 μεμιασμένα δίρπα, 476 δίρπα κατέστυγεν, 66 ²), 113 cet., δορπήια al. 166, Schneid. Callim. fr. anon. 4 ἄκμηνος δύοποιω ³); „coena“ Lycophr. 471 (cf. ἄδορπα 638), Theocr. XXIV. 137, Apoll. Rh. II. 226; „cibus“ ⁴) Apoll. III. 301 δόρπω τε ποιῆτι τε, „coena vespertina“ Apoll. I. 1173.

δοῦπος ap. Hom. imprimis „*fragor*“, „*gravis sonitus*“ significat: maris δ. μ 202, armorum e. g. *Π* 635; omnino „*sonitus*“ ap. Nic. th. 164 ἀλλ' ὅταν ἡ δοῦπον νέον οὔασιν ἢ ἐτιν' αἰγὴν ἀθρήσῃ ⁵) . . . , ut ap. Hom. π 16 ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Ap. Apoll. Rh. II. 82. 553 cet. *gravis sonitus* est; III. 955 *pedum sonitus*, ut Theocr. XXV. 69; Callim. Dian. 54 ἄκμηνος δ.

δράγμα ap. Hom. *A* 69, Σ 552, Theocr. X. 44, VII. 157, Callim. Del. 283, Cer. 44 *manipulus spicarum* est, ap. Nicandrum proprio significato omnino „*quantum quis manu complecti potest*“ th. 667 δράγμα ⁶) χερὸς πλήσας.

δρήστειρα ⁷) *famula* est Hom. κ 349, τ 345, Apollon. Rh. III. 700 ⁸). — Adiectivum δρήστειρα scholiorum lectio

¹) ex ipsius Nicandri fabrica prodiit adiectivum δῦσθηρι (neutr.) th. 738, gloss. cod. Gotting. ap. J. G. Schneid. p. 262 δῦσμαχον.

²) de masculino ὁ δόρπος v. Lobeck proll. p. 17.

³) cf. Hom. *Γ* 163 ἄκμηνος σίτω, Nicand. th. 116 ἄκμηνος σίτων.

⁴) v. Lehrs p. 131, Merkel proll. p. LXXVI.

⁵) i. e. δοῦπον ἀκούσῃ — αἰγὴν ἀθρήσῃ, v. Lobeck rhem. p. 338.

⁶) de χ v. O. Schneider ad th. 119.

⁷) masculino δρηστήρ Homerus usus est e. g. π 248. Apud Callim. Apoll. 85 δρηστήρες Ἐννοῦς coniecit Mein. pro ζωστήρες, sed v. O. Schneider. excurs.

⁸) δρηστεις Callim. ep. 42.

est Nic. th. 862 μούνη γὰρ (δάμνος) δρηστειρα βροτῶν ἀπὸ κῆρους ἐρύκει i. e. δραστική *efficax*; vulg. νήστειρα, O. Schneider δὴ σπεῖρα *vimen rhamnii*.

δρῦμός, *nemus, saltus*. Pluralis δρῦμοί apud omnium aetatum scriptores invenitur, δρῦμά ¹⁾ forma nemo ante Nicandrum usus est praeter Homerum (v. lexica), apud quem sola haec forma exstat: Nic. th. 222, cf. Hom. *A* 118 etc. Priorem syllabam in δρυμά produxit Dion. Per. 492 cum recentioribus, v. Bernh. p. 653 ²⁾).

+ δῶρον, *palmus* (cf. Curtius Etym. 235⁵). Nicand. th. 398 ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκος τε καὶ ἰθύν, schol. δῶρον ἢ παλαιστή, Hesych. δῶρον παλαιστή· ἐνιοι τετραδάκτυλον. — ante Nicandrum non invenitur nisi in adiectivo Homérico ³⁾ ἐκκαυδεκάδωρος *A* 109 ε. κέρα (αἰγὸς ἀγρίου), v. schol. A.

ἐνοπή *vox, clamor*, saepissime *rugnantium*, Hom. e. g. *M* 34 μάχη ἐνοπή τε δέδην = *II* 246; ἐνοπή *rugnam* nonnulli explicabant ⁴⁾ *P* 734 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον — φύγωμεν, schol. A ὡσπερ βοὴν λέγει τὴν μάχην, οὕτως καὶ ἐνοπῆς νῦν ἀπὸ μέρους τῆς μάχης ἐστίν, cf. *II* 742. His igitur locis ducti vocabulo ἐνοπή notionem „*rugna*“ tribuerunt Nicand. th. 171 ὄσσον τ' αἰγανέης δορατοξόος ἤνυσε τέκτων εἰς ἐνοπήν ταύρων τε βαρυφθόγγων τε λιόντων et Meleager Anthol. Pal. VI. 163. 6 οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα. — Apud Apollonium significat „*vox*“ ant „*clamor*“, nusquam „*rugna*“, cf. I. 27, II. 194 cet.

ἐνωπή v. ὠπή.

ἐπακτήρ, *venator*. Hom. τ 434 ἐπακτῆρες, *P* 135 ἄνδρες ἐπακτῆρες, schol. A οἱ κυνηγοὶ ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν ⁵⁾ τοὺς κύνας; Nic. th. 668 ἐπακτήρ, Callim. Jov. 77. — ἐπ. ⁶⁾ *piscatores* intellegendi sunt Apollon. I. 625 (in insula Sicino), schol. ἐπακτῆρες ἀντὶ τοῦ ἀλιεῖς· ἐπὶ νήσον κυνηγοὺς οὐ δεῖ λέγειν.

ἐψίη, *ἐνεψίημα*. de verbi Homericī ἐψιάσθαι (*ludere* Curtius Etym. p. 722⁶) significatione dubitabant veteres: ρ 530 θυρῶσι καθήμενοι ἐψιάσθον, φ 429 μολπῆ καὶ φόρμιγγι ἐψίωοντο ⁷⁾, schol. V ρ 530 ἐψιάσθον· 1) παιζέτωσαν, 2) δια-

¹⁾ v correpto.

²⁾ δρῦμοί Nic. th. 28. 489, Lycophr. 794, Theocr. I. 116 etc., Callim. Iavacr. 115. — δρυμός singul. Theocr. I, 72, XXV. 135, Rhian. Mein. p. 199, Apollon. Rh. III. 581, IV. 1684.

³⁾ v. ὄην.

⁴⁾ Aristarchus, Lehrs. p. 149; dubitat Friedlaend. Arist. p. 261.

⁵⁾ cf. interpret. ad τ 445 ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν.

⁶⁾ ἐπακτῆρες scil. δικτύων. *cymba piscatoria* nominatur ἐπακτρον a Nic. th. 824.

⁷⁾ cf. ἐψιάσθαι τ 313. 370, καθεψιάσθαι (λοιδορεῖσθαι) τ 373.

λέγεσθωσαν. ἐπιᾶσθαι παίξειν reddidit etiam Apollon. lex. p. 80. 26, *EM* p. 406. 12, Hesych. γελᾶ παιζει γυμνάζεται ab ἐψία γέλως παιδιά χλενή ἔφοδος ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι; sed διαλέγεσθαι schol. Apoll. Rh. III. 118 Φίλων ἀντι τοῦ ὀμίλου παρὰ τὸ ἔπος, schol. Apoll. I. 459 ἐπιόωνται παρὰ τὴν ἐψίαν ἢ ἔστι διὰ λόγων παιδιά, ὅσον ἐπεσία τις οὔσα, παρὰ τὸ ἔπος, διὸ καὶ φιλοῦται· ὅτε δὲ δασύνεται, ἀντι τοῦ ἀκολουθοῦσιν (ab ἔπεσθαι). — Nicand. th. 880 σπέρμ' ὀλοὸν κνίδης ἢθ' ἐψίη ἔπλετο κούροις, schol. ἐψία· παίγμιον καὶ Ὅμηρος ἐπιᾶσθον, al. 230 τοῖάπερ ὥραι εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούροις, schol. τὰ παίγμια. ἐνεψιήμα apud solum Nicandrum exstat, sed etiam vocabulum ἐψιή¹⁾ vix dubitandum est quin ut vocem a grammaticis ad explanandum verbum Homericum ἐπιᾶσθαι adhibitam usurpaverit²⁾; ἐπιᾶσθαι igitur ap. Hom. explicabat παίξειν. Apollon. Rh. utramque interpretationem novit v. Merkel prol. p. CLXXVIII; priorem probabat Callimachus Dian. 3 ἐν οὔρεσιν ἐπιᾶσθαι, schol. διατρίβειν, παίξειν, Cer. 19 νύμφαι ποτὶ τῶνδιον ἐπιόωντο³⁾. — de scriptura ἐπιᾶσθαι et ἐψιᾶσθαι v. Schneider excurs. ad Callim. Dian. v. 3 p. 196, qui etiam grammaticorum de voce ἐψία testimonia collegit.

ἔγμα. Hom. Ξ 410 νηῶν ἔγματα, schol. ἐρείσματα, *N* 139 ἐ. πέτρης, quibus saxum cum terra continetur, *M* 260 ἔγματα πύργων v. interpret. Vocabulum in suum usum convertit Nicander th. 724 ἰσχία μάλακη . . . κατήριπεν ἔγμα τε (O. Schn. pro ἔγματα) γούνων quo genua continentur i. e. νεῦρα γονάτων, δεσμούς τῶν μελῶν schol. — de arboris radicibus dixit ἔγμ. Apollon. Rh. I. 1199; „impedimentum“ est (ut Hom. Φ 259) Apollon. IV. 261 βοείας ἔγμα βολάων.

ἦμα ap. Hom. sunt aut τὰ τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν ἀλόγων ζώων ἐφόδια aut τὰ ἄχυρα, Apoll. lex. 83. 2, *EM* 423. 23, Hesych., — ἄχυρα (v. Curtius Etym. 625⁵⁾) ε 368: ὡς ἄνεμος ζαῆς ἠίων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων *palearum acervum*, schol. V ἄχυρων . . . δηλοῖ καὶ τὰ βρώματα καὶ ἐφόδια. Huius versus videtur Nicander memor fuisse al. 412 θάλπεις ἦμα κριθῶν νεοθηλέα⁴⁾ i. e. *tritici farinam*, schol. ἔψησον ἄλευρα κριθῶν.

ἡλοσύνη, *stultitia*, ap. solum Nicandrum legitur al.

¹⁾ „glossam dialecticam“ Merkel prol. Apoll. p. CLXXVIII.

²⁾ v. infr. ῥήν. ex Sophocle affert Hesych.: ἐψία . . . ὀμίλια Σοφοκλῆς Ἀθάμαντος δευτέρω.

³⁾ v. Scheer Callimachus Ὅμηρικὸς p. 12.

⁴⁾ pro ἦμα κριθῶν νεοθηλῶν; de enallage v. βρότεος.

420; defluxit ab adiectivo ἡλός *mento captus*, cuius vocativus superest ap. Homer. *O* 128 φρένας ἡλέ¹⁾).

+ ἡρίον, *sepulcrum*, Homero ἄπαξ εἰρημένον Ψ 126 Πατρόκλω μέγα ἡρίον ἠδέ οἱ αὐτῶ, Apoll. lex. 84. 30 τάφος. Hinc sumpserunt poetae Alexandrini Nicand. fr. 108 ἡρία τ' εἰν Αἶδαο κατοικομένου Κορύθοιο, Lycophr. 444. 1216, Alexand. Aetol. ap. Parthen. narr. XIV Meinek. p. 220 v. 30, Theocr. I. 125, II. 13, XVI. 75, Callim. fr. 251, Apollon. Rh. I. 1165 et poetae in Anthologia et ap. Kaibelium (v. indic. p. 627) multi, v. Naeke de Hecal. p. 270. — Lycophro composuit ψευδήριον 1048. 1181 et κενήριον 370 (κενὸς τάφος 366), in quo eum secutus est Euphorio fr. 81 Βραυρωῶνα κενήριον Ἰφιγενείης = Nonn. Dion. XIII. 186.

+ Θαλάμη *latibulum animalis* dicitur Hom. ε 432 πουλίποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, ut h. Apoll. 77. — Nic. th. 284 αἰμόρροος θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων, Callim. ep. 6. 9 θ. *piscium*, Oppian. hal. I. 139. 264 cet., v. Jacobs Anth. Pal. III. p. 900; Eurip. Phoen. 931 δράκοντος θ.; de Aristotele v. lex. — Alios atque Homerum secutus est Nicander quum Rheae delubra al. 7 Πείης Λουβρίνης θαλάμας appellaret, schol. τόποι ἱεροὶ ὑπόγειοι ἀνακείμενοι τῇ Πείᾳ ὅπου ἐκτεμνόμενοι τὰ μῆδεα κατετίθεντο οἱ τῶ Ἄττει καὶ τῇ Πείᾳ λατρεύοντες. Eadem θ. commemorantur ab Hesychio Κύβελα ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα θαλάμοι¹⁾; antrum Rheae sacratum θαλάμη ἱρή vocatur in Dioscor. epigr. Anth. Pal. VI. 220²⁾, v. J. G. Schneider alex. p. 80; Dioscor. Anth. Pal. IX. 349 Ἰθαίης ἀμφίπολος θαλάμης, cf. Dioscor. A. P. VI. 220 Κυβέλης θαλαμήπολος; scrinium Rheae sacrum θαλάμη dicitur Athen. XI. 478 C. Τροφωνίου θαλάμαι commemorantur Eurip. Jon. 394, v. Lobeck proll. p. 157.

Θεμεΐλια *fundamenta*. Hom. *M* 28 φιτρῶν καὶ λαῶν θ., τὰ θεῖσαν μογιόντας Ἀχαιοί, Ψ 255 θ. προβάλλοντο ἀμφὶ πυρῆν. Nic. th. 608 Δορίλων καὶ Νάρονος ὄχθαι, Σιδονίου Κάδμοιο θεμεΐλιον Ἀρμονίης τε: ὄχθαι quae Cadmi et Harmoniae fundamentum⁴⁾ erant i. e. *domicilium*, schol. ἐνταῦθα Κ. καὶ Ἀ. ᾤκησαν, οἱ καὶ εἰς ὄφεις μετεβλήθησαν; — Callim. Apoll. 57 θ. ὑφαίνει, 64 θ. ἔπηξε (urbium), Del. 260 insulae θ.

Θελκτήριον *oblectamentum* est Hom. ε 237 βροτῶν θελκτήρια (*carmina*); θ 509 θεῶν θελκτήριον (v. interpr.) schol. ἰλαστήριον, Ξ 265 θελκτήρια in cingulo Veneris. *Laborum vel*

¹⁾ ἡλέε β 243, οἶνος ἡλεός ξ 464; EM 425. 40 φ ἡλέε καὶ κατὰ συγκοπὴν ἡλέ, cf. schol. A ad *O* 128 et Lobeck elem. I. 257.

²⁾ Hemsterh. θαλάμαι v. M. Schmidt.

³⁾ cf. v. 5 κάταντες ἄντρον.

⁴⁾ fundus „Grund und Boden“, Schneid. Callim. I. p. 249.

dolorum levamen, medicina ap. Aeschyl. est Choeph. 670 *πόνων θ.* et ap. Nicand. th. 865 *θ. ἄταις* (v. O. Schneid.). — Apud Apollon. Rh. adiectivum est III. 738 etc. *θεικίηρια φάρμακα*, „quo lexicographi moneantur ap. Hom. *θ.* vix bene esse pro substantivo“ Merkel proll. p. CXLII¹⁾.

θύη ap. Hom. (Z 270, I 499, o 261) „*suffimenta*“ est nec magis ex Aristarchi observatione de quovis genere sacrificiorum (*θυσιῶν*) velut de hostia immolata dicitur quam *θυηλαί* quod I 220 *primitias* (*ἀπαρχάς*) quae in honorem deorum flammae iniciuntur significat, v. Lehrs de Aristarcho p. 82. Ab hoc usu recentiores falsa locorum Homericorum interpretatione quam Aristarchus impugnavit ducti discesserunt: Apollon. lex. 88. 24 *θυέεσσι θυσίαις*, schol. o 261 *ὑπὲρ θυῶν ὑπὲρ ταύτης τῆς θυσίας*, cf. EM 457. 29; — EM 457. 34 *θυηλαί· αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν ἤγουν αἱ θυσῖαι*, sed v. 33 *καταχρηστικῶς πᾶσα ἡ θυσία*. — *θύη θυσία* est ap. Apollon. Rh. IV. 1188 *θυῶν*²⁾ *δ' ἀποτηλόθι κήμιε λιγνύς*, III. 846, IV. 246 cet., Theocr. ep. IV. 16 *τρίσσα θυῆ τελέσαι* (*δαμάλαν, τράγον, ἄρνα*), cf. ep. VII. 3³⁾; Euphor. fr. 102 *οὐδέ τοι εὐωροὶ θυῶν non sunt sacrificiorum neglegentes (dei vel homines nescio qui)*. — Apud Nicandrum *θύος* propria notione id quod (bene) olet est al. 452 *ρόδέοιο νέον θύος* i. e. *oleum rosaceum bene olens* (cf. al. 239 *ρόδέης θυῶεν λίπος*, 155 *λίπεϊ ρόδέω*), al. 203 *ἰρινέου θύος*. Callim. fr. 531 *τὸ μὲν θύος*⁴⁾ *ἤρχετο βάλλειν* a schol. Victor. ad I 219 reprehenditur quod *θύος* a *θυηλή*⁵⁾ non satis distinxerit. — *θυηλαί sacrificium* est Lycophr. 234 *ἄξει πρὸς θυηλᾶς Ἰφιδος λέων* (Polyxenam Neoptolemus), schol. *πρὸς τὰς σφαγᾶς*, Nicand. fr. 62 p. 67 Schneid. *Πρίαμον παρασπείροντα θυηλαῖς*.

θρόνα flores, herbae cf. Curtius Etym. p. 623⁵⁾. Hom. X 441 *ἴφαινε δίπλακα πορφυρέην· ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασεν*, ubi *θρ. flores aliaequae figurae in vestibus pictae sunt*, Apoll. lex. 88. 20 *ἄνθη*, Hesych. *ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα*, schol. A *τὰ βαπτὰ ἔρια*, Eust. 1278. 45 *κυρίως μὲν τὰ ἐκ θηρίων ἢ τὰ ἐκ γῆς ἀναθρόοντα ὀνήσιμα φάρμακα*,

¹⁾ Similem in modum pro substantivis usurpavit Nic. *ἀλεξητήριον* (Plat. Xenoph. Hippocr. Theophr. v. lex.) *νούσων* th. 7, *ἄταις* 100 et 934, *ὀφίεσσι* 714; *ἀλκμήριον νόσων* th. 528, *ἀλκμήρια νούσων* al. 350 = Nonn. Ev. Johann. III 14 v. Naeke de Hecal. p. 131, *ἀ. λιμοῦ* Schneid. Callim. fr. anon. 43; *ἀλθροστήριον νούσων* th. 493; *πανστήριον* th. 740 *ὑπὸς ἄγων πανστήριον*.

²⁾ *ἀρνειοῦ, πόρτιος* v. 1186.

³⁾ „*suffimenta*“ II. 10 *νῦν δὲ νῦν ἐκ θυῶν καταδήσομαι*, cf. v. 61.

⁴⁾ apud Hom. pluralis tantum legitur.

⁵⁾ Hom. I 220 *ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλᾶς* (= *ἄργματα, ἀπαρχάς*).

νῦν δὲ κατὰ μετουσίαν θρόνα ἔγουν φάρμακα ἔφη τὰ βεβαμμένα
λίνα ἢ ἔρια, schol. Theocr. II. 59 Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα
ζῶα· Κύπριοι δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα ὡς
φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἀνὰ θορεῖν ἐκ
τῆς γῆς. — Apud poetas Alexandrinos θρ. φάρμακα, herbae
salubres, sunt Nic. th. 99. 493. 936, al. 155, Lycophr. 1138
θρόνοισι φαρμακτηρίοις, 674. 1313, Theocr. II. 59, cf. Volkm.
comment. epic. p. 48.

Θρόος clamor et tumultus multorum. Hom. *Δ* 437
οὐ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρους, Apollon. Rh. I. 697
ἐν δ' ἀγορῇ πλήτο θρόου, III. 749, IV. 1173¹⁾. Nicander
unius hominis clamorem significare voluit al. 219 βωμίστριυ
Ρεῖης μακρὸν ἐπεμβούα γλαίσση θρόου, cf. Hesych. θρ. σκληρὰ
φωνή, λαλιά. — de tibiaram concentu dictum est Schneider.
Callim. fr. anon. 377 ἠχίεις θρόος ἀυλῶν, cf. Pind. Nem.
VIII. 119 θρ. ὕμνων.

κακηπελίη th. 319 et κακηπελεῖν th. 878, al. 93 (*male
se habere*) Nicander novavit ad exemplum vocum Homericarum
ὀλιγηπελεῖν ε 457 etc. et ὀλιγηπελίη ε 468. Contrarium
est εὐηπελία Callim. Cer. 136 (v. Bentley ap. Schneid. p. 401),
de qua forma v. Düntzer K. Z. f. vgl. Spr. XIII. 17 sq. (ἄπελος)²⁾.

κακοφραδίη. Nicand. th. 348 οὐ γὰρ τῆς γε κακοφρα-
δίης ἀπονῆντο, schol. ἀβουλίας. Homeri est adiectivum κακο-
φραδῆς (*malevolus*; Doederlein: *conviciator*) Ψ 483 Αἴαν
νεῖκος ἄριστε κακοφραδῆς, schol. B 1) κακολόγε, 2) κακὰ ἐπι-
λογιζόμενε. Posterior explicatio (κακοφρ. a φράζομαι) certe
frequentior erat, cf. Euphor. fr. 50 κακοφραδῆς³⁾ ἀλλήλοισιν,
Apollon. Rh. III. 936 (*stultus*), Solon. fr. 35. 19 Bergk (*qui
mala machinatur*). Ex eadem stirpe est quod Meinek. ap.
Theocr. IV. 22 correxit κακοφραδῶν *malevolus*, v. Mein. p.
223 ed. 3. — de κακοφραδίη cf. h. Hom. Cer. 227 κακοφρα-
δίησι τιθήνης *imprudentiā* vel *malevolentia*. Etiam ap. Hom.
β 336 κακοφραδίησι νόοιο nonnulli legebant pro κακοφραδίησι
(κακοβουλίας, κακομηχανίας) v. schol.

κάρη⁴⁾ nom. et accus. sing. neutr. — ἡ καρή exstabat

1) ap. Thucyd. et Xenoph. θροῦς est „murmuratio multitudinis“, „rumor“ v. lex.

2) lectionem εὐηγενέων Hom. Ψ 81 (pro εὐηπελέων) improbabant Rhianus et Aristophanes, cf. Mayhoff de Rhiani stud. Hom. (progr. gymn. Vitzthum. Dresd. 1870) p. 47 sqq.

3) Plur. (a singul. ΚΑΚΟΦΡΑΣ). de terminationibus *ās* et *adῆς* v. Lobeck parall. p. 155.

4) sic etiam femininum ubique scribitur contra Herodiani praeceptum, v. O. Schneid. Callim. II. 159.

ap. Hom. *K* 457 φθειγγομένη (pro φθειγγομένου) δ' ἄρα τοῦγε καρή κονίησιν ἐμίχθη, schol. L ap. Bekker γράφεται φθειγγομένη καρή, οὐχ Ὀμηρικὴ δὲ ἐστὶν ἡ φράσις· οὐ γὰρ θηλυκῶς ἡ καρή παρ' Ὀμήρω, ἀλλὰ τὸ κάρη; Herodian. ad *Π* 548 οὐκ ἐπίσταται ὁ ποιητής τὸ καρή ὀξυνόμενον θηλυκῶν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι πάντες. — Nicander th. 249 ἐν καρή, 131 καρήν ἀπέκοψεν ὀμέωνου, 206 καρήν secutus est Callimachum fr. 35 b et fr. 125. de ceteris poetis qui post Alexandrinos feminino usi sint v. Naeke de Hecal. p. 113 et opusc. I. 243¹⁾. — Apollon. Rh., Arat. cet. semper κάρη neutr. gen., quæ ap. Nicandrum etiam usitatior forma est.

κάρηαρ nominativum propter formas Homericas καρήατος, καρήατι, καρήατα grammatici fingebant, conf. Lobeck elem. I. 230. schol. V *Ψ* 44 καρήατος ἀπὸ τῆς κάρηαρ ὡς ἥπατος, Eustath. 846. 28 τοῦ καρήατα εὐθεία τὸ κάρηαρ, 1193. 12 λέγεται δὲ καὶ κάρηαρ, ὡς δηλοῖ τὸ καρήατι, *EM* 491. 22 cet. Hinc Nicander th. 642 ἔχιος κάρηαρ²⁾. Ante Nicand. usurpavit Antimachus fr. 105 Stoll. (fr. 76 Kink).

+ κνήστις, culter ad radendum caseum³⁾. Hom. *A* 640 κνή τυρόν κνήστι (κνήστι); omnino „radula“ est ap. Nicand. th. 696 σῶχε διὰ κνήστι σκελετόν ῥάκος. — idem significat th. 85 κνηστήρ.

+ κνυζηθμός Hom. π 163 sonus flebilis quem canes edunt. Nicand. th. 671 κνυζηθμόν κνυός οὐλον. Apoll. Rh. III. 884 ferarum κν.

κόρη, tempus. Hom. *E* 584, *N* 576 ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρησιν . . . , ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν, *A* 502 τὸν βάλε δουρὶ κόρησιν, ἢ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμή. In his locis κόρησιν „tempus“ non omnes interpretabantur, schol. BL *A* 502 τὸν κρόταφον λέγει, Eustath. 492. 29, sed Aristonic. ἡ διπλῆ διότι προειπῶν τὴν κεφαλὴν⁴⁾ διέσταλκε κατὰ μέρος τὸν κρόταφον; voluit igitur Aristarchus κρόταφον partem κόρησιν i. e. capitis intellegi, cf. Apoll. lex. 103. 2 κόρησιν κεφαλὴν, Hesych. κόρησιν· κεφαλὴ, ἐπαλξις, κλίμαξ, κρόταφος, *EM* 530. 48 κ. ἡ κεφαλὴ, ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, 529. 40 auctor Eratosthenes est (cf. 541. 49, 531. 36), Eustath. 947. 28 κόρ-

¹⁾ de Theognid. v. 1024 dubitationem movit Buttmann. gr. ampl. II. p. 405.

²⁾ formâ non Homericâ καρήασι usus est th. 186 post Apollon. II. 582, III. 1398, formis Homericis καρήατος, καρήατι saepius.

³⁾ Apollon. lex. 101. 5 σκεῦος ᾧ ἐπιξύνουσι τὸν τυρόν, — quod Aristophanes av. 1579, vesp. 938 τυρόκνηστιν vocat v. lex.

⁴⁾ Lehrsii mutatio (ap. Friedlaend. Aristonic. p. 102) προειπῶν τὴν κόρησιν necessaria non est.

ὄην φησὶ (Aelius Dionysius) καὶ κόρσην Ἀπικοὶ τὴν ὄλην κεφαλήν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι¹⁾. — κόρση *caput* est apud poetas Alexandrinos omnes²⁾. Lycophr. 507 ὀστράκου στρόβιλος (*galea ovi formam referens*) κόρσην σκεπάσει, 711 κόρση κίονος; Theocr. XXV. 255 ῥόπαλον κόρσης ὑπερ (leonis) αὐτὸν ἀείρων ἤλασε κακ κεφαλῆς; Callim. Dian. 78 ἀλώπηξ (*morbus capitis quo capilli excidunt*) κόρση φωτὸς ἐνιδρουθεῖσα; Nicand. th. 750 ἀίρεται αὐχένι κόρση, 905 σόλος ἔμπεσε κόρση, al. 253 κ. σκίλλης, al. 525, fr. 70. 17 ὠμοτέρη κόρση = σκίλλα³⁾, fr. 74. 20 εἰς μίαν κόρσιν *ad unum fastigium* v. O. Schneid. p. 99, al. 135 κορσεῖα, al. 414 κόρσεια. *deest* ap. Apollon. Rh. — Philipp. Thessal Anth. Pal. VII. 383 χῆρος ὀδόντων κόρση, Antiphil. A. P. VI. 199 ἀνεθήκατο κόρσης πῖλον, Crinagor. A. P. VII. 401 ἄτριχα κόρσιν, Oppian. cyneg. III. 25; *saepissime notionem „caput“ habet apud Nonnum. Ex veterioribus caput indicatur voce κ. apud Empedoclem v. 219 Sturz κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν; λευκὰς κόρσας apud Aeschyl. Choeph. 280 λ. τριχὰς explicat EM 530. 52, cf. Hesych. et al.*

+ κώδεια (v. Goebel lexil. II. 608) Hom. Ξ 499 *paraveris caput*, Apoll. lex. 106. 5 ἰδίως ἢ τῆς μίκανος κεφαλῆ, EM 549. 46; — sic etiam Nicand. al. 432, fr. 74. 44 et 47 μήκωνος κώδεια; sed „*hominis caput*“ est al. 216 φῶς κώδειαν ἀπὸ ξαφέεσσιν ἀμηθείς, ut Lycophr. 37 σμίριγγας ἐστάλαξε κώδειας πέδω. — Orta est haec notio ex falsa interpretatione loci Homerici: ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε . . . κάρη· ἐτι δ' ὄβριμον ἔγχος | ἦεν ἐν ὀφθαλμοῖ. Ὁ δὲ φη κώδειαν ἀνασχῶν | πέφραδε τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα· | „εἰπέμεναι μοι . . .“, cf. Ribbeck Zenodotea Philol. VIII. 666: 1) Zenodotus legēbat φῆ (= ὡς) κώδειαν „*tamquam paraveris caput*“, v. Didym. ad l. 2) Aristarchus (Lehrs de Arist. p. 84) quum φῆ hanc significationem quam Antimachus et Callimachus ejusque sectatores ei tribuissent habere negaret, scripsit φῆ (= ἔφη) versumque qui sequitur eiecit, κώδειαν autem pro ὡς κώδειαν dictum esse statuit: „*inquit, caput tamquam paraveris sursum*

¹⁾ quod ad Atticam locutionem (locos v. Gaisf. ad EM 539. 39) ἐπὶ κόρσῃς τύπτειν pertinet, in qua similiter dubitabatur quid κόρση esset: EM 360. 35 ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθου ἢ κροτάφου cf. 529. 39, Hesych., Eustath. l. l.; Theocr. XIV. 34 πύξ ἐπὶ κόρσῃς ἤλασα, cf. Bernhardt Eratosthen. p. 233.

²⁾ non accurate disputavit Volkmann. comm. ep. p. 48. — κόρση ab eadem stirpe derivatum est qua κάρα et κάρηνον, v. Curtius Etym p. 142⁵.

³⁾ v. O. Schneid. p. 84.

ferens“. Aristonic. δέϊ δὲ ἔξωθεν προσλαμβάνειν τὸ ὄς, καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον· ταυτολογίαν γὰρ περιέχει, cf. Apollon. lex. 106. 5. — Alios autem ὡς voci κώδειαν cogitatione non addidisse et κ. omnino *caput* ¹⁾ intellexisse, vocabuli ap. Lycophronem et Nicandrum usus docet. Lycophroni igitur et Nicandro lectio φῆ (ἔφη) non erat ignota.

+ κώληψ *roples* Hom. ψ 727; Apoll. lex. 106. 9 λέγει τὴν ἰγνύην, Eustath. 1326. 52 τὴν περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλην, cf. schol. A. *Talum* denotat vocabulum ap. Nic. 424 ὅταν κώληπος ²⁾ ἢ ἐν ποδὸς ἴχνει τύψη, schol. τοῦ ἀστραγάλου, ὡς Ὀμηρος· „κοῦ ὄπιθεν κώληπα τυχών“. κώλ. ap. Hom. etiam ἀστράγ. explicat schol. B ψ 726 κώληπα τὸν ἀστράγαλον ἢ μᾶλλον τὴν ἰγνύην; Noum. Dion. 10. 354 κόψε ποδὸς κώληπα, cf. v. 368.

λάχνη v. λαχνήεις.

ληϊστῶρ. Hom. o 425 ληϊστορες ἄνδρες; Nicand. th. 347 λ. πυρός *Prometheus* ³⁾.

λιθάς apud Hom. idem quod λίθος est ξ 36, ψ 193; Eust. 1944. 43 ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λίθοι; — apud Nicandrum „*lapidum acervus*“ ⁴⁾ th. 150 λιθάδας ⁵⁾ τε καὶ ἔρμακας ἐνναίοντες *serpentes*, cf. Aeschyl. Sept. 144 λίθας ἔρχεται *imber lapidum*, schol. σωρὸς λίθων.

λύθρον vel λύθρος, *cruor pulvere commixtus*. Hom. λύθρω ἐπαλάσσειτο χεῖρας A 109, Υ 503, λύθρω καὶ αἵματι Z 268, χ 402, ψ 48; — schol. A Υ 503 ὁ ἐκ πολεμικῆς ἐνεργείας μολυσμὸς ἢ τὸ μετὰ κονιοροῦ καὶ ἰδρωῦτος ἀνθρώπειον αἷμα, cf. schol. A Z 268, EM 571. 27, Hesych. al. — Ab usu Homericō ⁶⁾ non deflectuntur Nicand. fr. 74. 8 λύθρον εἶν ἐπλύνατο γυῖων (*Ion venator*) et Callim. lavacr. Pall. 7 λύθρω πεπαλαγμένα τεύχεα; Schneid. Callim. fr. anon. 20 λύθρω καὶ εἶαρι (αἵματι, Callimach. Hecal.), Antip. Sidon. Anth. Pal. II. 112 ὀλλομένων λύθρος ἀνδρῶν. — Sed apud Lycophr. 491 λύθρω i. q. ἀφρῶ est, ap. Euphorion. fr. 54 Hydrae Lernaee sanics λ. dicitur, v. Meinek. p. 97.

λωβητῆρ ap. Hom. vocatur 1) *qui alios contumeliis afficit, lingua ferox* B 275. 2) *homo nihili* A 385 schol. φαῖ-

¹⁾ Nicand. „*caput sine corpore*“, cf. Hesych. κωδία (κώδεια? v. M. Schmidt) κεφαλή χωρὶς σώματος.

²⁾ O. Schneider: κώληπας.

³⁾ ληιστῆρ Hom. γ 73 etc., Nicand. al. 131, Apoll. Rh. I. 1254 etc.

⁴⁾ v. Lobeck proll. p. 446.

⁵⁾ O. Schneid. c. cod. II pro λιθιας.

⁶⁾ cf. Naeke de Hecal. p. 185.

λοι. Ω 239 schol. Β ψευσαι, οί δὲ ἐπονείδιστοι, cf. Apollon. Rh. III. 372; ap. Nicandrum *qui nocet* th. 796 σκορπίοι καθ' ἕρκεα λωβητήρες ¹⁾).

† **μόγος.** *labor* est Hom. *Α* 27 ἰδρῶ θ' ὄν ἴδρωσα μόγῳ; *dolor* ²⁾) Nicand. th. 587 χροῖη μόγῳ αὐαίνεται ἀνδρός, 428 ³⁾): *μόγος dolorem* explicabat Aristarchus in *μογοστόκος Εἰλείθυια (dolores efficiens)* schol. *Α* 270, aliter Apollon. lex. 113. 15, Hesych. al. — Apud Apollon. Rh. Callim. cet. vocabulum deest.

μόθος, *rugnae tumultus.* Hom. *Η* 117. 241 μόθον ἵππων, *Z* 159 cet.; Hesych. πόλεμος μάχη θόρουβος, *EM* 589. 54 ⁴⁾); Hesiod. sc. 158 κατὰ μόθον. — Apud Nicandrum *μ. rugna* est th. 191 ὄτ' ἐς μόθον εἶσι, ut in epigr. sine justa causa Callimacho adscripto Anth. Pal. IX. 301 (Schneid. Call. I. p. 104) μόθων ἀτλητος.

† **μόσχος.** Hom. *Α* 105 δίδη μόσχοισι λύγοισι; schol. *Α* ἐδέσμευε ταῖς νέαις καὶ ἀπαλαῖς λύγοις, schol. *Β* μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀπαλῶν ἐπι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη, cf. Apoll. lex. 113. 11, *EM* 591. 45, Eust. 834. 32 ⁵⁾). — μόσχοισι κλάδοις videtur interpretatus esse („μόσχοισι et λύγοις“ ⁶⁾) Nicander ⁶⁾), cf. th. 73 ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον, schol. τὸν κλάδον φησίν. Hesych.: μόσχος, ὁ νέος λύγος, κλάδος, πτόρθος καὶ ὁ ἀπαλὸς βοῦς, cf. Curtius Etymol. 593 ⁵⁾.

μῶλος. Nic. th. 201 ἀσπίσι μῶλον ἔχουσι ἀθέσφατον *rugnam ichneumones cum aspidibus serpentibus.* Vocem desumpsit ex Homero *Β* 401 μῶλος Ἄρηος, *P* 397 περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει, σ 233 ξείνου καὶ Ἰφρου μῶλον; schol. *V* *Β* 401 ὁ ἐγγρονομὸς τῆς μάχης, μάλυνσις, πόλεμος, Hesych., Apoll. lex. 114. 19, *EM* 592. 33; cf. Hesiod. scut. 257, Lycophr. 693, Apollon. Rh. IX. 414.

+ **νέποδες** (Curtius Etymol. 267 ⁵⁾ = ἀπόγονοι, Lobeck

¹⁾ λωβῖσθαι *laedere aliquem verbis aut factis* est, ap. Nicandrum *factis* al. 539, cf. λωβήμων al. 536, λάβη th. 132 etc., ἐπιλωβής th. 35. 771.

²⁾ quemadmodum *πόνος* et *πονεῖν* et *doloris* (sed non ap. Homer., v. Lehrs Aristarch. p. 73) et *laboris* significationem habet. — *μογέω* ubique ap. Nic. *doloribus crucior* est, de dolore ap. Hom. non usurpatur.

³⁾ Soph. *O. C.* 1744 μόγος (*dolor*) ἔχει με.

⁴⁾ φρύαγμα (*hinnitus*) explic. Apollon. lex. 113. 10.

⁵⁾ nunc aut ut veteres μόσχος „*tener*“ (*λύγ.* subst.) aut *λύγος* (*ad-ject.*) „*lentus*“ (*μόσχ.* subst.) interpretantur aut et μόσχος (*germen*) et *λύγος* (*vimen*, appos.) pro substantivis accipiunt. — μόσχος simul *arboris germen* (cf. ὄσχος?) et *vitulus* esse potest quemadmodum Latini animalium arborumque germina pullos vocant, v. Lobeck elem. I. p. 112.

⁶⁾ cf. Nauck Aristophan. Byz. fr. p. 110.

elem. I. 197 a νέω et πούς = νηξίποδες). Hom. δ 404 φῶκαι ... νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης. Vocabulum νέποδες variis modis veteres explicabant 1) οἱ ἰχθύες· παρὰ τὴν νε στήρσαιν καὶ τοὺς πόδας, οἱ ποδῶν ἑσπερημένοι, Orus EM 601. 29 σχεδὸν ἄποδες, εἰ πρὸς τὰ μεγέθη τῶν σωμάτων αὐτῶν συγκρίνηται, vel οἱ τοῖς ποσὶ νηχάμενοι schol. E δ 404. 2) Eust. 1502. 25 νέποδες κατὰ γλῶσσάν τινα τέκνα, EM l. l. βρέφη τὰ μήπω τοῖς ποσὶ κεχημένοι, Apollon. lex. p. 115. 31 νέποδες Ἀπίων ἄποδες ἢ νηξίποδες ἢ ἀπόγονοι· τὸ μὲν οὖν ἄποδες ψεῦδος· ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι· τὸ δὲ ἀπόγονοι παρὰ ἀκουσμα τῶν νεωτέρων ποιητῶν, velut Callimachi fr. 77 v. O. Schneid., Theocr. 17. 25, Apollon. Rh. IV. 1745, Cleon. eleg. poet. Etym. Magn. 289. 24 (Meinek. anal. alex. p. 124). Nicandro placuit prior explicatio νέποδες ἄπαδες vel νηξίποδες i. e. pisces: al. 468 γενθμός ἰχθυοῦεις νεπόδων ἅτε σαπρονθήριων, al. 485 νέποδος κακοῦ φύροματα, cf. Callim. fr. 260, Mosch. II. 136 ex emend. Meinekii.

+ νήδνια, intestina, Nicand. al. 381, Hom. P 524, Apoll. Rh. II. 113.

+ ξερός ion. pro ξηρός. Nicand. th. 704 αἰγιαλῶν ἐπὶ ξερὸν ante oculos habuit Hom. ε 402 ἐπὶ ξερὸν ἠπειροιο. Apollon. Rh. III. 322 νήσου Ἐνναλίωιο ποτὶ ξερὸν, Phantias Anth. Pal. VI. 304 ποτὶ ξηρὸν.

ὄγμος (ἄγω, linea). Homerus dicit ὄγμους τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους (A 68 etc., Theocr. 10. 2) καὶ τοὺς αἶλακας (Σ 546), Apollon. lex. 118. 23. — ὄγμ. ad siderum cursus transfertur h. Hom. 32. 11, Arat. 749; omnino cursus, via est ap. Nicandr. th. 571 παλίσσυτον ὄγμον ἐλαύνειν, al. 287 ὀλίγω ἐνέλισσεται ὄγμω. Propius a vocabuli ap. Hom. usu abest th. 371 νέμεται (deparascitur) διπήρεας ὄγμους, schol. ὁδοὺς ἢ τὰς ἐγχαράξεις τῆς γῆς.

ὄμοκλή (ὄμοκλεῖν — ὄμοῦ-καλεῖν —, ὄμοκλητήρ). Hom. Z 137, M 413, ρ 189 etc. binae circumferebantur interpretationes 1) βοή, 2) ἀπειλή: ὄμοκλή ἀπειλή βοῆ, ὄμοκλήσας ἀπειλήσας βοήσας Apoll. lex. 120. 27, Eustath. 1306. 9, EM 625. 14. Utramque Apollou. Rh. admisit II. 20 μινᾶ, IV. 13 canum conclamatio i. e. latratus, v. Merkel proll. p. CLXXXIV, utramque etiam Callimachus in eodem carmine 1) Del. 231 οὐατα δ' αὐτῆς (κυνὸς) ὄρθα μαλ' αἰὲν ἐτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὄμοκλήν; ἀπειλή est ὄ. v. 158 αἰ (insulae) ὑπ' ὄμοκλής 2) ἐφοβέοντο ob Iunonis minas Latonam vagantem ex-

¹⁾ v. πάχετος.

²⁾ βοή est ὄμοκλή in loco simili Hesiodi scut. 341 σμερδαλέον θ' ἔπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὄμοκλής etc.

cipi vetantis. — Nicander videtur priorem praetulisse th. 311 βορέας κακὴν προφυγόντες ὁμοκλήν, cf. Propert. I. 17. 6 aspice, quam saevas increpat aura minas. Lycophr. 1337 ὁμοκλήτειραν βοήν, schol. ἀπειλητικὴν.

ὀλετήρ, perditor. Nicand. th. 735 λύκου μυιάων ὀλετήρος vocabulum adhibuit post Hom. Σ 114 ὄφρα φιλῆς κεφαλῆς ὀλετήρα κίχίω¹⁾. Antipat. Sidon. Anth. Pal. VI. 115 Δαρδανίων ὀλετήρα. Frequens ap. Nonnum est velut XX. 50 Τιήνων ὀλετήρα, v. Schneid. Callim. I. p. 137. — Femin. ὀλετήρα Euphorio usurpavit fr. 3 ζάψ (πύρ) νεῶν ὀλετήρα²⁾, ante Euph. usu venit Batram. 117 παγίδα μυῶν ὀλετήραν εἰούσαν.

Ὀλυμπον apud Hom. montem esse Aristarchus post Leagoram Syracusanum observavit, v. Lehrs p. 164 sqq.; ab οὐρανῷ non distinxit Nicander al. 288 βροντήσιν ἀνομβρήντις Ὀλύμπου, nec magis Callimachus Cer. 59 κεφαλὰ δὲ οἱ ἄματ' Ὀλύμπω³⁾.

ὄνειαρ, vox epic., ap. Nicandr. al. 426. 622 ex usu Homero i. q. ὠφέλημα est (Apollon. lex. 121. 15). ὄνειατα, de quo Aristarchus glossographos dedocuit⁴⁾, non usurpavit.

οὐλαμός (εἶλω), turba, globus. Hom. A 251. 273, Y 113. 379 addito omnibus locis ἀνδρῶν. Apollon. lex. 124. 20 εἶσι κατὰ τὸ εἴνυμον ἢ εἶλησις καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀνδρῶν⁵⁾. — Nicander de aribus dixit μελισσαῖος οὐλαμός th. 611; Lycophr. 32 πευκῆσιν (ναυίδες) οὐλαμηφόροις κορίας ferentibus, sed 683 προγεννήτειρα οὐλαμωνύμου i. e. Iphigenia mater Neoptolemi, schol. τοῦ ἐπωνόμου τοῦ πολέμου· οὐλαμός ὁ πόλεμος. Putabat igitur Lycophr. in locis Homericis οὐλ. etiam πόλεμον pugnam explicari posse.

οὐρός (cum αὔρα cohaeret, v. Curtius Etym. p. 387⁶⁾) ap. Hom. secundus ventus dicitur (EM 642. 27, 348. 56 ὁ φορός ἄνεμος), ut Apollon. Rh. II. 1229, IV. 1769 cet., Theocr. XIII. 52. Apud Nicandr. ventum adversum denotat th. 270 εἰς ἄνεμον βεβήηται ἀπόκρουστος λιβὸς οὐρῶ, cf. v. 269 κακοσταθέοντος ἀήτεω. Nicandro igitur οὐρός omnino ἄνεμος erat, cf. Hesych.: οὐρός ἄνεμος.

¹⁾ Apud Callim. Jov. 3 Blomfield. Πηλαγόνων ἐλατήρα in Π. ὀλετήρα mutavit, sed v. Schneid. p. 137.

²⁾ de termin. τεῖρα v. p. 29 not. 4.

³⁾ v. Scheer Callim. Ὀμηρικός p. 14.

⁴⁾ οὐ βρώματα, ἀλλὰ πάντα τὰ ὄνησιω παρέχοντα, v. Lehrs p. 150², Merkel proll. Apollon. p. CXLVIII.

⁵⁾ ap. Polybium et recentiores ala equitum est, v. lex.; schol. A 251 οὐλαμός τάξις συνεστηκυῖα τεσσαράκοντα ἀνδρῶν.

πρόξ, Hom. ρ 295 αἶγας ἀγροίτερας ἤδὲ πρόκας ἤδὲ λαγωούς, Apoll. lex. 135. 19 οἱ μὲν ἐλάφους ¹⁾, οἱ δὲ ἕτερόν τι ζῶον εἶδος ὅμοιον λαγωῦ, ὃ καλεῖται δορκάς. δορκάς Aristophani Byz. ²⁾ πρόξ fuit et Apollonio Rh. (v. Merkel proll. p. CLI) et Nicandro; coniungit enim πρ. cum νεβροῖς et ἐλάφοις th. 578 λαγωῦ ἢ προκὸς ἢ νεβροῦ . . . ἢ ἐλάφου νηδὺν, al. 324 τότε προκὸς, ἄλλοιτε νεβροῦ, schol. th. 578 τοῦ τέκνου τοῦ δορκάδος, cf. th. 142 νεβροτόκοι καὶ ζόρκες ³⁾. — α δορκάς distinguit Callim. lavacr. Pall. 92 δόρκας ὀλέσσας καὶ πρόκας, cf. Callim. Dian. 154 et 155 πρόκες ἤδὲ λαγωοί.

πτύξ, *plica, vallis*. Nicandr. th. 458 Ἠφαίστιο ἐν πτυχί νήσου, 804 Κισσοῖο κατὰ πτύχας. Hom. Α 77 Οὐλύμποιο κατὰ πτύχας, Υ 22 πτυχί Οὐλύμποιο; Rhian. ap. Pausan. IV. 17. 6 (Meinek p. 193) οὔρεος περὶ πτύχας, Apollon. III. 113 Οὐλύμποιο πτύχας, cf. II. 992, Dion. Per. 439 Παρνησοῦ ἰπὸ πτυχί = 1097. — πτυχή ⁴⁾ cum accusat. πτύχα et πτύχας Pindari et Tragicorum forma est (v. lex.), cf. Lycophr. 615 ἐν πτυχαῖσιν Ἀύσονων.

πτῶξ, *rapidus*, leporis epitheton. Hom. X 310 πτώκα λαγῶν. *lepus* subst. est P 676 πόδας ταχὺς πτώξ. Nicand. th. 950 πτωκὸς τάμισον, Theocr. I. 111, Callim. fr. 528 πολυπιτώκεις Μελαιναί *leporum plenae*. — sensu translato Lycophr. 944 πώκην μὲν ἐσθλὸν, πτώκα δ' ἐν κλίνοι δορός. de ceteris poetis (Aeschyl. semel, Babr., Anthol.), v. Nauck Aristoph. Byz. fr. p. 116.

ρέθος. *ρέθη* Hom. II 856, X 362. 68. Aristonicus ad II 856 ἢ διπλῇ οὐι *ρέθη* πάντα τὰ μέλη· οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον τὸ πρόσωπον, cf. Hesych. ⁵⁾. — *ρέθος* πρόσωπον significat ap. Nic. th. 165, al. 438. 456 διὰ *ρέθος* ἔγρεο πλήσσω, schol. κατὰ τὸ πρόσωπον ἑνπτων καὶ πλήσσω; Lycophr. 1137 *ρέθος βαφάς tincturam faciei*, v. Bachm., Mosch. IV. 3 ἔρευθος σώϊζετ' ἐπὶ *ρέθέσσω*, Antipat. Sidon. Anth. Pal. VII. 218. 11 ἄμυξε *ρέθος*, Kaibel epigr. 334. 13 [καθ' ἐμοῦ χεῖρα βαλ]οῦ[σα] *ρέθους*. ante quos sic interdum tragici, v. Volkmann comment. epic. p. 49. — *totum corpus* *ρέθη* est Lycophr. 862, *ρέθος* (singul.) 173, Nicand. th. 721, Philodem. Anth. Pal.

¹⁾ EM 689. 17 ζῶον ὅμοιον ἐλάφω ὃ λεγόμενος νεβρός, schol. V τὰ ἔκγονα τῶν ἐλάφων; Philetas ap. Zonaram (Bach. p. 76) τὰς ἐλάφους τὰς πρώτον τιχτομένας.

²⁾ auctore Aristotele, Nauck Aristoph. Byz. p. 124.

³⁾ ap. poetas Alexandrinos i. q. δορκάδες.

⁴⁾ v. Lobeck Parall. p. 107.

⁵⁾ alia testimonia v. ap. Bachmann ad Lycophr. 1137.

VII. 222. — utrum πρόσωπον an σῆμα sit, ambiguum apud Apollon. Rh. II. 68 ¹⁾ et Theocr. XXIX. 16.

ῥήν²⁾ οvis. Apollon. Rh. IV. 1497, Nicand. th. 453. Vocabulum Alexandrini poetae ex adiectivis Homericis πολύρῳν I 154. 296, πολύρῳνος λ 257, ὑπόρῳνος (agnum sub se habens lactentem) K 216 eodem modo elicuerunt ²⁾, quo σκαρθμός ³⁾ ex εὔσκαρθμος et πολύσκαρθμος, ἀκοστή ex ἀκοστήσας ³⁾, δῶρον palmus ex ἐκκαϊδικάδωρος ³⁾, ἐψίη (ἐνεψίημα) ex ἐψιάσθαι ³⁾, σιγλός Apoll. Rh. I. 204 e σιγλώσειε Hom. ε 142 ⁴⁾, fortasse φάληρος ex Homericο φαληριάω ⁵⁾,

ῥόχθρος, maris strepitus, e verbo ῥοχθέω Hom. ε 402, μ 60 ⁶⁾.

σειρή, funis. Hom. θ 19, χ 175 cet.; Apoll. Rh. III. 302. Apud Nicandrum σειρή est serpentium inferior pars corporis funi similis, th. 119 πλειοτέρη δὲ καὶ ὕλκαϊν ἐπὶ σειρῆν longior caudā, longiore caudā, schol. οὐράν, et th. 385, v. J. G. Schneid. cur. post; — funis fr. 72. 7.

σίαλος, sus saginatus, ap. Hom. σῦς addito aut non addito invenitur I 208 σῦς σιάλοιο; ξ 41, β 300 σιάλους. — σῦς omissum est ap. Nicand. al. 133.

σίντης. Hom. λέων σίντης A481, λίγος σ. II 353, ubi „βλαπτικός“ explanant Hesych., Eustath. 857. 46. — Adiectivum generis feminini ⁷⁾ est ap. Nic. th. 715 σίντιο φάλαγος ἀρανεαε nocentis i. e. vulnerantis; — substantivum est ⁸⁾ th. 623

¹⁾ Merkel proll. p. CLIII.

²⁾ Veteribus observatum erat paragogis Homerum uti quorum primitiva ignoraret. Herodian. ad II 548 ad probandam Aristarchi lectionem κατὰ κρηθην (adv. a κρηθ derivatum) pro κατ' ἄκρηθεν: καὶ οὐκ ἐπίσταται ὁ ποιητὴς τὸ κρηθ ὀξυνόμενον θηλυκόν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι πάντες. καὶ γὰρ ἄλλας παραγωγούς (Lobeck rhemat. p. 354 pro παραλόγους) λέξεις ἐπίσταται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. „Apud Homer. non pauca leguntur vocabula composita derivata interpolata quibus quae natura antecedit uno aut altero seculo post eum quasi e tenebris emergunt“, Lobeck elem. I. p. 134.

³⁾ v. supr. εὔσκαρθμος, ἀκοστή, δῶρον, ἐψίη.

⁴⁾ Merkel proll. p. CLIV.

⁵⁾ φάληρος vel φαληρός extra Nicandri et Theocriti carmina non invenitur. Nic. th. 461 ὄρη χιώνεσσι φάληρα, Theocr. VIII. 27 ὁ κίων ἂ φάλαρος notā albā in fronte insignis, cf. V. 103; Nicandri locum respicere videtur Hesych.: φαληρά· λευκά, ἀφρίζοντα, φρίσσοντα. Erat sine dubio commemoratum in explicando verbo φαληριάω, quod praeter Lycophr. 188. 491 Homerus solus exhibet N 799 κίματα ... φαληριόωντα, cf. schol. λευκανθίζοντα, Apoll. lex. 161. 12, EM 787. 16 etc.

⁶⁾ Nicand. th. 821 ἄλὸς ῥόχθουσιν, al. 289. 390 ῥ. θαλάσσης; praeiit Lycophr. 402. 696. 742.

⁷⁾ v. Lobeck parall. p. 267, cf. supr. ἀργεστής p. 54 not. 3.

⁸⁾ cf. supr. εὔσκαρθμος.

σίνταο κάρη i. e. ἔχιος. — ap. Lycophr. 386 vocabulò σίντης *Nauplius Palamedis pater Graecis naufragia parans* indicatur.

σμῶδιξ („Anschwellung“, Goebel lex. I. 293). * Hom. B 267 σμῶδιξ αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανεῖστη σκῆπτρου ὑποχρυσέον, σμῶδιγγες ψ 716; Apoll. lex. 143. 21 τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα (*vibex*). Lycophr. 783 ἐκουσίαν σμῶδιγγα προσμάσσων δομῆ, schol. ὕφαιμον πληγῆν. Apud Nicandr. al. 545 vocis notio est omnino „οἴδημα“ (*tuberculum, ulcus*).

σόλος (Hom., Eumel., Apoll. Rh., Nicand., Nonn.) Hom. ψ 826. 839. idem quod δίσκος est nisi quod hunc lapideum, illum aheneum esse volebant propter σόλος αὐτοχόωνος ¹⁾, v. Aristarch. schol. ψ 826, Hesych., Apoll. lex. 143. 25. — σόλ. a disco non distinxit Nicand. th. 905 v. schol., nec magis Apoll. Rh. 1366. 1372 πέτρον . . . σόλον ²⁾, cf. EM 721. 39 σόλος ὁ δίσκος.

σφέλας Hom. σ 394, ρ 231; Apoll. lex. 127. 27 ὑποπόδιον *scabellum*, Apoll. Rh. III. 1159. — Apud Nicandr. th. 644 ἢ σφέλαι ἢ ἔλμω (*mortario*) κεάσας ἢ ῥωγάδι πέτρον σφ. *truncus* est quo ad res tundendas utuntur, schol. κυρίως μὲν τὸ ὑποπόδιον, νῦν δὲ ξύλω πυκνῶ ³⁾. idem significat στύπος th. 951, al. 70.

τέλσον, *finis, limes*. Hom. N 107 τ. ἀρούρης, Σ 544. 547, Apoll. Rh. III. 412, Nicand. th. 546 τέλσον ἄλωος.

† τυπή apud Nicandr. est *morsus serpentium* th. 129 τυπῆ πολόεντος ἐχίδνης, 358, 673, 784, fr. 32, *ventorum flatus* fr. 74. 49. — Semel legitur ap. Hom. E 887 χαλκοῖο τυπησιν (*ictibus quibus Martem Aiax vulnerat*) = Apoll. Rh. III. 848 οὐ ῥηκτὸς χαλκοῖο τυπησιν, IV. 1674 νοῦσοισι καὶ τυπησιν (*vulneribus*).

φύζα ap. Hom. i. q. φυγή. — Nic. th. 402 φύζη παλιτροπέες φορέονται; Apoll. Rh. IV. 5, Lycophr. 463 ⁴⁾.

φύξις (epic., φεῦξις Soph. Antigon. 362 ⁵⁾). Hom. K 311 etc. φύξιν βουλευούσι. — Genitivum obiecti adsciscit ap. Nic. th. 588 θανάτου φύξις καὶ ἀλήκη, Oppian. hal. V. 584 φύξις ὀλέθρου.

¹⁾ ψ 826 = Nonn. XXXVII. 667.

²⁾ versus 1372 sq. ex Eumeli Corinthiacis sumptos esse scholiasta tradit.

³⁾ Cum Homeri σφέλας comparat Goebel Lexil. I p. 480 σφαλός· κορμός (*Block*) Hesych. „Ursprünglich wird ein Fusschemel wol aus einem runden Holzblock bestanden haben“.

⁴⁾ de Aristarchi in voce φ. observatione v. Lehrs p. 77 et 382 sq.

⁵⁾ ἀπόφευξις Aristoph. nub. 874. de ὕ epicò, ἐν atticò in vocabulis a φεύγω derivatis v. Lobeck Phryn. p. 727.

χέεια Nicand. th. 79 pro χειά¹⁾ *serpentis latibulum*
Hom. X 93. 95 δράκων ἐπὶ χειῆ.

+χηραμός²⁾ (rad. χα χαίνω). Hom. O 495 πέλεια ὑπὸ
ἴρηκος κοίλην ἐσέπτατο πέτρην, χηραμόν; schol. A ὅτι αὐτὸς
ἐξηγεῖται τί ἐστι χηραμός, ὅτι κοιλὴ πέτρη, Apollon. lex. 166.
28 χ. ἢ καταδύσεις, κυρίως τὴν τῶν ὄφρων κατὰδυσιν, ὅτι
μόνον χωρεῖ τὴν ὄφιν. „ὄφρων κατὰδύσεις“ est ap. Nic.
th. 149 σήψ... αἰὲν ἐειδόμενος χάρω ἵνα χηραμὰ τεύξῃ, schol.
τὰς καταδύσεις; — „κοίλη πέτρη“ significatur th. 55 τοῖς
(*galbano lignoque cedrino incensis*, v. 53) δὴ χηραμὰ κοίλια
καὶ ὀληώσεας εὐνάς κεινώσεις, schol. τὰ κοιλώματα παρὰ τὸ
χεῖσθαι καὶ χεῖρειν ἐν αὐτοῖς; Apollon. Rh. IV. 1299, qui du-
bitationem de substantivo aut adiectivo in Homeri loco ex-
primere voluit³⁾, πεπτηότες ἔκτοθι πέτρης χηραμοῦ⁴⁾ νεοσοί,
1452 στευνὴν χηραμόν (fem.); Lycophr. 181 σφήκας χηραμῶν
ἀνειρούσας, ubi v. Bachm. — Pluralis neutr. gener. praeter
Nicandrum apud solum Quint. Sm. IX. 382 legitur⁵⁾.

χῆτος (χα, a quo χατίζω χατέω, Curtius Etym. p. 200⁵⁾.
χῆτει⁶⁾ ap. Hom. ἐνδεῖα est; Apollon. lex. 167. 32, Hesych.:
στερήσει, σπάνει, ἐνδεῖα = EM 811. 42. Hom. Z 463 σοὶ δ'
αὐ' νεον ἄλγος χῆτει τοιοῦθ' ἀνδρός, 324, π 35, h. Apoll. 78,
Hesiod. th. 604, Apollon. Rh. χ. κηδεμόνων, Arat. 1152 χ. σε-
λήνης. — defectus notio in desiderii notionem transiit ap.
Nicand. al. 499 χ. βρώμης, Apollon. I. 887 τὰ δέ οἱ ῥέε δά-
κρυα χῆτει ἰόντος, cf. Hesych. χῆτις ἐπιθυμία χρηστis. χητουύ-
νη formavit Apollonid. vel Antipat. Anth. Pal. IX. 408.

+χλοῦνης⁷⁾ epitheton apri ap. Hom. I 539 χλοῦνην σὺν
ἄγριοι; Hesiod. scut. 168 συῶν ἀγέλαι χλοῦνων ἠδὲ λεόντων,
177 χλοῦναί τε σῖες χαροποί τε λεόντες; Callim. Dian. 150 χλοῦ-

¹⁾ ut ὀχεῖ th. 139 post Aratum pro ὀχή (Naeke de Hecal. p. 180),
Homerus θεῖων pro θεῖον dicit, v. Lobeck elem. II. p. 130, rhem. p. 188.

²⁾ mascul.; fem. ap. Apoll. est, v. infr. — vox post poetarum Ale-
xandrinorum demum aetatem usitatio fit.

³⁾ Merkel prol. p. CLXVI.

⁴⁾ nominativus „χηραμός πέτρης“ esse potest aut „πέτρη χηραμός“.

⁵⁾ metaplasmī, imprimis formarum numeri pluralis genere neutro
a singulari masc. gen. declinatorum illius aetatis poetae studiosi sunt:
Nicand. solus τροχμαλά α τροχμαλός th. 143, cum aliis φωλεά fr. 83,
γωλεά th. 125, χαλινά al. 16, δεσμά th. 317, δρομά th. 222; Callim. fr.
98 τράχηλα, Dian. 135 δίφρα, Del. 142 μυχά, v. Schneider. Callim. I. p.
171. de χηραμὰ v. Lobeck elem. I. p. 21.

⁶⁾ ceteri casus desunt: nom. χῆτος. utramque formam χῆτις et χῆτος
commemorat EM 811. 44, cf. Hesych. χῆτις.

⁷⁾ quid significet, nondum exploratum est; veterum in voce χλ. ex-
plicanda pericula v. schol. Hom. I 539 et Nauck de Aristoph. Byz.
p. 120.

νης κάπρος. — Substantivum est „aper“¹⁾ Nic. fr. 74. 6, Orpian. hal. I. 12, V. 35.

ὠπή. Nic. th. 274 ἀμυδρῆσαι ἐς ὠπήν²⁾, 657 ζοφοῖ-
δελος ὠπήν ἦκται σκολύμω, al. 377 ὠπή γάλακτι ἔκται; Apol-
lon. Rh. III. 821. 908. Ortum est ex adverbio Homericο ἐν-
ωπή, quod nonnulli ἐν ὠπή scripserunt, E 374 (Φ 510) κα-
κὸν ῥέξουσιν ἐνωπή³⁾, schol. ἦτοι ἐν ὄψει ἀδικοῦσαν, EM 344.
55 ἀντὶ τοῦ ἐν ὄψει, — sed Apollon. 69. 29 ἐνωπή προσέψει
= Hesych., EM 496. 12 ἔστιν ἐνωπή ἢ πρόσοψις; substan-
tivum igitur ἐνωπή⁴⁾ Nicand. usurpavit th. 228 ἐνωπής
(faciei) γλήνεα φοινίσσει.

ὠτειλή non dici ap. Hom. nisi de vulneribus cominus
illatis, Aristarchus observavit, Lehrs p. 58; ὠτειλή cominus
illata est Apoll. Rh. IV. 473. — Nicandro ὠτ. quodvis vul-
nus est: th. 304 αἱ δ' ἐπὶ γυίοις ὠτειλαὶ ῥήγνυνται; cf. Bion. 11.
4 ὠτ. vulnus quo Hyacinthus ab Apolline disco affectus est.

ὠψ ap. Hom. non invenitur nisi in locutione εἰς ὠπα
vultu, aspectu, cf. e. g. T 155 θεαῖς εἰς ὠπα ἔοικεν. Ad violam
rettulit Nicand. fr. 74 3 χρυσῶ φυήν⁵⁾ εἰς ὠπα προσειδής.
— ὠπας oculos dixit Theocr. VI. 2 δάκρυσιν ὠπας ὀδυρόμε-
νος⁶⁾, Hesych. ὠπας ὀφθαλμοί = EM 784. 46, 826, 18; contra
Herodian. ap. M. Schmidt ad Hesych.: ὠπας τοὺς ὀφθαλμοὺς
οὐ λέγομεν, ἀλλ' ὑπώπια.

Quaestionis finem facienti liceat quae adhuc de vocabulis
apud Nicandrum Homericis disputavi breviter ita complecti ut
varias quas in usurpandis illis secutus sit rationes uno conspectu
ponam. Atque ea quidem quae quum significatio aperta es-
set nec forma nec significatione immutata ex Homero desum-
psit nolo iterum enumerare, sed maior eorum est numerus quae
doctrinae ingeniique acuminis ostentandi occasionem dederint.
In glossis igitur eisque vocabulis de quorum notione dubitabatur
interpretandis unius quidem potissimum grammatici doctrinae
Nicandrum addictum fuisse demonstrari non potuit, sed ex in-

¹⁾ v. ἐῦσακρθμος.

²⁾ Hom. εἰς ὠπα, v. infr.

³⁾ in conspectu omnium, palam. — schol. B τινὲς δὲ γράφουσιν ἐνωπή.

⁴⁾ v. πάχετος.

⁵⁾ etiam φυή ap. Hom. et Hesiod. hominis tantum statura est.

⁶⁾ cf. Lobeck parall. p. 117, qui ex posterioribus epicis testimonia
affert.

terpretationibus quae in lexicis et scholiis Homericis auctore nominato aut non nominato traduntur unam acceptam ei fuisse apparuit in his: ἀβλιχρός ἀδινός ἄητος αἰδηλος (?) αἰθαλόεις ἀκιδνός ἀλλιαστος ἀπηλεγέως ἀσκελής βλοσυρός βλωθρός ἐπηετανός (?) ἡλίβατος ἰογέαιρα κρήγνος λευγαλέος μάσσων μενοεικῆς μόσχος (?) ὀλοφώιος οὐτιδανός περκνός προθελυμνος σφεδανός (?) ψολόεις ἄζα αἰγυπιός αἰζήος αἰχμητής ἀργεστής (adi.) ἐνοπή θρόνα μόθος ὁμοκλή οἶρος πρόξ ἕέθος. In vocabulis solitariis de quorum vi varie iudicabatur ex poetarum Alexandrinorum more hanc ambiguitatem expressit: ἐλόχεια μορούεις cet., v. πάχετος p. 41 not. 3. Interpretationem ab Aristarcho impugnata amplexus est in αἰόλος γοῖα δαῖς δόρπον θύη θυηλαί νειποδες σόλος (?) αἰτελίη. Ad veterum Homeri editionum lectiones redit ap. Nicandrum usus vocabulorum ἀμικαρῆς ἐπιζύγελος καρῆ ὀλίζων πολυδεικῆς συμγερός ὠπή. Poetarum posthomicorum usum secutus est in διαμπερέως ἐπήβολος κτίλος. — Secuntur ea vocabula Homericorum quorum usum Nicander ita variaverit ut ingenii quidam lusus observari possit, in quo praeiverunt Alexandrinis poetis Antimachus et ante eum Pythagorei et sacrorum carminum auctores, v. Lehrs de Arist. p. 69, Merkel prol. p. XXXVIII ¹⁾). Adiectiva Homericorum aliis substantivis atque in Homeri carminibus fit apponuntur ²⁾): αἰγλήεις αἰθαλόεις αἰχμητής ἀργενός ἀργεστής ἀργῆς ἀργενόεις ἀστερόεις (αὐδήεις) βριαρός βροτολοιγός εἴση ἐτεραλκῆς ἠερόεις θάλεια θαλερός ἰόεις καρχαλιός νηλεῆς νημίαχος νιόεις ὀπταλέος οὐτιδανός τυτθός τανύφυλλος χαμαιευνάς χλωρηῆς, quibus ea addo quae Hom. translato sensu, Nicander proprio adhibuerit: ἀμέτρητος ἐχεπευκῆς καυστεῖρη λεπταλέος. Adiectiva Homericorum substantiva fiunt ap. Nicandrum v. εὔσκαρθμος p. 24 not. 5. Substantivorum Homericorum notionem immutavit, in primis ita ut latiore eis significationem tribueret: ἀπορροῖξ ἀήτης ἀργεστής μόσχος ὄγμος σειρή σφέλας. Vocabula Homericorum quae significatione longe ab Homero diverso secundum quae insunt aut inesse videbantur — Alexandrinis grammaticis in vocabulis difficilioribus veram significationem plerumque non magis notam fuisse quam nobis vix est quod moneam — etyma usurpavit (Merkel p. CXVII) occurrunt ἀκήριος ἀμφίβροτος ἀποφάλιος ἀσκελής ἀφυσγετός ἐνδυκῆος (?) ἐπίδρομος ἡμιδαῆς

¹⁾ cf. etiam Lehrs quaestt. epic. p. 287.

²⁾ cf. Suchier animadv. de dicendi genere quo Apollon. in Argon. usus est, Rinteln 1862, p. 12; quae hominibus tribuit Homerus, ad animalia traduxit Nicander, hic rebus tribuit quae ille animantibus; quae Homerus ad corpus refert, Nicander ad animum accommodavit, simil.

ἠνεμόεις κοτυλήρυτος ἰσθόκος ἰσιδής ἰσχεύαιρα μορβέεις ὄμβριμος ὄμφαλόεις ὑπερφίαλος ἀματροχία ἀμολγός ἀνδρακάς γλῆνος (quod v.) δράγμα λιθάς μόσχος (?). Ad idem novandi studium Nicandri refero formas ap. Hom. non extantes a vocabulis Homericis derivatas: θαμείος κύρηα φρυγίλιδος, adiectiva ex adverbis Homericis formata: περιώσιος, substantiva ex adiectivis aut verbis Homeris formata: ἀγρώιστωρ ἰλοσύνη κακοφραδίη aut ad similitudinem vocabulorum Homericorum novata: ἐσχάτιος etc. (v. ὀσσάτιος) κακηπελίη οὐλοός, vocabula primaria ex vocabulis compositis aut derivatis elicita, v. φῆν p. 71, vocabula HomERICA detruncata aut aliter deformata: ἀρδηθμός δασυλής ἠνεκῆς (cf. ζάφελος σμυγερός?) χέτια.

Verba ap. Nic. HomERICA alius quis tractet.

Index.

α copulativum 15 n. 2	binæ interpr. in vocab. diffic. v. πᾶτος
adiect. Nicandrea, quorum adv. tantum ap. Hom. exstat 76 (περιώσιος)	compar. pro posit. 5
” aliis substantivis adiuncta atque ap. Hom. 75	” in τερὸς a compar. in ὠν deriv. 38 n. 4
” HomERICA fiunt substantiva 24 not. 5	constructio ad sensum (μέλισσα, αἶ) 56
” formā a subst. non distincta v. φοινός, λοιγός	δαίτη 57 n. 5
adiectivorum enallage 18 not. 1	vocabula detruncata 76
adiectiva in ας 40 n. 2, 48 n. 1	ἐνι pro ἐν in compositis 21
” ” ας αδης 63 n. 3	εὐέργη 24 n. 2
” ” εὸς pro ος 33 n. 1	formae non HomERICA a form. Hom. derivatae 71
” ” ηκης 24. 3	” neo-ionicæ ap. poet. Alex. 38 n. 3
” ” ης pro ος v. λοιγός 33	κόρη caput ap. poet. Alex. 65
” ” οεις 31. 8	metaplasmī: οος Acc. οα 22 n. 1, ος Plur. α 73 n. 5
” ” ος pro εὸς ιος 32 et 33. 1	Nicander Callim. imitatur v. εὐεργῆς
” ” τεῖρα v. καυστεῖρος 29. adi. in τηρ	” Lycophr. ” 54 n. 6
” ” τερος 5	Nicandrum Maximus imit. v. εὐήρης
” ” τηρ της v. ὀλετήρ αἰχμητής σίντης, cf. adi. in τεῖρα	τῆ intentiv. 36
” ” της fem. et neutr. gener. v. σίντης ἀργεστής	πολύς magnus. ὀλίγος parvus 38 n. 2
” ” τιος a superl. in τος derivat. v. ὀσσάτιος	subst. formā ab adi. non distincta v. φοινός, λοιγός
” ” ὠψ ὠπος 43. 5	” agentia in της τηρ pro adi. usurpata v. ὀλετήρ καυστεῖρος σίντης αἰχμητής
adverb. in ες εὼς v. ἐνδυκῆως ζαχρεῖς ἠνεκῆς συνεχῆως	” in ηριον 62 n. 1
	” γλῆνος ap. Hom. res splendida, ap. Nic. i. q. γλήνη 56
	χεῖσθαι de foliis, ramis cet. 37 n. 1.

Vita.

Fridericus Ritter Leerae natus sum d. 13 Aug. anni 1856; fidei addictus sum evangelicae. Primis literarum elementis eruditum gymnasio Verdensi, quod tunc Emanuel Bernhardt rectore florebat, parentes me tradiderunt, unde vere anni 1876 Gottingam, vere a. 1878 Argentoratum migravi, Graecis in primis et Latinis literis operam navaturus. Docuerunt me per quatuor annos vv. dd. Dilthey, a Leutsch, Michaelis, Niese, Nissen, Sauppe, Schoell, Studemund, Wachsmuth philologi, Goedeke, Martin, Guil. Mueller germanici, Th. Mueller linguarum recent., Bezzenberger, Huebschmann linguist. professores, Baumann, Lotze philosophi, praeceptorumque benevolentia factum est ut reciperer in seminaria philologica Gottingense et Argentinense, quorum sodalis ordinarius per duos annos, in seminarium paedagogicum Gottingense, cuius sodalis ordinarius per annum fui; exercitationibus germanicis et historicis ut interesssem, Guil. Mueller per ter sex menses, Nissen per semestre concesserunt. Quibus omnibus gratias ago et habeo quam maximas, in primis vero Diltheyo et Sauppio, qui studia mea omni benignitate prosecuti sunt.
